

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

the
sinner

SPADE
HOTEL

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
MARNI MANN



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

CONTENTS

[Çalma](#)

[Listesi](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür Bülteni](#)

[Marni'nin Midnighters'ı](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Ayrıca yazan: Marni](#)

[Mann](#)

[The Heartbreaker'a Kısa Bir Bakış](#)

[Bir](#)

the sinner

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
MARNI MANN

Copyright © 2024 by Marni Mann
Tüm hakları saklıdır.

Web sitemi ziyaret edin: www.MarniSMann.com
Kapak Tasarımcısı: Hang Le, Hang Le tarafından
Editör: Jovana Shirley, Unforeseen Editing,
www.unforeseenediting.com Proofreaders: Judy's Proofreading'den
Judy Zweifel ve Vicki Valente

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bir koruyucuyu seven kadınlar için -onun güvenli sığınağı olacak kadar güçlü ve dünyanın onun koruması gerektiğini bilmesine izin verecek kadar sert bir adam ... ve başka kimsenin değil.

PLAYLIST

"Heaven"-Jelly Roll "Smoking
Section"-Jelly Roll
"I Was Wrong"-Chris Stapleton
"Chainsmoking"-Jacob Banks
"Like You Mean It"-Steven Rodriguez
"Lucky"-Dermot Kennedy
"Higher"-Chris Stapleton
"Shake the Frost (Live)"-Tyler Childers
"Faust Road"-Allan Rayman, Adria Kain ile birlikte
"Outlaw State of Mind"-Chris Stapleton
"Wolves Cry"-Bryan Martin "Sin
So Sweet"-Warren Zeiders "Death
Row"-Chris Stapleton

*[Spotify alma listesine göz atmak için buraya
tıklayın.](#)*

ONE

Brady

Cicari havayolları milyarlarca dolarlık mal varlığı olan insanlar için değildi. Ancak küçük kardeşim özel jetimizi ben rezerve etme fırsatı bulamadan rezerve ettiğinden, yeni bir otel için mülk bakmaya Edinburgh'a gitmek üzere uçağımın kalkmasını beklemek zorunda kaldığım şey tam olarak buydu. Kendi bölmemde uzanmış olmamın, birinci sınıfa adım attığımda bir kadeh viskiyle karşılanmamın ya da beş çeşit yemek sunulmasının hiçbir önemi yoktu. Yedi saatlik uçuş boyunca.

Çok kızmıştım.

İnsanları istemedim - ailem bunun huysuz bir pislik olduğum için olduğunu söylerdi; ben buna seçici olmak diyordum. LAX'ten direkt uçuş bulamadığım için JFK'de zar zor toparlandığım üç saatlik bir aktarma yapmak istememiştim. Normalde uçağın dışına park etmiş olmaları gerekirken, uçaktan iniş, bagaj alma ve şoförümü bulma karmaşası sırasında kalabalıkla uğraşmak istemedim.

Macon, kız arkadaşıyla birlikte ailesini ziyaret etmek üzere bizim jetle Hawaii'ye gideceğini öğrendiğimde zaten azar işitmişti. Ama

Birkaç gün önce onunla bu konuda yaptığım konuşma yeterli değildi. Sözlü bir kırbaça ihtiyacı vardı çünkü ticari bir uçuşta olmaması için hiçbir neden yoktu ve Atlantik'in ötesine lüks içinde uçan ben olabiliyordum.

Telefonumu çıkardım, ona yakıcı bir mesaj göndermeye hazırlanıyordum ki ekranda Dominick'in adı belirdi. Aramayı bağladım ve telefonumu yüzüme tuttum. "Bana iyi bir şey söyle."

Benim gibi Dominick de Dalton kardeşlerin en büyüğüydü; ailemin düzenli olarak iş yaptığı bir grup avukatın yanı sıra onlarla son derece iyi arkadaştık. Ve Dominick'in kardeşi Jenner kuzenim Jo ile evlendiğinden beri, Daltonlar artık temelde aile olmuşlardı.

"Kötü bir şeyin aksine mi?" Kıkırdadı.

"Dinle, kuş tüyü yastık ve ayak masajı bile beni şu anda mutlu bir adam yapamaz."

"İkimiz de biliyoruz ki seni mutlu eden tek bir şey var ve onu da o uçakta bulamayacaksın."

Amcık.

Bu günü tersine çevirebilecek başka hiçbir şey yoktu.

Ama bu birinci sınıf kabinde ya da uçuş ekibinde aletimi sertleştirecek kadar ateşli birini görmemiştim. Şimdiye kadar, tüm bu yolculuk boyunca, bunu yapabilecek güce sahip sadece bir kadın vardı. Yaklaşık otuz dakika önce kapıma gitmek için havayolu şirketinin salonundan çıkarken gördüğüm bir uçuş görevlisi. Bir sarışın, kendi iyiliği için çok güzel, uğruna ölünecek bir vücuda sahipti. Ve tam ona iyice baktığımda, o üniformanın içindeki kıvrımlarını takdir etme şansını yakaladığımda, yolcu denizinin içinde kaybolmuştu.

Havalandırma deliklerinden gelen saçma sapan geri dönüşümlü hava yerine sarışının amının kokusunu dileyerek nefes aldım.

"Haklısın. Lanet olsun."

"Gitmeden önce seni yakalamayı umuyordum. Bu hafta sonu için planları tamamlıyorum ve Kentucky'ye gitmek için hala iyi olduğundan emin olmak istedim. Bütün çocuklar geldi -Jenner, Ford, Declan, Camden- ve kardeşlerinden de onay aldım. Sadece seni bekliyorum, dostum."

Daltonlar, yakında kayınbiraderleri olacak Declan ve benim kardeşlerim ülkenin en iyi viski üreticilerine bir geziye gideceklerdi.

Burbonun tadını şimdiden alabiliyordum. "Evet. Bunu kaçırmazdım."

"Mükemmel," diye yanıtladı. "Sadece birkaç günlüğüne Edinburgh'dasınız, değil mi?"

"Bir arazi parçası için teklifte bulunacak ya da mevcut bir oteli satın alıp kendime ait hale getirecek kadar uzun bir süre."

Spades, konaklama alanındaki en büyük rakibimiz olan Coles ile birleştiğine ve her iki şirketin büyükleri emekli olduğuna göre, yedi kişi -iki kardeşim, kuzenim Jo, üç Coles ve ben- işi yürütüyorduk. Birlikte, Edinburgh'un beş yıldızlı tatil köylerimizden birine ev sahipliği yapacak bir sonraki yer olduğuna karar verdik ve ben de projeye öncülük edecektim. Diğer altı kişi kendi fikirlerine sahip bir gruptu ama Los Angeles'tan ayrılırken bunun *benim* otelim olduğunu açıkça belirtmiştim. Şehri onlar seçmişti; geri kalan her şeyi ben seçmiştim ve ileriye dönük olarak hiçbirinin ne düşündüğü umurumda değildi.

"Eve dönmek için ticari bir uçuş yapacağınızı tahmin edebilir miyim?"

"Siktir git, Dominick."

Viskimin son yudumunu da içip yanımdaki küçük masaya biraz sertçe koyduğumda güldü. Elinde bir bardak kehribar rengi sıvı taşıyan bir uçuş görevlisi bana doğru ilerlemeye başladığında bardak elimden birkaç saniyeden fazla çıkmamıştı.

Herhangi bir uçuş görevlisi değil.

Daha önce havaalanında gördüğüm lanet sarışın. O kadar muhteşem bir kadındı ki sikim pantolonumun içinde zonkluyordu.

Dostum, ne şans ama değil mi?

Macon uçağı altımdan çekip aldığı anda işler istediğim gibi gitmemişti ama işler değişiyordu. Çünkü daha önce yarı yolda bıraktığım uçuş görevlisinin sadece benim uçuşumda değil, aynı zamanda birinci sınıf kabinde de görevli olması kesinlikle bir tesadüf değildi.

Havaalanındakinden farklı olarak şimdi ona çok daha yakın olduğum için, yüzünün ve vücudunun her santimine bakmaya vakit ayırabiliyordum. Uzun saçları yanaklarının etrafında kıvrılmıştı, sanki saç tellerini yumruğumun etrafına dolamışım ve tellerde bükülmelere neden olmuşum gibi. Gözleri en derin, en delici maviydi. Açık mavi bir düğme ve diz hizasında bir etekten oluşmuş üniforması her şeyi hayal gücüme bırakıyordu ve hayal gücüm çok uzaklara gidiyordu,

çıplak arazi. Ama buradan görebildiğim, göğüsleri diri ve kalçaları o kadar baştan çıkarıcıydı ki bacaklarını üzerime atmasını isteyecek kadar mükemmel, son derece seksi bir vücudun ana hatlarıydı.

Bakışlarım dolgun dudaklarından meme uçlarına sıçradı, o kadar sertlerdi ki tişörtünün içine girdiklerini görebiliyordum.

Kahretsin, o lanet bir onluktu.

Kapsülümün girişinde durdu. "Bay Spade, yeniden doldurmak istersiniz diye düşündüm."

Adımı söylediğini duymak sikimin ucunda ön s p e r m l e r i m i n boncuk boncuk dökülmesine neden oldu.

Boş bardağımı aldı ve elindekiyle değiştirdi, parmakları sanki benim sikimmiş gibi bardağın çevresini sarmıştı. "Ah" -yüzümü çevirip telefonda olduğumu gösterdiğimde eliyle ağzını kapattı. "Özür dilerim. Meşgul olduğumu fark etmemiştim. Affedersiniz."

"Adın ne senin?"

Gülümsemek için eğitilmişti ama ağzından çıkan şey sahte değildi. Zorlama da değildi. Baktığımız şeyden karşılıklı olarak memnun olduğumuzu söyleyebilirdim.

Bu eğlenceli olacaktı.

"Lily."

Lily.

Oh. Bunu sevdim.

Aramızda sadece birkaç santim olması hoşuma gidiyordu, bu yakınlık bana onun meyvemsi kokusunun ipuçlarını veriyordu.

İçkiyi havaya kaldırıp göğsüme doğru götürdüm. "Birkaç dakika sonra gelip bana bunlardan bir tane daha getirmeye ne dersin Lily?"

Sırıışının yanı sıra, uzaklaşmadan önce kirpiklerini de kırıştırdı.

"*Lanet* olsun," diye inledim Dominick'e. "İşler tersine dönmek üzere, adamım."

"Bana bunu uçuşun ortasında vuracağını mı söylüyorsun?"

Onu havaalanında vuracaktım ama ben onunla konuşma fırsatı bulamadan gitmişti.

Bu benim ikinci şansımdı.

Lily uçağın ön tarafındaki mutfığa doğru ilerlerken, kışını izledim ve tam olarak doğru olan yanaklarına hayran kaldım.

miktarda dolgu ve kalınlık. "Kardeşim, daha yemek servis edilmeden onun tadına bakacağım."

"Bundan bir saniye bile şüphe duymuyorum. İyi uçuşlar, dostum. Los Angeles'a döndüğünde görüşürüz."

"Yapacaksın," dedim ve telefonu kapattım.

Telefonumu bir kenara koyup dizüstü bilgisayarımı ve kulaklıklarımı çıkardım, kalkışa ve önümüzdeki uzun uçuşa hazırlandım. Spade jetinde olsaydım, bir kraliçe yatağa ve özel bir tuvalete, kendi uçuş görevlime ve önceden sipariş ettiğim, servis edildiğinde değil de istediğim zaman yiyebileceğim bir dizi yemeğe erişimim olacaktı. Hepsinden önemlisi, sessizlik ve mahremiyete sahip olacaktım - şu anda çaresiz olduğum şeyler.

Kulaklığımı taktım.

Ama kahretsin, bu bile işe yaramadı çünkü hâlâ yanımdan geçen insanları görebiliyor ve gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Bakışları, başımı kaldırıp bu kez Lily'nin çarpıcı gözleriyle karşılaşmamı sağlayacak kadar güçlüydü.

Geri dönmüştü. Bu hoş bir sürpriz değil miydi?

Bana bakan birini onaylıyorsam, o da oydu.

Bardakları kulaklarımdan çektim. "Bana yeniden dolduracak mısınız?"

"Ve su, eğer canınız isterse diye." Masada duran dolu bardağın yanına küçük bir şişe ve yeni bir bardak koydu. "Size başka bir şey getireyim mi?"

"Sanki beni zaten tanıyormuşsun gibi."

"Deniyorum." Gülümsedi.

Kahretsin, o sırtışı hatırladım. Havaalanında başka bir uçuş görevlisiyle konuşurken görmüştüm.

Sadece dudaklar ve dişler değildi. Bir ruh haliydi.

Bir sansasyon.

Ve karnımın altından başlayıp göğsüme kadar yükselen bir çekişi tetikledi.

İlk gördüğümde, bir ifadenin beni nasıl böyle hissettirebileceğini sorgulamıştım ve şimdi bunu tekrar yapıyordu.

"Komik bir şey duymak ister misin, Lily?"

"Her zaman. Gülmeyi severim."

"Uçağa binmeden önce sizi havaalanında gördüm. Bir anlık bir bakıştan biraz daha fazlasıydı ama öyle bir izlenim bıraktınız ki sizi her yerde, başka herhangi bir yerde, üniformanızın içinde ya da dışında tanıyabilirim."

"İlginç." Tereddüt etti. "Peki ben ne yapıyordum?"

"Hiçbir şey. Ama dürüst olmak gerekirse, hiçbir şey yapıyor olmana gerek yok ve yine de dikkatimi çekersin. Kolayca bakılabilecek bir yüzün var."

Görünmez bir saç telini yanağından uzaklaştırdı. "Bunu bilmiyorum... ama teşekkür ederim." Eli küpümün yan tarafını kavradı. "Söylesene, beni bebek neredeyse üzerime kusmadan önce mi gördün yoksa sonra mı?" Güldü. "Çok büyük bir olaydı, umarım kusmadan önceki halimi görmüşsündür."

Kıkırdadım. "Neyse ki kusma kısmını kaçırdım." "Keşke ben de kaçırıyordım." İç çekti.

"Bunun sık sık olduğunu söyleme bana?"

Biraz daha yaklaştı ve ciğerlerimi tekrar doldurmaya gittiğimde, havayı daha derin bir şekilde kokladım ve daha önce kokladığım şeyin ananas olduğunu fark ettim, piña colada gibi.

Tam da daha mükemmel olamayacağını düşünürken, tropik kokular içinde geldi.

"Bebek kusması mı? Yeterince olur. Ama havaalanında değil genellikle uçakta olur. Uçuşlarda gördüğüm bazı şeyler karşısında şaşkına dönersiniz."

"İyi bir tanesini benimle paylaş."

Ve konuşmaya devam et çünkü sana doyamıyorum.

Sanki onu isteyen biri var mı diye mutfığa doğru baktı ve tekrar bana döndü. "Tuvalette çiftlerin bir araya gelmesi bu ay çok popüler oldu."

"The Mile-High Club."

Yanakları kızardı. "Ve bu sırada kilidi kırdıklarında ve onları tuvaletten çıkaramadığımız için uçağı yere indirmek zorunda kaldığımızda-evet, güzel zamanlar."

"Amatörler."

Güldü. "Birinci kural: Kilitten uzak dur, haksız mıyım?"

"Eğer bunu bilmiyorlarsa, uçakta sevişmemeleri gerekir." Onun güzel dudaklarına baktım. "Bana başka bir şey söyle."

"Hmm." Çenesini eliyle tuttuğu duvara dayadı. "Geçen hafta bizimle uçan bir hizmet köpeğimiz vardı. Seksen kiloluk bir golden retriever. Ağır bir türbülansa girdiğimizde zavallı şey dehşete kapıldı. Sahibini bırakıp mutfığa geldi, kucağıma tırmandı ve uçak düzleşene kadar üzerimde oturdu."

"Şanslı köpek."

Gülümsemesi genişledi. "Geviş getirmek için beni seçmesi gururumu okşadı. Hayvanları çok severim."

"O zaman yanımda bir köpek getirmeliydim."

"Tüm uçuş boyunca onu tutmama izin mi verecektin?"

"Lily..." Kıkırdadım ve cümlemi burada bitirdim çünkü ona sadece hayali köpeğimi değil, kendimi de tutmasına izin verdiğimi söylemek için doğru zaman gibi gelmiyordu. "Bana bir tane daha ver. Elindekilerin en iyisi. Asla unutamayacağım bir şey."

Bir an sessiz kaldı. "Yıllar önce iki yolcu arasındaki bir kavgayı ayırmak zorunda kaldım. Ben birini zapt ederken diğeri bize bir şey fırlattı." Gözleri kapandı, başı titriyordu, sanki bu anı onu travmatize etmiş gibiydi. "Keşke onun yumruğu olduğunu söyleyebilseydim, kulağa aptalca geliyor, biliyorum, ama takma dişleri yerine onu tercih ederdim."

"Dur bakalım. Sana dişlerini mi fırlattı?"

Elini göğsüne yaslayarak dikkatimi oraya çekti. "Ne yazık ki yanağıma vurdular. Tükürük ve her şey. Düşüncesi bile hala ölmek istememe neden oluyor."

"Ben de bunları silah olarak kullanmanın tek yolunun ısırarak olduğunu sanıyordum." derken bakışlarımın yüzüne doğru yükseldiğinden emin oldum.

"Değil mi? Yemin ederim, yolcularım bana her gün yeni bir şey öğretiyor."

Burası benim yerimdi.

"Peki, benden ne öğreneceksin, Lily?"

Adını her söylediğimde verdiği tepki hoşuma gidiyordu, bu ses her seferinde dudaklarının daha da gerilmesine neden oluyordu.

"Bilmiyorum... Bana ne öğretmeyi planlıyorsun?"

Odağı değiştirmek, akıllıca bir hareket.

Yüzüne doğru başımı salladım. "Yolcularınızın çoğunun güzel gülümsemenizden etkilendiğine bahse girerim."

"Geçmişte bir ya da iki yorum aldım, evet." Kaşları kalktı. "Neden? Dişçi misin? Bana diş ipi kullanmayla ilgili bilmediğim bir numara mı öğreteceksin?"

Güldüm. "Bu gülümsemeyi sadece benim için saklamamı istediğimi söyleyecektim."

"Hepsi senin olsun, ha?"

"Aynen öyle."

"Bunu yapmak zor olacak Bay Spade. Bu yedi saatlik bir uçuş. Bu uzun bir süre, özellikle de çok sayıda yiyecek ve içecek dağıtacağım için. Bunu yaparken kimseye gülümsemeyecek miyim?" Başını iki yana salladı. "Bunu başarabileceğimden emin değilim."

"O zaman bir anlaşma yapalım." Elimi uzattım. "Karşılığında, diğer uçuş görevlileriyle flört etmeyeceğime söz vermeme ne dersin?"

"Oğlum, sen çok çekicisin."

Parmaklarım havada sallandı. "Ee? Anlaştık mı?" "Ne yapabileceğime bakacağım."

Eli benimkini kavradı ve dokunduğumuz anda bir şey hissettim. Kolumdan göğsüme, oradan da doğrudan sikime doğru yayılan lanet olası bir vızıltı.

Onun da bunu hissettiğinden emindim.

Bunu gözlerinde gördüm. Beni tutuşunda hissettim.

Elimi hemen bırakmadığında bunu hissettim.

"Gitmem gerek." Sesi sakinleşti. "Size başka bir şey getireyim mi?" Parmaklarını geri çekti.

Bardağımı işaret ettim. "Kalkıştan sonra bunlardan bir tane daha içmeye ne dersin?"

Bana dokunan eli onun yanında sallanıyordu, parmakları tıpkı benimkiler gibi sıkılıp gevşiyordu. "Seni yakında göreceğim gibi görünüyor."

TWO

Lily

T 3B'deki yolcu sadece hayatımda gördüğüm en yakışıklı adam değildi, o yaşayan, nefes alan bir seksti. Öyle bir seks ki Çikolatalı şekerleme gibi sıvılaşmış ve tatlı olarak servis ettiğimiz dondurmalarından biriymişim gibi üzerime dökülmüştü. Benim yaşımda -yirmi sekiz- ya da birkaç yaş büyük olduğunu tahmin ediyordum. Saçları en koyu siyahtı ve şekillendirilmişti, gözleri açık mavi ve deliciydi, burnu keskin bir eğime sahipti. Sakalları çenesinin kenarı boyunca kesilmiş ve manikürlenmişti, bıyıkları kazımaktan ziyade kızdıracak uzunlukta idi. Cildi sanki bir hafta önce Hawaii'de geçirmiş gibi bronzdu. Özelliklerinin birleşimi mükemmel bir karışım oluşturunuyordu.

Tekrar görmem gereken bir karışım.

Artık seyir irtifasına ulaştığımıza göre, diğer viski üzerinde çalışmaya başladım. Bu kez iki yerine bir parmak kadar içtim, böylece bir an önce yeniden doldurmamı isteyecek ve bana onun büyüleyici gözlerine bakmam için bir şans daha verecekti.

Yedi saatlik uçuş boyunca yapabileceğim bir şey.

Sadece bak.

Daha fazlası değil.

Ama, oh, ne seyirlik bir şenlik olurdu.

Kendi kendime gülmeme neden olan gülümsemelerle dolu biriydi. Gülümsememin sadece ona özel olması ve hiçbir meslektaşımın flört etmemesi için bir anlaşma yapmak istedi.

Tüm kariyerim boyunca ilk kez bir uçuş sırasında bir anlaşma sunuldu.

Koleksiyonuma ekleyebileceğim bir hikaye.

Ama bir tanesi çok daha etkileyiciydi çünkü bu zararsız flörtleşme vücudumun uzun zamandır hissetmediğim bir şekilde zonklamasına neden oldu. İstendiğimi hissettirdi, uzun zamandır yaşamadığım bir şeydi bu. Ve kısacık bir an için, sürekli içimi kemiren şeylerden başka bir şeye odaklanabildim.

Martha arkamdan, "İlk yemeği hazırlamaya başlayacağız," dedi.

Viski şişesini kaldırdım ve "Yardım edeceğim" dedim.

"Gerek yok," dedi. "Sadece bir tarama yapın ve herkesi kontrol edin. Katy ve ben yemek hazırlayacağız."

"Bana uyar," dedim ve üçüncü sıraya doğru yürümeye başladım.

Göz göze geldiğimizde mutfağı sadece bir adım geçmiştim.

Büyüleyici.

Koltuğunu sonuna kadar arkaya yatırmıştı, tam bir yatak gibi değil ama bacaklarını uzatacak ve kollarını başının arkasında kavuşturacak kadar. Yolcuların birçoğu bu pozisyondaydı ama hiçbiri Bay Spade kadar seksi görünmüyordu.

"O geri döndü."

Viskiyi yan masasına koydum. "İyi misin? Getirebileceğim başka bir şey var mı?"

"Şu ana kadarki hizmetten son derece hayal kırıklığına uğradım." Sesini alçak tuttu. "Konuşabileceğim bir müdür var mı?"

Gülüşü beni güldürdü.

"Ben müdürüm, Bay Spade. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Birlikte daha fazla zaman geçirmek istediğim bir uçuş görevlisi var ve bir sandalye çekip benimle bir şeyler içebilmesi için görevinden azledilmesini istiyorum."

Duruşumu değiştirdim, vücudum karıncalanmaya başladı. "Ne yazık ki personelinden kimsenin bunu yapmasına izin veremem. İş yerinde içki içmek yasaktır."

"Peki ya konuşma?"

Başımı öne eğdim. "Muhtemelen bunu ayarlayabilirim." Mutfağa doğru baktım. "Neden bana hangi uçuş görevlisiyle konuşmak istediğini söylemiyorsun?"

"Gözlerimi alamadığım kişi."

Bu basit ifade kulağa neden bu kadar samimi gelmişti? "Bu sen oluyorsun, Lily."

Bu sözlerin sıcaklığının yüzümde gezindiğini hissettim. "Söz veriyorum, o kadar da ilginç değilim."

"İşte burada yanıyorsun." Bakışları vücudumdan aşağı indi. "Sana karşı dürüst olabilir miyim?"

"Tabii ki."

"Hayır, Lily, sana karşı *gerçekten* dürüst olabilir miyim?" Durakladı. "Çünkü bunu bir kez söyledim mi, bir daha duyamazsın. O yüzden bunun kulaklarına çarpmasını isteyip istemediğine şimdi karar ver."

"Sadece viskinin konuşmadığına emin misin? Senin için doldurduğum kadar çok içki içseydim, muhtemelen kucağıma oturan o golden retriever'a evlenme teklif ederdim."

Güldü. "İçkimi tutabilirim."

"Tamam, meraklandım. Bana her şeyi anlatın, Bay Spade."

"Brady."

"Bay Spade'le devam edelim." Göz

kıptım. "Emin misin?"

"Uyarıları takdir ediyorum, ancak şimdi, sadece birikime katkıda bulunuyorlar ve ben sürprizlerle başa çıkamadığım için başlangıçtan önce sonunu okuyan insanlardan biriyim."

"Acımasısın."

Omuz silktim. "Hazırlıklı olmayı severim." "Bunun için bile mi?"

"Belki." Sırıttım. "Benim için neyin var?"

"Sana bir bilgi vereceğim."

"Lütfen bunun beni matematikçi yapmayacağını söyle. Bu üstesinden gelemeyeceğim bir konu."

Kıkırdadı. "Hayatım boyunca en az yirmi bin kadın gördüm; sokakta yanlarından geçtim, karşılarında yemek yedim, onlarla çalıştım, onlarla uçtum."

"Tamam..."

"Ve hiçbiri senin kadar muhteşem olmamıştı."

Bir an sessiz kaldı ama içimde olup bitenler o kadar gürültülüydü ki kulak zarımı deliyordu.

"Ah, işte orada, Lily. En sevdiğim gülümseme."

"Hey, Lily," diye duydum tam Bay Spade'in sırasının önünden geçerken, 6A'nın az önce bitirdiği dondurma kâsesini tutuyordum.

Kapsülüne doğru döndüm. "Bir viski daha?"

"O konuda iyiyimdir." Ellerime doğru başını salladı. "Orada ne var?"

Çorba kıvamındaki yemek artıklarına baktım. "Cevizli çilekli dondurma."

"Senin mi?"

Güldüm. "Hayır."

"Bunda komik olan ne?"

"Açıkçası, benim hakkımda bunu bilmiyorsunuz, ama ben hiçbir şeyin üzerinde fındık sevmiyorum. Salata, tatlı, tatlı patates güveci, hepsine hayır."

"Fındık yok. Not edildi."

"Fındık *yok* değil, sadece hiçbir şeyin *üzerinde* fındık yok."

"Fındık taşıdığım için beni uçaktan atacağınızdan endişelenmeye başlamıştım."

Gözlerim büyüdü. "Bay Spade!"

"Dondurmamın üzerine. Düşündün mü... oh, aklın oraya gitti." Biraz yan dönmüştü. "Benimle flört ediyormuşsun gibi geliyor, Lily."

"Asla."

Başını salladı. "Hiç mi yoksa şimdi mi?"

Kolumu bölmesinin duvarına dayadım. "İnsanlara istediğini yaptırmak gibi sihirli bir yeteneğin olduğunu söyleyen oldu mu hiç?"

"Eğer istediğimi elde ediyorsa olsaydım, her şey şu anda olduğundan çok daha farklı görünürdü."

"Nasıl yani?"

Yüzünde bir gülümseme belirdi, ne kadar güzel olduğumu söylediğinde ben de benzer bir gülümseme takındığım için tanıdım. "Edinburgh'un Old Town bölgesinde bir restoranda oturuyor, bir şişe şarabı paylaşıyor olurduk ve sen de bana uçuş görevlisi olarak geçirdiğin yıllardan hikâyeler anlatırdın."

"Bay Spade-"

"Bu uçuştan sonra bana katılmak isteyip istemediğine şimdi karar vermek zorunda değilsin. İnmemize daha birkaç saat var." Dudaklarını birbirine yapıştırdı. "Ama bunu düşünmeni istiyorum."

THREE

Brady

U Birlikte olduğum diğer kadınların aksine Lily kolay pes etmezdi. Aslında bana hiç cevap vermemişti. Bu hoşuma gitti.

Ve bölmemin yanından her geçişinde, sanki bakışlarını özlememi sağlamaya çalışıyormuş gibi benimle göz göze gelmemesi hoşuma gidiyordu.

Gerçek şu ki,
ihtiyacım vardı. Bu
kadına ihtiyacım
vardı.

Dudaklarımda onun tadına ihtiyacım vardı.

Gülümseyene kadar onu yalamam gerekiyordu.

Ve bunların gerçekleşmesinin tek yolu ona aklımdan geçenleri tam olarak söylememdi.

Uçak inene kadar bekledim, kaptan anonsunu yaptıktan sonra birinci sınıf kabin ayrılmaya başladığında, mutfağın önünde dururken ona doğru yürüdüm.

"Bay Spade, bu uçuş sırasında size gülümsemek benim için bir zevkti." Güldüm, elimde değildi.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdim," dedim. "Senden başka kimseyle flört etmedim. Sen ne yaptın? Gülümsemeni gören başka şanslı piçler de var mıydı?"

Omuz silkti. "Elimden geleni yaptım." "Senin için başka bir teklifim var."

Kollarını kavuşturdu. "Hep sen kazanıyorsun, değil mi? Sen de onlardan birisin."

"Evet."

Vücudunun üst kısmını salladı ama ayakları hareket etmedi. "Nasıl bir kadın olduğumu tahmin edebilir misin?"

"Bu çok zor." Yakamı düzelttim. "Benim için mükemmel eş olan biriyle gideceğim."

"Zekice, ama yanılıyorsun. Ben kazanmayan ya da kaybetmeyen biriyim. Çünkü ben oynamıyorum."

İstediği her şeyi söyleyebilirdi.

Kelimelerin bir ağırlığı yoktu.

Eylemler yapıldı.

Yüzünde beliren her ifade ve bakışlarımı tuttuğu her saniye Lily'nin beni istediğini gösteriyordu.

"Yarışmana ihtiyacım yok," dedim. "Sadece evet demene ihtiyacım var."

"Old Town'da şaraba mı?"

Arkamda sesler yükselmeye başladığından, onu daha da yaklaştırdım. Kulağı dudaklarımdan uzakta değilken, kokusu burnumu doldururken, teninin pürüzsüzlüğü doğrudan görüş alanımdayken, "Tüm izin gününü benimle geçirmeye. Sanırım yarın uçağa binene kadar boşsun."

Bana bakmak için arkasına yaslandı. "Varsayımında haklısın, ama ben çoktan planlarımı yaptım. Bu benim buraya ilk gelişim. Görmek istediğim şeylerin bir listesini yaptım. Sizin için bu planlardan neden vazgeçeyim Bay Spade?"

"Müzeler mi? Kaleler?" Kıkırdadım. "Hadi ama. Sana bunlardan çok daha unutulmaz bir şey vereceğim."

"Ah?" Dudaklarını birbirine sürttü. "Bu ne olabilir?" "Bir orgazm. Dürüst olmak gerekirse, birden fazla."

Ciğerlerini hızlı ve derin bir şekilde doldurdu. "Tanrım, çok utanmazsın."

"İçimden bir ses benden hoşlandığını söylüyor." Tartışmasını bekledim ve sonra ekledim, "Dürüstlüğümden daha fazlasını mı istiyorsun?" I

Tekrar durakladı, sesi cevap vermezken gözleri cevap veriyordu. "Bütün uçuş boyunca seni düşündüm, seni boşaltmak için her yolu hayal ettim. Dilim, parmaklarım, aletim, sana her şeyimi vermek istiyorum."

Yanaklarının rengi, bu uçuşta daha önce kızardığı tüm zamanlarla yarışıyordu.

"Çok az tanıdığın bir kadının altına yatmak mı istiyorsun?" Onca yorum arasından bunu söyleyerek geri dönmüştü.

Kahretsin, ondan gerçekten hoşlanmıştım.

"Bu istemekle ilgili değil, Lily. İhtiyaç duymakla ilgili. O kadar güçlü bir arzu ki seni tatmak *zorundayım*. Hiç böyle bir şey yaşadın mı? Sahip olmadığın sürece devam edemeyeceğin bir şey?"

Dudaklarını büzdü. "Ama hepsi bu mu... sadece bir tat?"

Dilimi klitorisine değdirdiğim anda dilime vuracak lezzetin hayalini kurmaya başlamıştım bile. "Bütün gün ve geceye kadar sürececek bir tat."

Elini yüzüne götürdü ve çenesini çevreledi, tırnakları açık pembe renkteydi - bana yaramaz hisler veren bir kadın için fazla meleksi bir renk.

"Sonra ne olacak?" diye sordu. "Yollarımızı mı ayıracağız? İki yabancı birbirini bir daha asla görmemek üzere zıt yönlerde mi gidecek?"

"Evet."

Ben ilişki kurmadım.

Telefon numaralarını

değiştirmedim. İkinci bir tur

yapmadım.

Bir ve bitti.

İşim, ailem ve arkadaşlarım vardı.

Ve haftanın her gecesi farklı bir kadını vardı. Tek

istediğim buydu.

Tek ihtiyacım olan.

"Ama söz verebileceğim şey, o plan listesindeki hiçbir şeyin sana vermek istediğim şeyle kıyaslanamayacağıdır" dedim.

Güzel beyaz dişlerini göstermeden gülümsüyordu. "Tanrım, çok ukalasın."

"Kendime güveniyorum."

"Aynı şey."

"Bu çok farklı." Ona otelin adını ve oda numaramı yazdığım bir kâğıt parçası uzattım. "Kendini beğenmiş biri benim otel odama geleceğini söyler."

sikimin büyüklüğü karşısında havalara uçmak için. Kendine güvenen bir erkek çocuk, kendi başına öğreneceğini bilerek sana yolu gösterir."

Kâğıdı önlüğünün içine yerleştirdi. "Evli olmadığımı nereden biliyorsun? Ya da alınmadığımı?"

"Gözlerin benimkilerle ilk kez kilitlendiğinde bana bu cevabı verdi." Önlüğüne doğru başımı salladım. "Beni bulmak için ihtiyacın olan tüm bilgiler orada. Şimdi tek bilmem gereken gelip gelmeyeceğin."

Sonunda sırtarak dişlerini gösterdi, ama bu sadece birkaç saniye sürdü, sonra birinci sınıf bölümünden çıkmaya başladı ve omzunun üzerinden, "Bu kadar kendinizden emin olduğunuza göre, Bay Spade, bir cevaba ihtiyaç duymanıza şaşırdım," diyecek kadar durdu.

FOUR

Lily

Q Brady'nin benimle geçirmek istediği süre bir gün ve bir geceydi. Uçaktaki kapanış görevlerimi tamamlarken düşündüğüm, ertesi gün ekibin alınacağı otelimize götürüldüğümüzde hâlâ aklımda olan bir karardı bu.

Atlanta'ya dönüş uçağımız için öğleden sonra.

Edinburgh gezimiz sırasında onun hakkında öğrendiğim şey, nüfuz sahibi olduğuydu. Sadece gücü olan insanlara otellerine fiziksel olarak giriş yapmadan önce oda numaraları verilirdi. Bunu biliyordum çünkü haftanın yedi gününü dünyanın dört bir yanındaki otellerde geçiriyordum. Ve otoriteyle konuşuyordu; bunu sözlerinde duyabiliyor, varlığında hissedebiliyordum.

Ama o, aşırı nüfuz sahibi bir adamdan çok daha fazlasıydı.

Gözlerimi zorlukla ayırabildiğim bir tipti. Sadece bakmak isteyeceğiniz türdendi çünkü onunla ilgili her şey çok etkileyiciydi - dizüstü bilgisayarında çalışma şeklinden televizyon izleme yoğunluğuna, hatta otuz dakikalık kısa bir şekerleme yaptığında yüzündeki huzura kadar.

Basit işleri çarpıcı bir şekilde seksi gösteriyordu.

Ancak kışkırtıcı görünüşünün ötesinde, kıyafetlerini bir stiliste teslim ettiren biri olduğu hissine kapıldım ve taktığı saat - eski sevgilimin sahip olduğu aynı marka - gömme dolabındaki kilitli bir çekmecedeki sakladığı birçok saatten biriydi. Birinci sınıf ve özel jetler arasında gidip geliyordu; viskisinin yıllanmış ve yüzlerce dolar değerinde olmasını tercih ediyor, çoğu kişinin sadece hayal edebileceği bir hayat yaşıyordu.

Biliyordum çünkü ben de onun gibi biriyle çıkmıştım. David benim duygusal olarak ulaşılmaz olmamın sebebiydi.

Ayrıldığımızdan beri altı ay geçmişti. Birlikte geçirdiğimiz bir buçuk yıla ek olarak hayatımın en uzun altı ayı, cehennemde geçen iki yıla eşitti.

Benim bile hesaplayabileceğim bir matematik.

Onunla ilişkiyi bitirdiğimden beri, mümkün olan her anımı gökyüzünde geçiriyordum. Bu küçük boş zamanımda yapmadığım şey ise kendim için bir şey yapmaktı.

Onun yerine gömüldüm. Meşgul oldum, böylece düşünmek zorunda kalmayacaktım. Geçmişteki ilişkimizin sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kalmaya başladım; geride bıraktığı hasarı işlemek zorunda kalmayacaktım.

Sonuçları

gördüm.

Onları hissettim.

Hâlâ içimde yaşayan bir kargaşa.

Bu yüzden neden bir taksiye bindiğimi ve taksi Brady'nin otelinin önünde durduğunda neden arka koltuğun kapısını açtığımı merak etmek zorunda kaldım.

Aksine, geçmişim bu kararı daha da kafa karıştırıcı hale getirdi.

Ama yaklaşık bir saat önce üniformamı çıkarıp duşa girdiğimde, kot pantolon ve kazak giydiğimde - yanımda getirdiğim tek kıyafet buydu - kendime sonunda kendim için bir şey yapacağımı söylemişim.

Bu gece David'i unutmaya çalışacaktım.

Kısa bir süreliğine de olsa kafamın içinden çıkacak ve beni muhtemelen daha önce hiç deneyimlemediğim şekillerde memnun edeceğine söz veren bir yabancıyla bekâr seks yapmanın tadını çıkaracaktım.

Otelin lobisine girdiğimde, uçakta hissettiğim ürperti geri geldi. Yine de arkama bakmaktan kendimi alamadım; resepsiyonun yanında duran ve lobinin ortasındaki sandalye ve koltuklarda oturan insanlarla, telefonları ya da tabletleriyle meşgul olan yalnız insanları karşılaştırdım. Bacaklarımın arasındaki zonklama tamamen

Asansöre bindiğimde, en üst katın düğmesine basmadan önce kapıların kapanmasını beklerken beni topladı. Onun kapısını bulduğumda nefesim tamamen kesildi, elim kapının üzerinde geziniyordu.

Şu anda kimim ben?

Rahatlamaya ve vücuduna öncelik vermeye ihtiyacı olan biriydim. Geçmişini yerine kaç orgazm yaşayacağını düşünmesi gereken biri. Kapıyı çaldıktan sonra birkaç saniye geçti ve hala bir cevap gelmediği gibi, odasından gelen herhangi bir ses de duymadım.

Belki de uyumaya gitmiştir ve ben de penceremi kaçırmışım.

Belki de beni beklemekten sıkılmış ve dışarı çıkmıştı. Belki-

Kapı açıldı, yüzü aralıktaydı. Bir gülümseme hemen görüş alanıma girdi ve kapı biraz daha aralanınca göğsünü gördüm.

Keskin karın kasları.

Beline doladığı havluya kadar uzanan saç izi. "Zamanlaman mükemmeldi."

Sesi bakışlarımın yükselmesine neden oldu ama bakışlarım uzun süre yüzünde kalmadı.

Olamaz.

Vücudunda bakılacak çok fazla yer vardı.

Kollarındaki, göğüs kaslarındaki ve karnındaki kas kordonları. Nabız gibi atan damarlar. Her bir bölüm o kadar belirgin, o kadar net hatlara sahipti ki, onun karşısında dururken kendimi ağırlıksız hissediyordum. Her bir parçanın üzerindeki kıllar onun erkeksiliğini daha da artırıyordu.

Kendini sadece gücü ve parasıyla şımartmayan, aynı zamanda bunu üretecek şekilde kendine bakan bir adam.

Bu ... mükemmellik.

"Acele etmeyin. Bütün gün ve gece bizim."

Boğazımı temizledim, bakışlarım bir kez daha kalktı, beni bir kez değil, şimdi iki kez yakaladığı için utandım. "Özür dilerim."

"Ne için? Beni istediğin kadar içine alabilirsin. Uçakta gözlerim sana her kaydığında yaptığım şey tam olarak buydu."

Sesimi bulmaya çalışarak yutkundum. "Çıplak olman dışında."

"Havlunun içindeyim." Sonra yere düştü, elim yan tarafına düşerken tutuyordu. "Artık çıplağım."

Ciğerlerimin alabildiği kadar havayı içime çektim ve gözlerimin şiştiğini hissettim. O çizgi filmlerden birine benzediğimden emindim, boynum

Geriye doğru dönmüştüm, gözlerim o kadar açıktı ki dışarı fırlamışlardı.

Bakışımı durduramadım; onu silikleştirmeye bile çalışmadım.

Aletine o kadar odaklanmışım ki, otel odasının kapısında, üzerinde tek bir giysi bile olmadan, yanından biri geçse umursamadan dikiliyor olmasına o kadar şaşırmışım ki.

Bu ukalalık

mıydı?

Yoksa

kendinden emin

mi?

Aradaki fark hakkında ne dediğini hatırlayamadım.

Saplantılı bir şekilde sikine bakarken olmazdı. Bir damla ön spermle parlayan uç, tepede genişliyordu; ortası şimdiye kadar gördüklerimden daha genişti; beni kesinlikle dolduracak bir uzunlukta; ve kollarındakiler gibi daha fazla damar vardı; ve sakalına benzer şekilde onu çevreleyen kısa kıllar.

"Bana bunu yapıyorsun, Lily." Elini shaftının etrafında dolaştırdı ve pompaladı.

Bir

kere.

İki

kere.

"İstiyor musun?" demek için durakladı.

Gözlerimi telaşsızca kaldırdım. "Uçakta sana ukala dediğimde, *bu kadar* ukala olduğunu bilmiyordum."

Bir nefes çekti. "İçeri gel de seni soyayım."

Eşiği geçtiğim anda onun kollarındaydım. Onunki birkaç santim daha yukarıda olmasına rağmen bakışlarımız kilitlendi, başımın tepesi göğsünün kavisiyle buluştu. Beni duvara doğru yönlendirirken belimden tuttu ve sırtım duvara dayandığında avuç içleri yüzüme gitti.

"JFK'den beri bu dudakları düşünüyorum."

Yıllar önceymiş gibi geldi.

"Seni havaalanında gördüğümünden beri aklımdan çıkaramıyorum."

Alnını alnıma dayamıştı, başparmağı alt dudağımda geziniyordu.

"Beni şaşkına çevirdin, bu yüzden uçuşumda çalıştığını gördüğümde ne kadar mutlu olduğumu tahmin edebilirsin."

Başımı, ağzım onunkine bakacak kadar geriye ittim. "Seni görmedim."

"Yapamazdın. Arkandaydım."

"Her zaman arkama bakmam dışında... ve sizi fark ederdim."

"Bana viski getirdiğinde getirmiştin, değil mi?"

Yüzü boynuma kaydı, dudakları kazağımın yakası ile kulak memem arasındaki deriyi hafifçe sıyırdı. Kalçalarımın öne doğru kaymasına, sırtımın geriye doğru bükülmesine yetecek kadar hareket ve sürtünme.

"Lanet gözlerini benden alamadın. Düşündüğün şey bu muydu?" Bir el yanıma indi, yavaş yavaş aşağı iniyordu. "Bedenim seninkine bastırıldığında nasıl hissedeceğini mi?" Eli belimde durdu. "Aletim klitorisine sürtünse nasıl hissederdin?" Parmakları önüme doğru hareket etti, kotumun fermuarını kavradı, gücü o kadar sağlamdı ki bizi ayıran herhangi bir kıyafet yokmuş gibi hissettirdi. "Senin içinde olsaydım, o tatlı noktaya dokunsaydım, seni o kadar sert boşaltsaydım nasıl hissederdin?"

Ürperdim. "Mmm."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Neredeyse hiçbir şey yapmıyordu, bana neredeyse hiç dokunmuyordu ama yine de çok iyi hissettiriyordu.

"Planım bize biraz içki koymak ve seni biraz rahatlatmaktı. Buna ihtiyacın olacağını hissediyordum. Ama şimdi amına dokunuyorum, mırıldandığını duyabiliyorum, bana hazırdan da öte olduğunu söylüyor." Dudakları yanağıma doğru kaydı. "İçkiye ihtiyacın yok. İhtiyacın olan şey benim lanet olası dilim."

Giysilerim aniden vücudumdan sıyrıldı. Her şey çok hızlı oldu; ayakkabılarımı çıkarması için ayaklarımı kaldırmadan önce nefes alacak zamanım bile olmadı. Kot pantolonum gitmiş, kazağım çıkarılmıştı. Geriye sadece sütyenim ve külotum kaldığında bir adım geri çekildi.

Tuvaline çok yakın duran bir ressam gibi, resmin tamamını görebilmek için alana ihtiyacı vardı.

Bana böyle hissettirdi. Sanki bir sanat eseriymişim gibi.

Dudakları sırtacak şekilde genişlerken, eli sikini yumruklayıp okşarken, boğazından derin, gırtlaktan gelen bir onay geldi ve bu bana gördüklerinden gerçekten hoşlandığını söyledi.

"Tanrım, Lily."

En azından yanıma uyumlu bir takım almayı başarmıştım; siyah dantel külot kalçalarımın oturuyor, sütyen göğüslerimin altını sarıyor, push-up ise gerçekte sahip olduğumdan daha fazla göğüs dekoltesi veriyordu.

En az yarım dakika geçtiğine yemin edebilirim ama ne hareket ediyor ne de yaklaşıyordu; aynı şekilde olduğu yerde donup kalmıştı.

Havluyu bıraktığında ben de oradaydım.

Ama yüzüme bakmıyordu, sadece vücuduma odaklanmıştı, her saniye bana doymadığını biraz daha doğruluyordu.

Daha önce bir erkek bana hiç böyle hissettirmiş miydi? Onun için fazlasıyla yeterli olduğumu?

Hayır.

Bundan emindim.

"Bir şey bilmek ister misin?" Dudaklarının kenarlarını silmek için aletini bıraktı. "Mükemmelliğin ne olduğunu bildiğimi sanıyordum." Gözleri benimkilere sabitlendi. "Yanılmışım. Çünkü hayatım boyunca seninki gibi bir vücut görmedim."

Buraya isteyerek geldim.

Elbiselerimi çıkarmasına izin verirdim.

Bana saçmalamasına gerek yoktu. Ben bitmiş bir anlaşıyordum. Bu yüzden hiçbir şey söylemesine gerek yoktu.

Ama söyledikleri midemde bir patlamaya neden oldu, korlar göğsüme doğru yükseldi.

Bu yabancı bana nasıl böyle hissettirebilir?

Onun sözleri nasıl olur da daha önce duyduklarımdan daha anlamlı olabilirdi?

"Beni suskunlaştırdınız," diye itiraf ettim.

"Hiçbir şey söylemene gerek yok. Sadece şunu bilmelisin ki" - sonunda ilerledi, elleri başımın üstündeki duvara gitti, yüzü benimkine doğru eğildi - "seni tatmak için sabırsızlanıyorum." Dudakları benimkilerin önünde geziniyordu. "Sadece ağzını değil. Amının tadını da bilmek istiyorum. Ve dölünün tadını. Ve sana daha önce hiç olmadığı kadar yüksek sesle çığlık attırırken dilinin tadını bilmek istiyorum."

Ağzı benimkine çarptı, baskınlığı ve kontrolüyle beni baştan çıkardı.

Konu seks olduğunda, bu güç daha önce hiç deneyimlemediğim bir şey olmasına rağmen, başka türlü olmasını istemezdim.

Çünkü ikimiz birlikte şehvetle doluyduk. Tutku.

Ve bu adam bedenimi daha önce hiç hissetmediğim şekilde memnun etmek istiyordu.

Ağzı benimkiyle birleşirken, dili yavaşça içeri daldı, sütyenimin kancası çözüldü, göğüslerim serbest kaldı, meme uçları anında

parmaklarının gücünü kullanarak sıkıştırdı. Her şeyi aynı anda yapmasının nasıl mümkün olduğunu bilmiyordum ama külotum da indirilmişti ve şimdi ayak bileklerimi sarıyordu.

Bacak deliklerinden dışarı adımımı attığımda, parmakları bacaklarımın arasına daldı, biri klitorisimde, diğeri içime girene kadar girişimi yokladı.

"Çok ıslaksın," diye inledi. "Tam da düşündüğüm gibi."

Nefesimi verebilmek için ayrılmaya ihtiyaç duyarak ağzından geri çekildim, "Ah." Bu duygu o kadar baskındı ki, "Siktir!" diye ekledim.

Parmaklarım son altı aydır deneyimlediğim tek şeydi. Neyi sevdiğimi, ne istediğimi, neyin bu işi çabucak yapacağını biliyordum.

Bu öyle bir şey değildi.

Onu doğrudan G noktama götüren bir bilgi seviyesiyle, aciliyetle içimde kaydı.

İlk birkaç dalışta "Evet" diye bağırmamı sağladı.

"İşimi bu kadar kolaylaştırma, Lily. İlk orgazmının benim dilimle olmasını istiyorum."

O kadar bekleyebileceğimden emin değildim. Eğer böyle devam ederse.

Ve bu hız devam ederse kesinlikle olmaz.

"O zaman şimdi yalamaya başlasan iyi olur," diye uyardım onu.

"İstediğin bu mu? Amını yalamamı mı?" Bana büyük bir açlıkla baktı.

Bacaklarımın arasında hissetmek istediğim bir iştah. "Evet."

"Tam istediğim gibi dilimin üzerine boşalacak mısın?"

Başımı salladım.

"Ve tadına bakmama izin verecek misin?" "Yesss."

Bana bir öpücük daha verdi. "Açıklığa kavuşturmak için söylüyorum Lily, bunu yapmak senin için olduğu kadar benim için de önemli." Hemen dizlerinin üzerine çöktü, parmağı artık içimde değildi ve onun yerinde yüzü vardı.

Saçlarını kavradım, gözlerimizi kilitledim, o ise burnunu üstüme bastırdı, sanki beni içine çekmeye çalışıyordu.

"Harika koktuğunu biliyordum ama bu kadar iyi kokacağını tahmin etmemiştim." Orada durdu, gözlerini kapadı, bir nefes daha aldı. "Mükemmel bir vücut ve mükemmel bir koku."

Göz kapakları açıldığında bana sanki bir sanat eseriymişim gibi baktı. Ama daha önce hiç görmediği bir şeydi. Sanki bir resimmişim

gibi baktı-

değer biçilemeyen bir şey.

Dünyadaki her koleksiyoncu tarafından arzulanan bir parça olduğumu.

Başım duvara çarparak beni bu momentten çekmeye çalıştı ve dilinin ilk hareketini hissettiğimde bunu bir kez daha yaptım.

Çabuk olmadı.

Yukarıdan aşağıya doğru klitorisimin tüm uzunluğu boyunca sürükledi ve tam biraz hava almaya çalıştığımda, bir parmak daha ekleyerek içime daldırdı.

"Brady!"

Adı ağzımdan çıkar çıkmaz zirveye odaklandı ve ağır bir baskıyla üzerinde gezindi. Klitorisimi ağzına almadan önce dilini bana doğru sürterek masaj moduna geçirdi. Oradan, ucunu tutacak ve daha fazla fiske vuracaktı.

Bu daha önce hiç yaşamadığım bir karışımdı, beni çığlık çığlığa bırakan erotik bir saldırıydı.

Ve her daha fazla hava bıraktığımda, yüzündeki arzuyu görebiliyordum.

Gelmemi istiyordu.

Gözleri bana bunu

söylüyordu.

Dili bunu kanıtladı.

Parmağı bunu

sağlamlaştırdı. Ben de ona

bir tane verdim.

Çünkü gerçekten bir saniye daha tutamadım.

"Evet!" Karnımdaki karıncalanma vücudumun geri kalanına yayılırken bağırdım ve beraberinde getirdiği şey ürperti oldu. İçimde dalgalar gibi hareket ettiler, dalgalı denizler, yüzmek için güvenli olmayan bir gelgit. "Brady!"

Saçları tutunmak için yeterince güçlü değildi, bu yüzden avuçlarım arkamdaki sertliğe çarptı ve vücudumdaki hisleri alçıpana itti. Ayrıca spazmlar beni yere düşürecek kadar şiddetli olduğu için dik durmama da yardımcı oldu.

Brady bunun olmasına izin vermezdi. Beni öyle bir kavradı ki hiçbir yere gitmeyeceğimi anladım.

Sakinleştiğimde, patlamalar mırıltıya dönüştüğünde, durmasını bekledim.

Ama yapmadı.

Yalaması durmak bilmiyordu ve istediğini elde etmiş olsa da, belli ki yeterli değildi.

"Biri gitti. Biri gitti," diye inledi gözlerimiz buluştuğunda. Peşini bırakmayacaktı. Söz verdiği her şeyi yerine getirecekti. Ama tekrar inemezdim. Bu kadar erken olmaz. Çok hassas davrandım. "Yapamam-"

"O kelimeyi bana söyleme. Söyleyebilirsin. Söyleyeceksin. Ve bunu sana kanıtlayacağım."

Dili bir aşağı bir yukarı, bir yandan diğer yana kayıyor, ucunun tamponu ile tüm genişliği arasında geçiş yapıyor, her değişiklik bana yeni bir çarpıntı veriyordu.

Bu bir şeyi doğruladı.

Ağzı bana sahipti.

"Tadın neden bu kadar güzel Lily?" Göz kapakları artık kapalıydı, sanki sahip olmak için can attığı bir şeyin tadını çıkarıyordu. "Neden duramıyorum? Neden senden daha fazlasına ihtiyacım var?" Daha hızlı hareket etti. "Ve daha fazlası."

Çok seksi bulduğum kelimeler.

Ama bugünden sonra bir daha asla göremeyeceğim bir adamdan. Bu itiraf içimde derinlerde bir yerde bir sızıya neden oldu. Aynı zamanda bu karar beni rahatlatmıştı. Her iki taraf için de geçerliydi. Rutinimde ona ya da herhangi birine yer yoktu.

Onun bu kadar farklı olmasında, bir emsal oluşturmada beni çok tahrik eden bir şey vardı.

Onun da aynı tepkiyi verdiği anlaşılıyordu çünkü temposu ve ısrarı artmıştı -dili dibe her yaklaştığında ve yukarı kalktığında bunu hissediyordum. Tekrar eden bir model, ama ben buna çok alışmadan, bir değişiklik oldu ve aniden, her şey beklenmedik hale geldi.

Bu adam.

Hayatımın sonuna kadar hatırlayacağım bir deneyim.

Ve odaklanmam gerekmeyen biriydi - konsantrasyon gerekmiyordu. Onun hareketleri beni mevcut tuttu. Beni boğdular. Çünkü dilinin hareketi ve parmağının içimde dönmesi birleştğinde, tükenmişim.

Vücuduma hükmediyordu. Gitmesini istediği yere götürüyordu.

Ve bu orgazma doğru gidiyordu.

"Brady!" Bu seferki yapı daha uç noktadaydı. Tarzını ve sonucunu biliyor olsam da, bu beni

Beni ele geçiren şey. Çünkü vücuduma doğru fırladığında, güç öncekinden daha da güçlüydü. "Aman Tanrım!"

Titremeler daha da şiddetlendi ve beni öyle bir noktaya sürükledi ki hava bile alamaz hale geldim.

"Evet," diye inledi, "istediğim bu." Daha hızlı yaladı. "Bana dölünü ver. Bırak tadına bakayım."

Orgazm olmam için yalvardığını duymak şimdiye kadarki en ateşli şeydi. Muhtemelen asla atlatamayacağım bir şeydi.

Muhtemelen bir daha asla duymayacağım

bir şey. "Siktiğimin suratına gel."

Dalgalar sonsuzdu, sanki bir kibrit çakmışım ve vücudumdaki her kası, damarı, hatta kanı tutuşturuyorlardı.

"Ahhh!" Yutkundum, içime çektim ve ardından "Siktir!" dedim.

Titremeler ve çıgıllıklardan oluşan bir karmaşaydım ve o her birini yalayarak geçti, titremeler sakinleşene kadar bekledi. Beni kaldırdı,

sanki sadece birkaç kiloymuşum gibi omzunun üzerinden attı ve yatağına yerleştirdi. Beni bırakıp dolaba gitti ve elinde bir folyoyla

döndü. Dişleriyle köşesini yırttı ve prezervatifi yuvarladı.

aleti üzerinde.

"Hep bunlarla mı seyahat edersin?"

Yatağa tırmandı ve yanıma uzandı. "Bir tane olmadan hiçbir yere gitmem."

Güldüm, gerçeği şaşırtıcı değildi. Onun gibi görünen bir adam için muhtemelen gittiği her yerde birileriyle yatıyordu.

"Tüm uçuş görevlilerine bu şekilde davranıyorsanız, işe yaradıklarını tahmin ediyorum."

"Şirketimin kendi jeti var. Sen yıllardır tanıştığım ilk ticari havayolu uçuş görevlisisin."

Üstüme tırmandı ve beni öptü, dudakları hala benim yüzümden ıslaktı. Dili içimdeydi. Ve geri çekildiğinde gülümsemesi, onun her yerinde olduğumu bildiğini ve ağzını üzerime koymasının nedenlerinden birinin bu olduğunu söyledi.

Kendimi tatmamı istemişti ve başarmıştı.

Ama bunu dile getirmek yerine, "Prezervatif takmamış olsaydın ben de sana karşılık verirdim" dedim.

"Aminı kendim için yaladığımı söylediğimde şaka yapmıyordum. Bu bir iyilik değildi, Lily."

Ağzına, onu çevreleyen kalın bıyıklara, dudaklarının yumuşaklığına dokundum. "Bunu herkes için mi yapıyorsun?"

"Hayır." Kıkırdadı. "Ama bazı nedenlerden dolayı bunu senin için yapmak zorundaydım." "Bunu unutulmaz kıldın."

Alt dudağını ısırdı ve serbest bırakana kadar ağzında tutarak cevap verdi, "Seni doyamıyormuşum gibi yedim. Hâlâ da doyamıyorum." Yanımdaki yerden kalktı ve dizlerinin üzerinde dengede dururken kendini bacaklarımın arasına yerleştirdi, kıcımlı sikiyle aynı hizada olacak kadar yukarı kaldırdı. "Ve daha fazlasını almak üzereyim."

"Doyumsuz."

"Seninle," dedi, "siktir et evet." Ucu trans halimi hedef almıştı. "Kendine dokunmanı istiyorum."

"Şimdi mi?"

Gözleri çok vahşi bir şekilde kısıldı. "Evet." Elim klitorisime gidene kadar bekledi. "Az önce dilimle yaptığım gibi sertçe ovmanı istiyorum."

Bunu yapmamı istemesinin tek bir nedeni vardı. "Çünkü beni kırmak üzeresin..."

Sırıttı. "Çünkü lanet bir erkeğin nasıl hissettirdiğini deneyimlemek üzeresin ve kafanın içinde çok fazla kalmadığından emin olmam gerekiyor." Kaşlarım havaya kalktı ve ekledi: "İçimden bir his öyle diyor ve bunun olmasına izin vermeyeceğim."

Tacı ıslaklığımın içine doğru kayarak kırıldığında klitorisimin etrafında sadece birkaç kez dönmüştüm.

"Siktir," diye inledi, başı geriye düştü. "Düşündüğümünden daha da sıkı olmuşsun."

"Ve şimdi, neden kendime dokunmamı istediğini biliyorum," diye nefes nefese kaldım.

Aklımı gerçekten oraya verirsem, acının içinde kaybolabilirdim. Brady ile seks yapmak yeniden bakire olmak gibiydi. Her şeyin zevkle ilgili kalmasını istiyordu.

Ama bilmediği şey, kaybolmak için kendime dokunmak zorunda olmadığımı. Bunu sadece ona bakarak da yapabiliyordum. İçime girdiğinde karın kaslarının daralması. Dudaklarının ayrılması, neredeyse hayvani bir hal alması. Ellерinin beni bir sopadan daha küçükmüşüm gibi kavraması.

Tanrım, çok güzeldi.

Hakimiyet, ritim, kalçalarını çevirme şekli, içimde daha önce hiç dokunulmamış noktalara vurması - tekrar çılgılık atmam uzun sürmeyecekti.

"Neden bu kadar farklı hissediyorsun, Lily?"

"Kendini çok iyi hissediyorsun" -soluk soluğa kaldım- "çok iyi."

"Ama bu lanet amcık." Elimi çekti, yerine kendi elini koydu, klitorisimi gümbürdetti, avucunu tepesine bastırdı. "Bu da nereden çıktı... ve nasıl oluyor da şimdiden boşalmamı istiyorsun?"

Yatağın kenarına oturmuş, iri elleri kıcımlı kavrarken beline sarılmış, havadayken cevap verecek ya da karşılık verecek zamanım olmadı.

"Al şunu," diye emretti. "Bana aletimle neler yapabileceğini göster." Nefesimi bulmak zorundaydım, hareket o kadar ani olmuştu ki yönümü bulmam gerekiyordu. Ellerim omuzlarında, dizlerim onun her iki yanında dengede duruyordu ve kendimi yavaşça onun şaftına doğru indirdim, sen-

Sırt üstü yattığım zamanların aksine.

Bu açı her şeyi daha da güçlendirdi.

Artık kontrolü elimde tuttuğumdan değil, onun büyüklüğünden ya da ulaşabildiği derinlikten de değildi.

Duygu dolu gözlerle bana nasıl baktığı önemliydi.

Yanaklarımı nasıl kavradı, sanki hiç bırakmayacakmış gibi.

"Lanet olsun," diye tısladı. "Evet! İşte bu."

Kalçalarımı kullanarak ona hızlı bir vuruş yapmak için dibe ulaştım. Tek gereken buydu ve karıncalanmalar geri döndü. Ona bir itiş daha verdim, ileri ve geri kaydım ve bu duygular tırmanmaya başladı.

"Tekrar geleceğim."

"Hissedebiliyorum." Eli önüme doğru hareket etti, bir parmağı klitorisimin üzerinde döndü.

"Brady!"

"Daha da sıkılaşabileceğini düşünmüyordum ama az önce sıkılaştın."

"Kahretsın!" Tepeler içimden fırladı ve onun aleti de beni kaldırabileceğim bir hızla ve beni tam kenara sürükleyen bir ısrarla çarptı. "Ah!"

"Çok iyi hissediyorsun."

Artık hareket etmiyordum; onun üzerinde donup kalmıştım, çılgılık atmaktan başka bir şey yapamıyordum. Şimdi tüm gücü elinde tutuyor, kalçalarını çalkalıyor, vücuduma ihtiyacı olan tüm baskıyı veriyordu.

Nefes alamıyordum.

Artık inleyemiyordum bile.

Her şeyimi kaybetmişim.

Beni kaldırıp duvara götürdüğünde ve duvara yasladığında bile.
"Benim sıram."

Bacaklarımı beline doladım ve göğsüne sarıldım.

"Ve işim bittiğinde, bunu tekrar yapacağız."

"Çünkü yeterince alamıyorsun..." Onun meşhur ifadesini kullanarak nefes verdim.

"Ve çünkü sen hâlâ burada olacaksın, bu da daha fazlasını alabileceğim anlamına geliyor." Bana hızlı bir öpücük verdi. "Sabaha kadar seninle olacağıma göre, o saatlerin her birini amının içinde geçirip seni boşaltacağım." Dudakları dudaklarıma yapıştı. "Tekrar ve tekrar."

Ondan şüphe eden hiçbir yanımdı yoktu. Bugün bir şey kanıtladıysa, o da Brady'nin sözünün eri bir adam olduğu, bir kadının vücudunu nasıl kullanacağını bildiği ve verebileceği zevkin rekor düzeyde o l d u ğ u y d u .

"Gelmeni istiyorum," diye yalvardım. "Bana bunu hissettirmeni istiyorum." "Tekrar söyle." Sesi sertleşti, vuruşları keskin ve kom-

Manding. "Ama bu sefer benim adımı söyle. Ağzından çıktığını duymak istiyorum." Beni duvara daha fazla yasladı, ikimizin arasına sıkışan bir elini serbest bıraktı ve klitorisimin üzerinde yerini buldu.

"Ve boşalırken bunu yapmanı istiyorum."

Bunun imkansız olduğunu düşünmüştüm.

Vücudumun işinin bittiğini düşündüm - en azından şimdilik.

Çünkü tekrar inebilmemin hiçbir yolu yoktu.

Çok duyarlıyım, çok harcanmışım.

Ama ıslaklığımın içine girip çıkarken, klitorisimi sıyrırken, o tanıdık çekiş içimden geçmeye başladı.

"Buna inanamıyorum," diye

inledim. "Ve sen benden şüphe ettin."

Bunu söylemiş miydim?

Yüksek sesle mi?

Hatırlayamadım bile.

Tek düşünebildiğim, beni o yere geri getirdiğiydi ve o yer her santimetrekaremi ele geçiriyordu.

"Hissedebiliyorum, Lily. Ne kadar yakın olduğunu biliyorum."

"O zaman daha sert sik beni." E t r a f ı n d a k i tutuşumu kısalttım. "Şimdi!"

Bana birkaç darbe verdi, beni daha yükseğe fırlattı ve ben çığlık attım, "Brady! Gel!"

"Evet," diye homurdandı. "Tam da duymak istediğim şey."

Beni daha fazla d vebileceğini sanmıyordum ve lanet olsun, yanılmışım.

"Seni dolduracağım," diye kükredi.

İkimiz senkronize bir şekilde titriyorduk, tenlerimiz kaygandı, ellerimiz tutunabileceğimiz her şeyi kavradı, dudaklarımız kilitlenirken nefeslerimiz birbirine karıştı.

Ne zaman yavaşlayacağını ve tam olarak ne zaman duracağını biliyordu.

İkimiz de kıpırdamadan dururken dudaklarımız ayrıldı ama yüzlerimiz birbirine yakın kaldı.

"Sana küçük bir mola veriyorum," diye teklif etti. "Ve sonra ikinci raunda mı?"

Kıkırdadı. "Eğer böyle adlandırmak istiyorsan." Yanağımdan öptü. "Ama bence önce bir duş almalıyız."

"Ayrı mı?"

Beni duvardan çekti ve yatağı geçtiğinde beni banyoya taşıdığını anladım. "Ve kollarımdan kurtulmana izin mi vereyim? Siktir et."

Yanılmışım; kendine güveni, ukalalığının önüne geçmiş.

Vedalaşmanın garipliğini yaşamak istemiyordum. Ona numaramı vermek ya da onunkini istemek için ayartılmak istemiyordum - ki böyle bir şey olamazdı. Aklımdan çıkmayacak bir konuşma olmasını istemiyordum.

Bununla başa
 ıkamazdım. şimdi
olmaz.

Bu yüzden Brady uyuyana kadar bekledim ve dikkatlice yatağından kayarak elbiselerimi çıkardığı kapıya doğru ilerledim. Odası, yatak odası ile giriş arasında bolca boşluk olan bir s itti; bu nedenle beni duymayacağından emindim. Ama yine de sessizce hareket ettim, üzerimi giyindim ve çıkmak için kolu çevirmeden hemen önce, bir kâğıt ve bir kalemin bulunduğu masaya gittim.

Bir not aptalca görünüyordu. Ona teşekkür etmek de  yle.

Bir kalp çizmeye ve altına adımı yazmaya karar verdim. Görmesi önemli miydi?

İstiyor muydum ki?

Bilmiyordum. Sadece birlikte geçirdiğimiz zamandan sonra yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu hissettim.

Kalemi defterin yanına koydum ve yatağın ortasında sessizce uyuduğu yatak odasına göz attım. Kolu bir yastığı kavırıyordu ve bacağı benim bulunduğum tarafa doğru bükülmüş ve uzanmıştı.

İkisi de bir noktada bana sarılmıştı. Ve Tanrım, çok iyi hissettirmişlerdi.

"Güle güle," diye fısıldadım.

Sessizce kapıya gittim ve arkamdan kapattım. Asansöre yönelmeden önce koridorda iki tarafa da baktım.

Güvenli bir şekilde taksiye bindiğimde bir şey fark ettim.

Orgazmımın dalgaları gibi geldi, ama bunlar çok daha çalkantılıydı ve midemde deniz tutması gibi bir hisse neden oldu.

Brady'yi bir daha asla göremeyecektim. Ama bu sadece yarısıydı.

Başka bir tarafı daha vardı. En az onun kadar acı veren bir taraf.

Beni öyle bir sarstı ki camı indirmek zorunda kaldım.

David öğrenecek mi?

FIVE

Altı Ay Sonra

Brady

"W Maç ne zaman başlıyor?" Macon, bizi Daltonların özel jetinin kalkacağı Van Nuys Havaalanı'na götürmesi için kiralanan geniş cipe binerken sordu bekliyordu.

"Bu soruyu gerçekten soruyor musun?" Ortaya doğru oturarak karşılık verdim.

Macon karşımda oturuyordu, polosunu parlaktı, saçları önden dikilmişti. Eksik olan tek şey lanet olası bir lei idi.

"Evet. Neden?" diye karşılık verdim.

Az önce yanıma oturmuş olan ortanca kardeşim Cooper'a baktım, başparmaklarının telefonuna hızla dokunuşunu izliyordu. Kime mesaj attığını biliyordum; sormama bile gerek yoktu. Kızı Rayner doğduğundan beri ilk kez bir gece uzakta kalacaktı. Ben de

Sevgilisi Rowan'ın evde işi sıkı tuttuğundan emindim ama yüz ifadesinden bu mesafenin onu zorlayacağını anlayabiliyordum. Bu da onu bu gece daha fazla sikkem gerektiği anlamına geliyordu.

"Çünkü hokeyi takip eden herkes maçların ne zaman başladığını bilir," dedim Macon'a. "Akşam yemeği saat kaçta, işte o başka bir hikâye. Bir konserin ne zaman başlayacağı da aynı şey. Ama spor? Hadi ama Macon. Sen bundan daha iyisin. Bu kafamıza kazınmış."

Macon sanki ben bir sinekmişim gibi havaya fiske vurdu. "Şu soruya cevap verir misin artık?"

"Yedi," dedim ona. "Doğu Yakası'ndaki çoğu NHL maçı gibi."

Diğerleri içeri girerken Macon saatine baktı.

"Tampa'ya uçuş ne kadar sürer?"

"Tanrım," diye inledim. "Neyim ben, senin lanet olası seyahat acenten mi?"

Macon gülümsedi. "Tam bir pislik."

Dominick arka tarafta bir koltuğa oturmuştu ve "Aşağı yukarı dört buçuk saat," diye cevap verdi. Kardeşi Jenner'ın önünde yerde duran viski şişesini kaptı, kapağını açtı ve bir yudum aldı. "Sanırım bir sonraki sorunuz *şu* olacak: *İniş ile maç arasında ne kadar zamanımız var?* Haksız mıyım?" Şişeyi Jenner'a uzatırken kıkırdadı.

Macon önce Dominick'i sonra da beni işaret etti. "İkinizin en iyi arkadaş olmanıza şaşmamalı."

Dominick onu tersledi. "Cevap, birkaç saat. Merak etme Macon, maç başlamadan önce biberonla beslenmek ve uzanıp kestirmek için bol bol vaktin olacak."

En genç Dalton olan Ford öne doğru ilerlerken, "Ben şişe konusunda uzmanım," dedi. "Geğirme konusunda da oldukça iyiyimdir, eğer yardıma ihtiyacın olursa." Macon'a göz kırptı.

Cooper, "Artık ikimiz varız," diye ekledi.

Jenner'dan içkiyi alırken elimi ağzıma götürdüm ve kahkahalarla güldüm.

Spades ve Daltonlar takıldığında sihir olurdu. Bunun tek nedeni artık neredeyse bir aile olmamız değildi - pek çok aile birbiriyle anlaşılamazdı. Bunun nedeni aramızda bir anlayış, karşılıklı saygı, istediğimiz her boku atabilme becerisi olması ve bunun asla gölge olarak algılanmamasıydı.

Birlikte yapmayı en sevdiğimiz şeylerden biri de grup olarak seyahat etmektir. Bu seyahat, dışarıda olduğum gecelerden birinde Dominick ve Weston ailesiyle bir şeyler içerken planlanmıştı - dünyanın dört bir yanında üst düzey biftek ve deniz ürünleri restoranları olan ve birlikte iş yaptığımız beş kardeşten oluşan bir grup. Kardeşlerden Beck Weston, NHL'de LA Whales takımında oynuyordu. Üç ailenin de Los Angeles'taki arenada locaları vardı ve maçlarının çoğuna giderlerdi ama o gece yola çıkmaya ve deplasman maçlarından birine gitmeye karar verdik. Maç programını inceledikten sonra Tampa'yı seçtik.

Ancak bu yolculuk için tüm ekip gelememişti. En küçük Dalton olan Camden, ikiz kız kardeşinin erkek arkadaşı Declan ile birlikte Boston'da bir davaya bakıyorlardı ve gelememeleri gerekiyordu. Ayrıca Rowan'ın iki kardeşi Coles-Ridge ve Rhett de gelemeyeceklerini bildiğimiz halde acıyarak davet edilmişlerdi.

Üçü de artık işimizin eşit ortaklarıydı ve ben bu birleşmeden hiç memnun değildim. Bu düşünce beni hâlâ kızdırıyordu ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Cole kardeşlerin gelmemesine şaşırمامıştım. Babalarının durumu iyi değildi ve içlerinden biri her zaman onun yanındaydı ama asıl neden aramızdaki ilişkinin sıcak olmamasıydı. Bir zamanlar olduğu gibi soğuk değillerdi ama yakın zamanda bizimle tatile geleceklerini sanmıyordum. Birlikte çalışmak ve iyi geçinmek zorunda olduğumuzu düşünürsek, en azından işler doğru yönde ilerliyordu.

Viskiden uzun bir yudum aldım ve cip park yerinden çıkarken Jenner'a geri uzattım.

Jenner bana "Edinburgh'un kapanmasına üç hafta kaldı" dedi.

Kan basıncım yükseldi. "İş konuşmaya hiç ara vermiyorsun, değil mi Dalton?"

Güldü. "Bana bildiğini mi söylüyorsun?"

İyi bir noktaya değindi. Bu araçtaki tek bir orospu çocuğu bile kendini işinden soyutlayamazdı. Eğer uzmanlık alanları olan hukuk hakkında sohbet etmiyorsak, oteller hakkında konuşuyorduk. Ben ikincisini tercih ederdim.

"Sence geri çekilir mi?" diye sordum. "Yoksa üç hafta zor bir son tarih mi?"

İskoçya'ya yaptığım birkaç seyahatten ve satılık arsa ve arazileri inceledikten sonra, tam bir inşaat yerine tadilat yapmaya karar vermiştim ve şehrin Old Town bölgesinde yüksek bir bina için emanete girmiştik. Kardeşlerimin taşındıkları yerlere rağmen

Oteller inşa etmişlerdi -Macon Hawaii'ye gitmişti; Cooper, Rowan ve bebek yakında Louise Gölü ve Banff'a gideceklerdi- benim planım bu değildi. Haftanın dört gününü Edinburgh'da, diğer üç gününü de Los Angeles'ta geçirecektim.

Çok fazla uçuş vardı ama istediğim gibi oldu.

Jenner, "Zamanında kapanacağından yüzde doksan eminim," diye cevap verdi. "Ülkemiz dışındaki yasalarla uğraşmak her zaman biraz zordur, bu yüzden İskoçya'nın bazı bürokratik engeller çıkarmaya karar vermesi ihtimaline karşı yüzde onluk bir tampon bıraktım." Koltuğunda kaykıldı ve bana doğru döndü. "Rehabilitasyon ne kadar sürecek?"

"Altı aydan fazla sürmeyeceğini umuyorum." Jenner, "Bu da yaklaşık bir yıl demek," dedi.

Eğer saçında jöle olmasaydı, elimi saçında gezdirirdim. "Umarım öyle değildir." Elimde tutmaktan yorulduğum telefonumu bacağıma koydum. "Gidip geleceğim için uçağı diğer altı ortakla paylaşmak tam bir kabus olacak. Kahretsin, şimdiden zorlanıyoruz ve ben daha İngiltere'ye haftalık s e f e r l e r i m e başlamadım bile."

"Walter ve Ray birleşme için evrakları imzalamadan önce onlara ikinci bir jete ihtiyacınız olduğunu söyledim. Bunu duymak istemediler. Bunun sizin sorunuz olmasını istediler."

"Kulağa doğru geliyor," diye homurdandım.

Rowan, Ridge ve Rhett'in babası olan amcam ve Ray, iki şirketin tek bir şirket haline gelmesini istemişlerdi ve bu gerçekleştiğinde, tüm iç yangınları mirasçılarının halletmesine izin verdiler. Muhasebeden IT'ye ve İK'ya kadar yüzlerce yangın çıkmıştı. Hâlâ süreçlerimizi zorlayan ve bir işletme olarak gücümüzü test eden sorunlarla uğraşıyorduk. İkinci bir jet konusunu aylar önce gündeme getirmiştik ama olan biten her şey nedeniyle yönetici ekibin önceliği değildi.

"Ve bu büyük bir sorun haline geldi."

"Sana bunu yapmanı söylemedim," diye başladı Jenner, "ama dostum, git bir tane al."

Jenner şirket avukatımızdı. Muhasebecimiz dışında bana daha iyi tavsiye verebilecek kimse yoktu.

"Yapacağımı biliyorsun," dedim ona.

Omzumu sıkarak sıkıca kavradı ve ben de telefonumun titrediği kucağıma baktım.

Kaldırdım ve ekrandaki metni okudum. "Siktir."

Cooper yanımdan, "Sakın bana bunun bir iş krizi olduğunu söyleme," dedi.

"Daha da kötüsü. Bu bir piliç."

"Kadınlar seni havaya uçurmaktan asla vazgeçmiyorlar, değil mi?"

"Numaramı nasıl aldıklarını bilmiyorum. Ben vermiyorum."

Kardeşıme baktım. "Ne oluyor lan? Dedektif mi bunlar?"

"Muhtemelen Los Angeles'taki her tuvalet kabiniinde senin rakamların yazıyordur."

Ona ters ters baktım. "Dinle dostum, içeri girerken beni sadece bir gece için alacaklarını biliyorlar. Gittiğimde onlar için sürpriz olmamalı."

"Eminim sizi değiştirebileceklerini umuyorlardır."

Mesajı görebilmesi için telefonu ona doğru tuttum. "Bunun gibi mi?"

BİLİNMIYOR

Merhaba! Geçen hafta sonu akşam yemeği harikaydı.
Tekrar yapmak ister misin? Bu sefer benim evimde?

"Kardeşim, akşam yemeği için zahmet edip onu doğruca evine götürmediğine bile şaşırdım."

"Benim evim mi?" Öfkelendim. "Oraya kimseyi götürmem. İhtiyacım olan son şey, adresimin telefon numaram gibi yayılması ve kadınların lanet olası ön kapımda belirmesi."

"Yaşadığın yeri bulamayacaklarını mı düşünüyorsun?"

Sadece bu düşünce bile gömleğimin düğmelerini bir delik daha açmama neden oldu, yakası artık iki düğme genişliğindeydi. "Yapabilirler, eminim, ama onu kendi şirketimin adı altında aldım, böylece bulunması biraz daha zor olacak. Ayrıca, her yerde kameralarım var ve kapımdan geçmeleri imkânsız."

"Tırmanmadıkları sürece."

"Dostum" -şişeye uzandım ve birkaç yudum içtim- "dur".

Güldü. "Adı neydi?" "Kimin adı?"

Cebime doğru başıyla işaret etti. "Sana mesaj atan kişi."

"Hiçbir fikrim yok."

O aldı ve Şişe itibaren Ben. "Sen Yapma.

Hatırla geçen hafta sonu?"

"Dinle, konu hayatımın bu yönüne geldiğinde, işler sadece hafta sonları yürümüyor. Hafta içinde de kadınlarla buluşuyorum.

Çarşamba ve Cumartesi günleri arasında da üç esmer vardı. Yani şu anda ne birini diğerinden ayırt edebiliyorum ne de isimlerini hatırlayabiliyorum."

"Seni lanet köpek."

Sırıttım. "Rowan'dan önce de daha iyi değildin."

"Gerçek bu."

Telefonumu geri çıkardım. "Beni bir daha asla görmemelerini sağlamanın bir yolu da yapışkan olmaktır." Mesajı sildim ve telefonu cebime geri koydum.

"Yani gerçekten elde edilmesi zoru oynarsa biriyle birlikte olacağını mı söylüyorsun?"

Biriyle ilgilenir miydim?

Sorusunu düşündüm, kelimelerin içine gerçekten daldım.

Beni daha fazlasını isteyecek kadar büyüleyen bir kadına hiç rastlamamıştım. İkinci kez tatmak isteyecek kadar beni baştan çıkaran. Beynimi bir gelecek düşünmeye bile ikna eden.

Biri hariç.

Uçuş görevlisi.

Edinburgh'a inmeden önce birkaç kez teklif etmeme rağmen yolculuk boyunca pes etmemişti. Süitime geleceğinden bile emin değildim. Ama geldiğinde, bütün günü ve gecenin çoğunu birlikte geçirdik. Ertesi sabah erkenden uyandığımda gitmişti. Geride bıraktığı tek şey masanın üzerindeki bir nottu - eğer öyle diyebilirim, yazdığı tek şey bir kalp ve adıydı - ve şimdi onunla ilgili sahip olduğum anılardı.

Sık sık hatırladığım anılar.

Lily'nin nesine doyamıyorum?

Otel odamda kaldığı süre boyunca aklımdan geçen düşünce buydu.

Ellerim vücudundayken, tenine daha fazla dokunmak istiyordum. Dudaklarım onun dudaklarındayken, daha uzun süre tatmak istiyordum. Aletim onun içindeyken, ona bir dahaki sefere ne zaman sahip olacağımı düşünüyordum.

Ama neden?

Uçakta bana hemen teslim olmadığı için miydi? Hayatımda gördüğüm en güzel kadın olması mı? Bundan sonra ne olacağı konusunda ısrar etmemesi, numaramı istememesi ya da kendi numarasını bırakmaması mı? Ya da veda bile etmeden ortadan kaybolduğunu?

Biliyorsam ne olayım.

Ama onun kokusunu almamın üzerinden yaklaşık altı ay geçmişti.

Keşke onu düşünmediğimi söyleyebilseydim, ama düşündüm. Keşke tüm o günü ve geceyi tekrar yaşamak istemediğimi söyleyebilseydim, ama istedim.

Asistanımın Lily'nin soyadını öğrenmek için havayolu şirketine ulaşmadığını söyleyebilmeyi isterdim ama ulaşmıştı. Ayrıca onun hakkında bilgi alma şansı da yoktu.

Yani Lily sadece bir anı olarak kalacaktı.

"Bir kadın elde edilmesi zoru oynarsa ondan hoşlanır mıyım?" Cooper'ın sorusuna hâlâ cevap vermediğim için tekrarladım. "Bilmiyorum. Her şeyin mümkün olduğunu varsayıyorum, ama şu noktada ihtimaller pek yüksek değil." Asfalta çıktığımızı ve Cooper'ın telefonunu eskisinden daha sıkı tuttuğunu fark ettim. Konuşmayı benden uzaklaştırmanın zamanı gelmişti. "Biliyorsun, eğer bu yolculuktan hoşlanmıyorsan hâlâ vazgeçebilirsiniz."

Başını yavaşça bana doğru çevirdi. "Beni nazıkçe bırakıyor musun? Kimsin sen?"

Güldüm. "Ben hâlâ bildiğin ve sevdiğin o pisliğim." Başımla elini işaret ettim. "Cep telefonunu nasıl tuttuğunu görmeden edemiyorum. Dünyadaki tüm parayı verseler o şeyi elinden alamam, bu da bana bir şeyler döndüğünü söylüyor."

Uzun bir nefes aldı. "Rayner'ın biraz ateşi var." "Dostum, git kızının yanında ol," dedim ona. Cip durdu uçağın yanında durdu ve ilk inen Dominick oldu. "Şoför sizi eve bıraksın ya da bir araba servisi çağırın ama kendinizi o uçağa binmek zorunda hissetmeyin."

"Bu geçirdiği ilk ateş değil. Ama her seferinde endişeleniyorum. Rowan iyi olduğuna dair beni temin ediyor. Çocuk doktoru çoktan gelip onu kontrol etti ve o da iyi olduğunu söyledi." Başı öne eğildi. "Bir gün her şey kolaylaşacak. Ama bugün o gün değil."

"Sen iyi bir babasın."

Yukarı baktı, gözleri duygu doluydu. "Annesinin yanı sıra, o hayatımın en önemli parçası. Her burnunu çekişinde kalbim duracak gibi oluyor."

Florida'da bu yolculuğu atlatmasına yetecek kadar alkol yoktu.

"Cooper-"

"Eğer Tampa'ya varırsam ve kendimi iyi hissetmezsem geri dönerim. Ama en azından gitmeyi denemek istiyorum."

Elimi omzuna koydum ve sertçe sıktım. "Neye karar verirsen desteklerim."

Arka koltuktan kayarak indim ve teker teker kırmızı halıyı geçip jetin merdivenlerini tırmandık. İçeride birkaç adım atmıştım ki burnuma bir koku çarptı. Belli belirsizdi. Ertesi sabah kolonya gibi, boynumdan ancak çıkabilecek kadar güçlü olan baharatlı ipuçlarını yakalamak için eğitimli bir burun gerekiyordu.

Ama o tanıdık piña colada kokusunu içime çektiğim anda aklıma bir fikir geldi.

Ardından bir anı geldi.

Aletim anında sertleşti; ellerim hemen kavradı.

Ve aniden tüm kafam geçmişten gelen görüntülerle doldu, gözlerim kaynağı bulmak için jetin içini taradı.

Hepsi bu kadardı. Küçük bir nefes. Ama baktığımda kimseyi göremedim.

Bir şekilde havaya karışan tropikal içecek karışımı ya da ilk kanepenin yanına yerleştirilen meyve tabağının aroması olmalıydı.

Bir tesadüf.

Ve çok acımasız bir alaydı.

Uçağın derinliklerine indim, Dominick'in yanında bir koltuk buldum ve tam oturmak için arkamı dönmeye başladığımda, uçuş görevlisi uçağın arkasından grubumuza doğru koştu.

Sarışındı.

O kadar derin ve mavi gözleri vardı ki bir pastel boyaya onun adı verilebilirdi.

Lanet olası gözlerimin bana oyun oynamadığından emin olmak için gözlerimi kırptım.

Göz kapaklarım açıldığında hiçbir şey değişmemişti. O hala oradaydı.

Dolgun, dolgun

dudaklı. Açık tenli.

En güzel beyaz dişleri gösteren bir gülümseme.

Bunu anlamak için bakışlarımın vücudundan aşağı inmesine gerek yoktu. Boynuna kadar inmeme bile gerek yoktu.

Çünkü aradan geçen zaman içinde muhteşem yüzündeki tek bir şey bile değişmemiştir.

Burada ne işin var? Neden Dalton üniforması giyiyorsun?

Ne zamandır en iyi arkadaşım için çalışıyorsun?

Bunlar, o yaklaştıkça zihnimi dolduran sorulardan sadece birkaçıydı, kokusu güçlendikçe burnum daha önce kokladığım şeyi doğruladı.

Kot pantolonumdaki ereksiyon amansız hale geldi.

Parmaklarım ulaşmalarını engellemek için yumruk oldu.

Çünkü bir kez göz göze geldiğimizde tek yapmak istediğim buydu.

"Brady..." Cooper'ın koltuğunun arkasında, Dominick'inkinden bir sıra geride durdu. Gözleri kocaman açılmıştı, dudakları birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemeden açık kaldı. "Ne... sürpriz."

SIX

Lily

W Daltonların tam zamanlı uçuş görevlisi olan Aubrey, doğum iznine hazırlanırken beni bu pozisyon için eğitmişti, Bana Daltonların işleri çoğu özel jet sahibinden farklı yürüttüğünü söylemişti. Belirli alkol markaları da dahil olmak üzere ne istediklerinin bir listesini vermişler ve pilotların yaptığı gibi görevlinin aileyi uçağa biniş merdivenlerinin dibinde karşılaması yerine, uçağa bindikleri anda kendilerine içki servisi yapılmasını tercih etmişlerdi.

Uçağın ön tarafından gelen konuşmaları duyduğumda arka mutfakta hazırladığım şey buydu. Ses pilotlardan gelemeyecek kadar yüksek ve hareketliydi; bu nedenle yolcuların uçağa girdiğini anladım. Hazırladığım birkaç parmak viskiyi tepsideki bardaklara doldurmayı çabucak bitirdim ve tam ana koridorda yürürken onu gördüm.

Brady Spade.

Bir anda vücudumda karıncalanmalar başladı ve bir elimle tepsiyi tutarken diğer elimle onun durduğu yerin bir sıra gerisindeki koltuğun arkasını kavradım ve kendimi nefes almaya zorladım.

Çünkü yapamadım.

Çünkü ciğerlerim dahil her şey donmuştu.

O nasıl buradaydı? Nasıl sadece birkaç metre önümdeydi?

Bu nasıl benim şansım olabilir?

O sadece yattığım bir adam değildi. İlk ve tek gecelik ilişkimdi. Bu unvan yeterince güçlü değildi; onu koyduğum kaide için aynı önem seviyesine sahip değildi.

Son altı aydır durmadan düşündüğüm adam oydu.

Ancak tam adını bilmeme rağmen, ona ulaşma korkusuyla internette onu aramayı reddettiğim için düşünmekten öteye gitmedi.

İletişim, birlikte ikinci bir gece, bunlar mümkün değildi.

"Brady..." Söyleyecek bir şey aradım, vücudumdaki gerginliği yatıştırmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Tepsi düşme tehlikesi geçirdiğinde -ki bunun olmasına izin veremezdim; bu utançtan asla kurtulamazdım- koltuğu bıraktım ve tepsiyi iki elimle kavradım. "Ne... sürpriz."

Sürpriz mi?

Bu kelimenin taşıdığı küçük ağırlığa gülebilirdim.

Şok çok daha iyi değildi, ama kesinlikle ondan da çok vardı.

O gözler, o gülümseme, elleri, o güne kadar gördüğüm en inanılmaz vücut... Her birini görüş alanıma aldım ve ürperdim.

Brady tehlikeliydi.

Ondan korktuğum için değil. Ona katlanamadığım bir şekilde.

"Seni tekrar görmeyi beklemiyordum." Göz kapakları beni içine çekerken daraldı, her santimi tüylerimin daha da diken diken olmasına neden oldu. "Kesinlikle en iyi arkadaşımın özel uçağında değil."

En iyi arkadaşı mı? Dalton mu?

Dünyanın küçük olduğunu biliyordum. Ama bu küçüklük çok fazla küçüktü.

Ne diyeceğimi bilemedim ve tepsiden bir viski alıp ona uzattım.

"Aynen." Sonra bunun tam olarak mantıklı olmadığını fark ettim ve açıkladım: "En iyi arkadaşımın jetiyle değil. Genel olarak, yani seni görmeyi beklemiyordum ..." Kendime geldiğimde sesim kesildi, kulağa ne kadar gülünç geldiğimin farkındaydım. "Kalkıştan önce sana bir viski daha getireceğim."

Kaçmak istedim ama yapamadım. Uçaktaki tek uçuş görevlisi bendim. Destek çağıramazdım. Aubrey'nin evde yeni doğmuş bir bebeği vardı ve henüz işe dönmemişti, ben de bu yüzden buradaydım. Bir şekilde bu uçuşu, Tampa'da kalacağımız iki geceyi ve ardından Los Angeles'a dönüş uçuşunu atlatmak zorundaydım.

Hem de Brady'ye ulaşabilecektim.

Ve onunla ne zaman temas kursam, bu dünyada ondan daha çok etkilendiğim kimse olmadığı gerçeğini saklamak zorunda kalıyordum. Hiçbir erkek vücuduma onun yaptığını yapmamıştı.

Çünkü hatırladım. Her şeyi.

En küçük detaylara kadar.

Bardağı ağzına götürdü, dudakları kenarda yuvarlanırken beni izledi, yutkunurken adam elması sallanıyordu.

O bakış unutulmazdı. Tenimin her santimetresine nüfuz etmişti. Tüylerim diken diken oldu.

"Ben de sana bir su getireyim," dedim usulca.

Birdenbire ortaya çıkan bir ifade. Sessizliği bozma ihtiyacı hissettim çünkü burada durup hiçbir şey söylememek bana çok garip geliyordu.

Gülümsedi ve bu içimdeki her şeyin acımasına neden oldu. Hatta yarı kahkaha gibi bir sesle biraz hava bile verdi ve bu benim daha çok acı çekmeme neden oldu.

"Bana ne istersen getirebilirsin, Lily." Dudaklarındaki ıslaklığı yaladı, bakışları vücudumda gezinirken arkasını döndü ve Dominick'in yanına oturdu.

Sırtı bana dönük olduğu için gözlerinden uzak durabiliyordum. Sonunda nefes alabileceğimi hissettim. Ama aynı zamanda, artık gitmişlerdi ve onları özliyordum.

Onları geri istedim.

Çünkü Brady bana bakarken kendimi hiç bu kadar güzel ve arzulanır hissetmemiştim.

Bu pozisyonda daha fazla kalamazdım. Hâlâ dağıtmam gereken dolu bir viski tepsisi vardı. Sahip olduğum tüm irade gücüyle diğer misafirlerimi selamladım, her birinin yanına bir bardak koydum ve beyefendilere uçuş için onlara başka ne getirebileceğimi sordum.

Cevaplarını ezberleyerek Brady'nin sırasına ulaştım. Dominick'e merhaba dedim ve aynı soruyu ona da tekrarladım.

Dominick, "Sipariş ettiğim kahvaltıyı alacağım," diye cevap verdi.

"Peki ya senin için?" Brady'ye söyledim.

Başını salladı, gözleri benimkilerden ayrılmıyordu. "Lily, ne istediğimi çok iyi biliyorsun."

Ben.

İçimde çılgılık atan şey buydu.

Ama verdiği tepkinin yanı sıra, adımı söyleme biçiminde de bacaklarımı birbirine bastırmamı ve ihtiyacım olan baskıyı hissetmemi sağlayan bir şey vardı. Sesinin sertliği de aynı derecede tahrik ediciydi, çünkü adımı inletirken kullandığı tonla aynıydı.

"Doğru," diye fısıldadım.

Yine garip bir cevaptı ama aklıma gelen tek şey buydu.

Kalan yolculara da aynı soruyu sordum ve aceleyle uçağın arka tarafına geçip su bardaklarını topladım ve tekrar ana kabine döndüğümde viskilerinin yanına koydum. Bu kez mutfağa geri döndüğümde telefon çaldı ve pilot kalkışa hazır olduğumuzu söyledi. Telefonu kapattım ve güvenlik kontrollerimi tamamladım, misafirlerime kalkışa dakikalar kaldığını bildirdim ve kendimi koltuğuma bağlamadan önce emniyet kemerlerini bağlamalarını rica ettim.

Kendimi ana kabinden uzaklaştırdığımda daha iyi hissedeceğimi düşündüm. Brady'nin kolonyasıyla dolu olmayan havayı içime çekebileceğimi, gözlerinin yoğunluğu bir parçama odaklanmadan nefes verebileceğimi düşündüm. Ama oturduğum açıdan Brady'nin yüzünün sol profilini, kolçağın üzerinde dengede duran kolunu, bacağının yan tarafını, haliya vuran ayağını görebiliyordum.

Aksine, göğsümdeki endişe daha da arttı.

Aubrey Daltonların tam zamanlı uçuş görevlisi olarak dönmeden önce sözleşmemin bitmesine bir ay kalmıştı. Atlanta'da onunla birlikte çalışmışım ve iletişim halindeydik. Bana bu geçici pozisyonun uygun olduğunu söylediğinde hemen atladım.

Anlamadığım şey, bu ekibin neden gelecek ay, ben kontratımı tamamladıktan ve artık Daltonlar için çalışmadıktan sonra Tampa'ya uçmadıklarıydı, böylece bu durumdan tamamen kurtulabilirdim.

Neden tekrar Brady'nin huzurunda olmak zorundaydım ki, bu da hiçbir anlam ifade etmeyen duygular uyandırıyordu?

Gömülü kalması gereken duygular.

David'den ayrılmamın üzerinden bir yıl geçmiş olmasına rağmen, hayatım Brady ile tanıştığım zamankinden farklı değildi.

Hala duygusal olarak ulaşılmazdım.

Ellerimde, ayak bileklerimde, hatta beynimde prangalar vardı.

Aslında, nasıl baktığıma bağlı olarak, işler daha da kötüye gitmişti.

Bakışlarımı ondan kaçırdım ve telefonu cebimden çıkardım. Bu kadar uzun süre direnmişim. Peki, neden kendimi arama çubuğuna onun adını yazarken ve ekranın dolmasını izlerken bulmuştum?

Makaleler, web siteleri, sosyal medya hesapları, Wikipedia sayfası - birdenbire beni bunaltmaya başladılar.

Brady sıradan bir adam değildi.

Sadece hali vakti yerinde bir adam da değildi - onunla ilk tanıştığımda saatinin, kıyafetlerinin ve otel odasının envanterini çıkardıktan sonra şüphelendiğim gibi.

Brady'nin serveti kendi kategorisindeydi.

Adını yüksek sesle ve kendi kendime söylediğim onca zaman boyunca hiç aklıma gelmemişti.

Ama olmalıydı.

Çünkü Cole ve Spade Otellerinin sahiplerinden biriydi. Bu gece kaldığımız otel. Dünyanın her yerinde bulunan tatil köyleri. Ve okuduğum sayfaya göre Edinburgh'a gitmesinin nedeni, orada bir tane daha açacak olmasıydı.

Net serveti bir milyanın çok üzerindeydi.

Ama benim için o, David'den sonra bedenimi teslim ettiğim adamdı. Olay olduğundan beri zihnime sahip olan adamdı.

Tüylerimin diken diken olmasına izin vermeyen adam.

Jet pistten havalanıp bulutlara doğru yol almaya başladığında, yavaşça telefonumdan başımı kaldırdım.

Brady omzunun üzerinden bakıyordu. Bana.

Gözlerimiz kilitlendiğinde, göğsümden daha da fazla duygu akmaya başladı. Vücudumun zonklamasına neden oldu. Bacaklarımı birbirine kenetledi ama öncekinden tamamen farklı bir nedenden dolayı.

Ne yaptım ben?

SEVEN

Brady

A Uçağın tekerlekleri havaya kalkarken Dominick'e yaklaştım ve "Çılgınca bir şey duymak ister misin?" dedim. "Her zaman." Viskisinden bir yudum aldı.

"Bir süre önce mülk bakmak için Edinburg'a ilk kez uçtuğum zamanı hatırlıyor musun? Uçaktaydım ve kalkıştan hemen önce aramıştın ve ben de sana uçakta bir uçuş görevlisi olduğunu ve inmeden önce onun tadına bakacağımı söylemiştim?"

"Otel odana gelen kız, değil mi?" Cevap beklemeden ekledi: "Ondan etkilenmiş gibiydin. Onu hatırlamamın tek nedeni de bu - çünkü seni etkilemek kolay bir iş değil, adamım."

Los Angeles'a döndüğümde Dominick ile bir şeyler içerken bana onu sormuştu. Ona bazı detayları anlatmamın tek nedeni buydu. Onun dışında kimse bilmiyordu.

Her şeyi içine atan bir adam değildim. Ama nedense Lily hakkında çok az şey paylaşmıştım.

"İşte o," dedim ona. "Ve o senin uçuş görevlindi, uçağına bindiğimde bu beni çok şaşırtmıştı."

Gülümsedi, başı titriyordu. "Onu nereden tanıdığını merak ediyordum." "Bu lanet işi nasıl aldı?"

Gömleğinin alt kolunu manşetledi ve aynı şeyi yapmak için diğer tarafa geçti. "Üç uçağımız var -bunu biliyorsunuz- ve her uçağın tam zamanlı bir ekibi var. Bu uçağın baş uçuş görevlisi Aubrey doğum iznine ayrılıyordu. Bize geldi ve o izindeyken yerine geçecek, yılların deneyimine sahip mükemmel birini bulduğunu söyledi. Aubrey onu eğitti ve birkaç aydır bizimle uçuyor."

"Birkaç ay," diye tekrarladım.

Bunca zamandır Lily bu kadar yakındaymış ve benim haberim yokmuş.

Otel odamda çok az konuşmuş olsak da Los Angeles'ın onun ana üssü olmadığını biliyordum; Atlanta'daydı. Bu da Batı Yakası'na taşınmış olması gerektiği anlamına geliyordu.

Ama neden?

"Onun hakkında başka ne biliyorsun?" Ben sordum.

Dominick bana bakmak için başını geriye doğru çevirdi, dudaklarında yavaşça bir sırıtiş belirdi. "Neden soruyorsun?"

"Sadece merak ettim."

"Saçmalık," diye karşılık verdi. "Takıldığın piliçleri asla merak etmezsin. Soruyorsun çünkü o hayatında terk etmediğin tek kadındı - o seni terk etti. Ve bu da onun ilgini çekmesinin nedenlerinden biri."

"Hayır." Vurgulamak için başımı salladım. "Her şeyi yanlış anladın." Kaşları kalktı. "Öyle mi? Nasıl olduğunu söyle."

"Çok derinlere bakıyorsun. O kadar da karmaşık değil. Sadece bir soru sordum. Sanki o kadınla evlenmek istiyormuşum gibi davranıyorsun."

Güldü ve dirseğiyle koluma vurdu. "İşte senin için bulduklarım: İsmi ve Aubrey'nin ona kefil olması dışında hiçbir şey bilmiyorum. Ama firmamızda çalışabilmesi için İK'da bir dosyası olması gerekiyor."

"Görmeme gerek yok."

Tekrar gülümsedi. "Sana göstermeyi teklif etmiyordum." "Tanrım," diye inledim.

"Soru: Artık onun nerede çalıştığını biliyorsun, bu konuda ne yapacaksın?" Bacak bacak üstüne attı, bardağını göğsüne yaklaştırdı.

"Bu konuda hiçbir şey yapmayacağım."

Daha da sert kıkırdadı. "Yani son bilmem kaç aydır bu kadını düşündüğünü ve onunla konuşmayacağını mı söylüyorsun?"

Ne oluyor be?

Kafamın içinde miydi?

"Belki onunla konuşurum," dedim. "Ama ona çıkma teklif edeceğimi ya da basit bir sohbetin ötesinde bir şey yapacağımı düşünüyorsan yanılıyorsun."

"İkinci kez söylüyorum, bu saçmalık."

"Ne istersen diyebilirsin. Kadınlar konusunda nasıl olduğumu bilirsin. Sonsuza dek mutlu bir hayat aramıyorum. Benim dünyamda böyle bir şey ne var ne de ben bunu istiyorum."

Sanki içmemi istiyormuş gibi bardağıma doğru başını salladı. "Biraz inatçı olduğunu düşünmüyor musun?"

Koltuğumda döndüm, bu konuşmayı bitirmeye hazırlanıyordum.

Dominick'in ne düşündüğü önemli değildi. Onunla oraya gitmeyecektim. Çünkü Lily ile hiçbir şey olmayacaktı.

Ama, lanet olsun, o kadar muhteşem görünüyordu ki, memesinin üzerinde Dalton logosu olsa bile.

Ne olursa olsun, kararını vermişti. Ho-tel odamdan çıkıp gitti.

Ve olabilecek her şey olmadı.

"Siz orospu çocuklarının aksine ben evlenmek istemiyorum, bu yüzden yuva kurma ihtimalim sıfır. Asla gerçekleşmeyecek bir şey için savaşıyorsunuz. Ayrıca, terk eden o. Belki de benim gibi birini istemediğini ya da benimle başa çıkamayacağını fark etti. Ama bir şey isteseydi, numarasını bırakırdı."

Eğer olsaydı, ona ulaşır mıydım?

Bunun cevabı beni çok korkuttu, bu yüzden bu düşüncüyü aklımdan uzaklaştırdım.

"Pekala, adamım. Söylediğin her şeyde haklıymışsın gibi davranacağım. Lily'yi uçakta gördüğün anda ağzının suyu akmıyordu ve o sana uzansaydı

onun ellerinde macun olurdu." Dudaklarını birbirine yapıştırdı. "Bu sırada sadece birimizin aklı yerinde ve o da sen değilsin."

Viskimin kalanını geri attım. "Yeniden doldurmam lazım."

Mutfağı işaret etti. "Bu uçakta kural yok.

Neden gidip bir tane
almıyorsun?" "Sanırım
alacağım..."

"Çok uzun sürmesin, yoksa onunla konuştuğunu düşünebilirim."

Henüz seyir irtifasına ulaşmamış olmamıza ve bulutların arasından geçerken biraz türbülans olmasına rağmen, yerimden kalktım, onu tersledim ve arkaya doğru yöneldim.

Lily bize içecek getirmek için ana kabine gelene kadar bekleyebilirdim. Ama Do- minick'le yaptığım konuşmada beni uçağın arkasına doğru yürümeye iten bir şey vardı.

Haklı mıydı?

Bana ulaşmam için bir yol bırakmadan neden çekip gittiği hakkında onunla konuşmalı mıydım?

Yoksa bu konu zamanımızı boşa mı harcadı?

Arka tarafta, yan tarafta oturuyordu, bu pozisyon ona tüm ana kabini görme imkânı veriyordu ve telefonunu yüzünden çok uzakta tutmuyordu. Ekrana o kadar odaklanmıştı ki yaklaştığımı görmedi ya da duymadı, ama elim tezgâha değdiği anda gözlerini kaldırdı. Beni görür görmez göğsü normal bir nefesten çok daha hızlı yükseldi.

"Size ne getirebilirim?" Ayağa kalkmaya gitti ve hâlâ bağlı olduğunu fark etti.

"Kendi içkimi kendim koyabilirim."

Daltonlar bizimle aynı tip jete sahip olduklarından, içkilerini de benzer bir yerde sakladıklarını varsaydım ve doğru olanı bulana kadar tezgahın üzerindeki dolapları açtım.

"Ama ben bunun için buradayım."

Yanımdaydı, aynı anda üst dolaba uzanırken kollarımız aynı hizadaydı. Triseplerimin dış kısmı onunkilere sürtünüyordu. Nedenini bilmiyordum ama temas, yakınlık, vücudundan yayılan o lanet koku -kendimi içine gömmek istediğim o tropik vaha- hepsi beni lanet olası bir ereksiyona sokuyordu.

"Ne istersen seve seve veririm."

"Ne istersem mi?" Kolumu indirdim ve yana doğru bir adım atarak şişeyi almasına izin verdim. "Ciddi değilsen böyle bir teklifte bulunma Lily."

Kapağı açarken bana baktı, verdiğim cevabın farkına varması yüzünde yavaşça ilerliyordu. "I ..." Sesi soluklaşırken, sanki gözlerim ona fazla gelmiş gibi mutfağa göz gezdirdi ve sonunda bakışları tekrar benimkilere yöneldi. "Daltonlarla arkadaş olduğunuzu bilmiyordum."

"Bunun ne önemi var?"

"Bu işi gizemli bir şekilde kendimi senin yoluna koymak için kabul etmediğimi bilmeni istedim. Ben öyle bir kadın değilim."

"Ve eğer arkadaş olduğumuzu bilseydin"-kollarımı kavuşturdum
-"Bu bir fark yaratır mıydı?" "Belki."

Sorusunu değerlendirirken başım sallandı. "Yani beni görme ihtimaline karşı işinden vazgeçeceğini mi söylüyorsun? Ya da tam tersi?"

Şimdiye kadar açılmış olması gereken şişenin üstünü tutmaya devam etti ve bana artık vidasını açmadığını söyledi. "Demek istediğim, eğer bilseydim, belki de onlardan numaranı isterdim. Bilirsin, böylece sana kendim söyleyebilirdim."

"Hayır. Bilmiyorum." Arka duvara yaslandım. "Otel odamı bana numaranı vermeden terk ettin. Los Angeles'a taşındınız, orada yaşadığımı biliyordunuz. Daltonlarla olan ilişkiyi bilmen önemsiz." Acele etmesini istiyordum ki viskiyi boğazıma tıkabileyim. "Bana ne söyleyecektin Lily? Çünkü işe alınmanla ilgili bir açıklamanın nasıl bir önemi olduğunu anlayamıyorum."

"Ben sadece..." Sesi daha da kısıldı. Daha da küçük.

"Bilmiyorum..." "Eğer ulaşmak isteseydin, ulaşabilirdin. Sen benim ilk

ve soyadım, ve Google diye bir şey var. Hakkımda yazılan onca şeyle birlikte, e-postama, ofis hattıma ve tüm sosyal medya hesaplarıma ulaşmanız birkaç saniyeden fazla sürmezdi."

İrkildi, "Bana kızgınsın" demeden önce gözlerinde incinmişlik okunuyordu.

Kızgınlık zayıflar için bir
duyguydu. Ben çok kızgındım.

"Kızgın demek daha doğru olur." Kahretsin, ona umursamadığımı söylemek istedim ama bu yalan olurdu. "Ve beni istemediğin için deli gibi kızgınım."

Şişeyi yere bıraktı. "Brady, seni bilerek aramadığımı anlamalısın."

Ayaklarımı hareket ettirmek ve koltuğuma geri dönmek için elimden gelen her şeyi yaptım ama bunun yerine kendimi yapamaz halde buldum. Ve işleri daha da kötüleştirmek için, "Çünkü?" diye cevap verdim.

Şimdi gözlerinde bir savaş yaşanıyordu. Onda daha önce görmediğim bir duygu seviyesi.

"Çünkü kimseyle bu şekilde konuşacak durumda değilim." Sağ gözüme odaklandı ve yavaş yavaş sol gözüme doğru ilerledi.

"Bana bekâr olduğunu söylemiştin." Başını salladı.

"Bekârım. Ve öyleydim."

"O zaman neden bahsediyorsun sen?"

Tamamen arkasını döndü, böylece birbirimize bakıyorduk. "Karşılabileceğim bir yerde değilim. Duygusal olarak. Fiziksel olarak. Ve eğer elimi uzatırsam, düşüneceğinden korktum-"

"Daha fazlasını istediğimi mi?" Güldüm. "Hayır. Ben öyle biri değilim. Yanlış adamı yakaladın."

Gözlerimi aradı ama bu sefer öncekinden farklıydı. Bu sefer bir cevap arıyordu. "Eğer durum buysa, neden seni Google'da aramamı istedin?"

"Yapmanı istediğimi söylemedim. Yapabileceğini söyledim."

Elleri iki yanına düştü. "Tartışmak istemiyorum." Parmaklarını sıktı ve sonra kollarını kaldırarak karnının etrafına sardı. "Özür dilerim."

Eğer buna tartışma diyorsa, geçmişteki yüzleşmeleri zayıf olmalı. İkimiz de sesimizi yükseltmiyorduk bile.

"Neden özür diliyorsun Lily?"

"Çünkü nasıl yapılacağını bildiğim şey bu."

Yanıtını not ettim ve ona güvence verdim: "Ama b u n a gerek yok. Kavga etmiyoruz."

"İşler biraz karışık. Yani, veda bile etmeden çekip gittim. Belli ki ikimizin de bu konuda hisleri var, yoksa şu anda bunu konuşuyor olmazdık." Kolları onu sıkıca sarmış gibi görünüyordu. "Sadece bunun seninle ilgili olmadığını bilmeni istiyorum. Sen... mükemmeldin." Biraz hava çekti ve birkaç saniye tuttuktan sonra, "Hayatımda hiç deneyimlemediğim kadar mükemmel." dedi.

Bu kadına ne olmuştu? Gözlerindeki acı nereden geliyordu?

Eğer bekârsa, neden duygusal ya da fiziksel bir ilişki kuramadığı bir yerdeydi?

Peki neden bu sorunun cevabını alma ihtiyacı hissettim?
Neden içimi kemiriyordu?

"Senin gibi biriyle hiç tanışmadım, Brady," diye devam etti. "Hiç kimse bana senin hissettirdiğin gibi hissettirmedi."

İtirafı beni vurdu. Sadece
bir dokunuş değil.

İçime hazır olduğumdan daha sert bir şekilde çarptı. "Lily-"

Uçak birkaç metre alçalınca sesim kesildi. Bunu birkaç ağır türbülans darbesi izledi ve o kendini sabitlemek için kontuara tutunurken, ben de beline uzandım.

Tanrım, kollarımda o kadar iyi hissediyordu ki. Sanki vücudu benim dış hatlarımdan oyulmuş gibi bana doğru şekillendi ve onu kendime doğru tutarken, hiçbir şeyin bizi ayırmasına izin vermedim.

Hava bile yok.

Aletim içine girdiğinde gözleri hemen açıldı ve bakışlarımız kilitlendiğinde dudaklarını yaladı. Seksi bir şekilde değil - Lily'nin bir şey yaparken baştan çıkarıcı görünmemesi imkansız olsa da - ama bana söylemek istediği şeyi bulmak için kendine biraz zaman kazandığını söyleyen bir şekilde.

Elleri göğsüme gitti, göğüs kaslarımda üzerinde
düzleşti. Onları tutuyordu, itmiyordu.

"Brady..."

Ellerimi indirdim, tam kıkırının üzerinde durdum, vücudunun dokunmamam gereken bir bölgesinde. Kahretsin, ona hiç dokunmamalıydım. Ona umursamadığımı söylemişim ama hareketlerim tam tersini gösteriyordu.

Gitmesine izin
vermeliydim. Ama
yapamadım.

"Evet," diye cevap verdim.

Savaş yeniden gözlerindeydi ama bu kez duyguların yerini başka bir şey almıştı.

Çok tanıdık gelen bir şey.

Cebinde bir titreşim olana kadar orada kaldı, derinleşti, yakınlığı nabzımın atmasına neden oldu.

Telefonundan bir bildirim geldi, o olmalı.

Ancak olay gerçekleşir gerçekleşmez - spam posta olabilecek o basit uyarı - her şey değişti.

Gözleri.

Yüzünü.

Duruşu.

Ellerini çekti ve tezgâhın kenarına sıkıştırdı. "Sana o içkiyi getireceğim ve koltuğuna koyacağım." Sesi bile biraz keskinleşmişti.

Ne oluyor lan?

Önümde duran kadın birkaç saniye önceki kadın değildi. İkisi çok farklı hikâyeler anlatıyordu.

Bir öncekinin gözlerinde onu bir kapı ötedeki yatak odasına götürüp becermemi istediğini söyleyen bir bakış vardı.

Ve şu anda bana bakan kişi, bu ifadenin gözlerinin önüne gelmiş olmasından dolayı pişmanlık duyuyordu.

Avuçlarım yanlarına kaydđ ve onun en uzun, en derin nefesini alışını izledim. Dudakları aralandđ, boynu minik tüylerle kaplandı, parmaklarım yayıldıkça sırtı kavislendi.

Beni istiyordu.

Ama bir şey ya da biri onu durduruyordu.

Ellerim yere düştü ve yerime dönmeden önce "Duble olsun" dedim.

EIGHT

Lily

İ nefes alamıyorum.

Brady'nin bana yaptığı buydu. İçime hava çekmemi imkânsız hale getirdi. Ya da ciğerlerimde zaten biraz varsa, onu serbest bırakamıyordum.

Vücudum dondu.

Zihnim, önüme atılan her düşünce ve duygudan sürekli kaçtığım dev bir yakan top oyununa dönüştü.

Anlamadım.

Kolları beni sardığında sanki hiçbir şey geçemezmiş gibi hissettiğimi biliyordum. Elleri ve göğsü arasındaki o mağara şimdiye kadarki en güvenli yerdı.

Sadece o ve ben.

Ama gerçek şuydu ki, bu gerçekten çok uzaktı.

Belki başka kadınlarla bu mümkün olabilirdi.

Benimle değil.

Odamdan çıkıp otelin lobisine indiğimde beni ele geçiren şey bu itiraf oldu. Tesis çok güzeldi, doğrudan su üzerindeydi ve bir marinaya sırtını dayamıştı. Ön b ü r o görevlisi

Pilotlarla birlikte otele giriş yaptığımızda bize Tampa'nın Channelside bölgesinde olduğumuzu söylediler. Telefonumda yaptığım hızlı bir arama bölgedeki bar ve restoranların listesini gösterdi. Açık ve kapalı barlar, canlı müzik ve çok sayıda yürüyüş yolu ve parkın yanı sıra canımın çekebileceği her mutfak yakınlardaydı.

Önümüzdeki birkaç gün izinliydim ve bu akşam için dışarıda, insanları izlemeye uygun bir alanda, bir içki sipariş edebileceğim ve manzarayı seyredebileceğim bir yer bulmayı planlıyordum. Ama önce dolaşmak istiyordum. Marinanın yanındaki tahta kaldırımda gezinmek, teknelere bakmak ve tuzlu havayı koklamak istiyordum. Köprülerin altında dolaşmak, bir su taksisini deneyimlemek, biraz dondurma yemek ve mağazaların vitrinlerine hayranlıkla bakmak istedim.

Lobiye sokaktan ayıran döner kapıya ulaştığımda çantamda bir titreşim oldu.

Yangın alarmı kadar ürkütücü bir çingirak sesi.

Küçük çantanın içine uzandım ve cep telefonumu çıkardım. Ekrandaki kelimeleri okuduğumda ayaklarım durdu.

Boştaki elim yumruk şeklinde sıkıldı.

Dişlerim birbirine çarptı, çenem kilitlendi, anlık bir baş ağrısı kafatasımı parçaladı.

Neden

?

Neden

?!

Günde birçok kez içimden haykırdığım bir kelime.

Camdan kaldırıma baktım, keşfetmek için heyecanlandığım şehri özlüyordum; nemli hava, kokular, hepsi beni tahrik ediyordu.

Ama dışarı çıkmıyordum.

Odama geri dönüyordum.

Arkamı döndüm ve lobinin içindeki dükkânda durdum, robot gibi alkollerin bulunduğu raflara gidip bir şişe votka aldım ve kasaya getirdim.

"Şurada karıştırıcılar var" -tezgâhın arkasındaki kadın mağazanın karşı tarafını işaret etti- "kızılıcak veya portakal suyu, hatta tonik arıyorsanız."

"Gerek yok." Gözlerimi bardağın içindeki berrak sıvıdan ayırmadım. "Dümdüz istiyorum."

"İçiş tarzını seviyorum."

İşlemi karşılayacak kadar parayı ona uzattım ve asansöre doğru yürüdüm, içeri adım atmadan önce arkama baktım. I

Katımın düğmesine basmadan önce yan duvara yaslandım. Kapı açılırken şişenin tepesine baktım, dışarıdaki boşluğu kontrol ettim ve sonra hızla odama doğru ilerledim.

Bu ne zaman bitecek?

Benim de her gün tekrarladığım bir cümle. Sadece her gün değil. Günde birkaç kez. Ve hiç cevap alamadım.

Çantamı masanın üzerine attım ve ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkardım, perdeleri kapattım ve lambaları söndürdüm. Oda karardığında, tezgâhtaki bardaklardan birini aldım ve botla birlikte yatağa taşıdım, bardağa sürekli doldurmak zorunda kalmayacağım kadar doldurdum.

İçimde tuttuğum havayı dışarı verdim ve sırtımı yatak başlığına yasladım. Ayaklarım şiltenin içine daldı, topuklarım tekmeleyebildikleri kadar sert itiyordu. Gözlerim kapalıyken başımın arkasını kumaş kaplı yatak başlığına vurdum, yastık çarpmanın acıtmasını engelliyordu.

Tesadüfen gözlerim büyük dikdörtgen pencerelere doğru açıldı.

Hemen pişman oldum.

Çünkü dışarıdaki manzarayı biliyordum. Son birkaç saattir hayranlıkla seyrediyordum. Şimdi ise kalın ve ağır bir gölge tarafından kapatılmıştı ve her iki taraftan da küçük bir ışık sızıyordu. Bu güneş ışığı değildi; gün batımını çoktan geçmişti. Adjacent binalarından ve Tampa'nın canlılığından gelen bir ışıktı.

Bu bir alaydı.

Telefonumun sesi gözlerimi açmama neden oldu ve yanımdaki yastığın üzerinde duran cep telefonuma uzanıp arayanın kimliğini kontrol ettim. İsmi doğru gördüğümünden emin olmak için birkaç kez göz kırptım ve aramayı bağladım.

"Alo?"

"Seni uyandırdım mı?" Aubrey sordu.

"Sorun yok." Gözlerimi ovuşturdum. "Bunun için endişelenme."

"Orada saat kaç?" Durakladı. "On biri biraz geçiyor ve sen çoktan uyudun mu? İzin gecende mi? Sen benden daha kötüsün ve benim yeni doğmuş bir bebeğim var."

"Daha önce dışarı çıkmıştım." Kendimi yatak başlığına doğru ittim ve battaniyeyi göğsüme kadar çektim. Ona yalan söylemekten nefret etsem de bu yalan beni daha az pa-tik hissettirdi. "Çok fazla prosecco içtim ve kendimi eve kapattım." Aldığımdan iki bardak daha aşağıda duran votka şişesine doğru baktım. "Sen nasılsın? Bebek nasıl?" Sesimi daha uyanık çıkarmaya çalışarak boğazımı temizledim.

"Kolik. Açıkçası bu noktada onu tekrar içime itmenin bir yolu olup olmadığını merak ediyorum. En azından fırınımda pişerken yirmi dakikadan daha uzun süre uyuyabiliyordum ve benden başka kimse gün boyu çılgılık atmıyordu." İçini çekti. "Tampa nasıl? Daltonlar nasıl? Yirmi dört/yedi saat ağlayan bir bebek olmadan hayat nasıl?"

"Her şey ve herkes harika." O anda aklıma Brady sık sık Dominick ya da diğer Daltonlardan biriyle seyahat ediyorsa Aubrey'nin onu tanıyor olabileceği geldi. "Bugün gemide ilginç bir adam vardı. Brady Spade. Onu tanıyor musun?"

"Onu tanıyor muyum?" Güldü. "Onu ve iki kardeşini tanıyorum, Macon ve Cooper, ben onlar için çalıştığım sürece Daltonlarla arkadaşlıklar."

Başparmağım içgüdüsel olarak ağzıma gitti ve köşesindeki deriyi çiğnedim. "Bana onun hakkında ne anlatabilirsin?"

Yine güldü. "Bir aşk mı seziyorum?"

"Hayır."

"Görsel bir aşk mı?"

Ciğerlerimi doldurdum, konuşmamızın konusu göz önüne alındığında nefes alabildiğime şaşırdım. "İnkâr edilemeyecek kadar yakışıklı."

"Öyle ve aynı zamanda çok bekâr. Henüz yuva kurmamış tek Spade kardeş o. Macon'ın ve Cooper'ın kız arkadaşlarıyla tanıştım, ikisi de çok hoş."

"Ama Brady'nin çıktığı ya da seyahate getirdiği biriyle hiç tanışmadınız mı?"

"Los Angeles dedikodu sitelerini takip etmiyor olmalısınız. Spades'ler, Dalton'lar ve Weston'lar -bir başka arkadaş grubu- sürekli tartışılıyor ve Brady'nin aşk hayatı gündemde."

"Los Angeles'ta pilotlar dışında tanıdığım tek insanlar sen ve Daltonlar." Battaniyenin altında bacak bacak üstüne attım. "Bu bir

Dedikoduları takip etmek benim için mantıklı değil, bahsettikleri kimseyi tanımıyorum."

Artık Brady'nin bir sohbet konusu olduğunu bildiğime göre, belki de o sitelere bakmam gerekiyordur.

Ama neden?

Onun hakkında ne söylediklerinin bir önemi var mıydı?

Eğer bir şey varsa, bu düşüncelerimi ondan uzak tutmam için daha da büyük bir nedendi.

"Peki o zaman, seni bilgilendireyim. Mucizevi bir şekilde bebek aşağıda, bu da demek oluyor ki tek duyacağınız şey çığlıklar olmadan önce yaklaşık on dakikam var." Sesi alçaktı, neredeyse bir fısıltı gibiydi. "Brady Spade tam bir kadın avcısıdır. Ama asla kolunda bir kadınla fotoğraf çekmez ve etkinliklere hep yalnız katılır, çünkü bir galaya ya da açılışa bir kadın götürecek kadar uzun bir süre, birkaç saat bile ayırmak istemez - hayal edebiliyor musunuz?"

Şu anda hiçbir şey hayal edemiyordum ve bu votkanın suçu değildi.

"Her neyse," diye devam etti, "şehirde kadınlarla görülmüş.

-Konserlerde, restoranlarda, spor etkinliklerinde, sadece fotoğrafçıların olacağı büyük bir şey değil. Kişilik olarak, o ve kardeşleri birbirlerine hiç benzemiyorlar. Macon kabarcıklı, iyi kalpli olan. Cooper çok daha açık sözlü ve çekici. Brady bir aslan tavrına sahip. Kaba değil; sadece son derece otoriter, sabırsız ve korkusuz. Ne istediğini bilen ve bunun peşinden gitmekten korkmayan bir şekilde korkusuz."

Söylediği hiçbir şey beni şaşırtmadı. Tam da böyle biri olduğundan şüphelenmiştim.

"Sana sıcak duygular yaşatmayacak," diye devam etti. "Tabii senin sıcak duygulardan anladığın bir duvara çarpıp parçalanmak değilse, ondan sonra tekrar düz yürümeye başlaman muhtemelen birkaç gün sürecektir." Kıkırdadı. "Eğer senin olayın buysa, o zaman o senin erkeğin."

"O benim erkeğim değil." O olamaz.

Ama tarif ettiği şeyin onun işi olduğunu kesinlikle biliyordum.

Ve onu deneyimledikten sonra, bunun benim de olayım olduğunu biliyordum.

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Kıkırdadı. "Gerçekten çok iyi bir aile. Onlar hakkında kötü bir şey söyleyemem. Saygılı, olgun,

Bir imparatorluk yönettikleri için de kafaları gerçekten iyi çalışıyor olmalı."

"Spade Otelleri. Bu bir imparatorluk."

"Cole ve Spade Otelleri birleşmeden bu yana şirketlerini olduğundan daha da büyük hale getirdi. Banka hesabımda o kadar parayla uyanmaktan nefret etmezdim. Peki ya siz?"

Ne çocukken ne de yetişkinen para hiçbir zaman motivasyon kaynağım olmamıştı. Sadece beni mutlu edecek şeyleri yapmak istedim. Annem ve babam öldüğünde, evleri ve birikimleri bana miras kaldığında bile hiçbirini harcamadım. Kendi paramı kazandım ve onlarınkine ihtiyacım yoktu.

Kazandıklarım ve miras aldığım şeyler bana mutluluk getirmemişti.

Çünkü maddi olarak rahat olsam da mutluluk neredeyse hiç hissetmediğim bir duyguydu.

Ama Brady ile hissetmişim.

Aubrey bu yönümü bilmiyordu.

Kimse bilmiyordu.

"Hey, Aubrey, biliyor musun-"

Kapımın çalınmasıyla sesim kesildi. Güç ve kudret sahibi bir elden art arda üç kez vurulan yumruklar.

Pilotlar bir şeye ihtiyaçları olsa bana mesaj atarlardı. Ayrıca, hangi odada olduğumu bilmiyorlardı.

Geriye sadece bir kişi kalıyordu.

Aman Tanrım.

Vücudumdaki her kıl artık dimdik duruyordu.

Kalbim o kadar çok çarpıyordu ki, derimin içinden çıkacağına yemin edebilirdim. Bedenim soğuktan ısıya ve tekrar soğuğa döndü.

Ağzım kurudu.

"Aubrey, seni sonra ararım."

"Eğer cevap vermezsem, bunun nedeni bebek-"

Kapım ikinci kez çalındı ve telefonu yüzümden uzaklaştırıp bağlantıyı kestim.

NINE

Brady

"T Bu müthiş bir galibiyetti," dedim Beck'e. Soyunma odasının yan tarafında, formasını ve vatkalarını çıkardığı yedek kulübesinin önünde duruyordu. "Peki ya o son gol?"

Kahretsin, yanıyordun."

Tampa'daki konaklama yerleri Los Angeles'taki soyunma odasından çok daha farklıydı. Whales'in sahibi, oyuncularının lüksü ve konforu söz konusu olduğunda hiçbir masraftan kaçınmadı. Ziyaretçileri için sağladıkları oda hakkında konuşamazdım. Bildiğim kadarıyla bu odanın aynısı olabilirdi ama ne zaman Beck'i maçtan sonra ziyaret etsek, bizim otellerimizden biri kadar beş yıldızlı olurdu.

"İlk periyodun sonunda işler iyi görünmüyordu," diye itiraf etti, alnını silerken, başının üstünden hala ter akıyordu.

"Ama çok hızlı bir şekilde geri döndünüz," diye cevap verdi Dominick. "İkinci yarının başında golü attığınızda momentum tamamen değişti."

Jenner Beck'e, "Hat trick yapacağını sanıyordum," dedi.

"Öyleydin." Beck gülümsedi.

Jenner, Beck'in yumruğuna vurdu. "Bir tane alamadığın için bana bin dolar borçlusun."

"Canlı bahis mi oynadın?" Beck ona sordu.

Jenner, "İkinci golünden sonra, kesinlikle öyle yaptım," diye karşılık verdi.

Beck başını salladı. "Bartosz'un maçtan önce benimle neler konuştuğunu duymalıydın," dedi Tampa'nın kalecisini kastederek. Bir havlu kapıp kollarını ve ellerini sildi. "Ona bu sözlerin bedelini ödetmekten başka bir şey istemiyordum, bu yüzden evet, üçlük atacaktım. Sadece bunu başaramadım. Savunmaları bu gece düşündüğümünden daha iyi oynadı."

Macon, "Yine de iki kişi kendini iyi hissetmiş olmalı," dedi.

"Birkaç hafta sonra Los Angeles'a geldiklerinde ve onları tekrar ezdiğimizde daha da iyi hissedeceğiz." Beck elindeki havluyu arkasındaki bankın üzerine bıraktı.

"Bartosz'un nesi var?" diye sordu Cooper. "Sadece bir maç günü idmanı mı, yoksa daha derinlere mi iniyor?"

Beck yüzünde sinsî bir sırıtışla omuz silkti.

Dominick, "Belki de onun kız arkadaşını sikmeli ve ortalığı gerçekten karıştırmalısın," dedi.

Beck, "Belki de çoktan yapmışımdır," diye karşı çıktı. "Adamım," dedim Beck'in omzunu tutarak.

"Bir şeyler içmek için dışarı çıkıyoruz," dedi Dominick ona. "Umarım biraz vaktin vardır, bize katılabilirsin. Siz ne zaman uçuyorsunuz?"

"Takım duşa girer girmez Florida'nın doğu kıyısına uçmak üzere hava limanına doğru yola çıkıyoruz. Yarın gece orada bir maçımız var. Sonra Nashville, Chicago ve eve döneceğiz." Elini ıslak saçlarının üzerinde gezdirdi. "Keşke ben de size katılabilseydim. Tampa parti yapmak için harika bir şehir."

Onu bırakmadan önce omzunu sıktım. "Los Angeles'a döndüğünde görüşürüz ve orada bol bol parti yaparız. Bu maç yakalayabildiğimize sevindim."

"Gelebildiğinize sevindim." Elimi sıktı.

Beni bırakır bırakmaz grubun etrafında dolaştı, herkesin elini sıktı ve sonra soyunma odasından çıkıp arenanın yan tarafındaki çıkışa doğru ilerledik.

Bizi yönlendiren Dominick arkasını dönüp yüzümüze baktığında kapıyı sadece birkaç adım geçmiştik. "Asistanım bize bir viski barında rezervasyon yaptırdı. Yürüme mesafesinde. Gideceğiz."

sonra da otelimizin karşısındaki çatı bara gideceğiz. Orada bir masamız var. Ortam sıcak kalırsa kapanışa kadar kalacağız. Eğer işler kesilirse, bize caddenin aşağısındaki başka bir barda masa ayırttı."

"İşte bu," diye seslendi Macon. "Hadi gidelim."

Dominick'in ayarladığı plan kulağa eğlenceli geliyordu ve ben de hepsine katılıyordum. Bu adamlarla takılmak ve kafayı bulmaktan başka bir şey istemiyordum.

Ama otelden ayrılıp maça doğru yürüdüğümüzden beri aklımı kurcalayan bir düşünce vardı.

Hiç durmadan.

Ve bu, bara gidip daha fazla içmeyi düşünmeden önce yapmam gereken bir şeydi.

Duruşumu değiştirdim, aynalı cephesi ve eşsiz mimarisiyle çevresindeki diğerlerinden daha uzun duran Cole and Spade Hotel'e baktım. Çok fazla zaman geçirmediğim ama beklediğimden çok daha fazla keyif aldığım bir mülktü.

"Sen gelmiyor musun?" Cooper sordu.

Gruba dönüp baktım, benimle konuştuğunu ve herkesin Dominick'e katıldığını fark ettim, şimdi hepsi benden birkaç adım ötede duruyordu.

Lanet olsun.

Bana doğru haykırılmak üzere olan sözleri şimdiden duyabiliyordum.

Ama içimden küfretmemin tek nedeni bu değildi.

Diğer neden ise içime bir şey girmiş olmasıydı. Kafamda olmaması gereken düşünceler.

Özellikle de onlara, "Bana viski barının adını mesaj at," dediğimde zihinsel olarak taşlaşmış düşünceler. Yavaşça Dominick'e baktım. "Seninle orada buluşacağım."

Bunun için kendimi boğabilirdim. Çünkü yapmak üzere olduğum şey iyi bir şeye yol açmayacaktı. Zaten içimde birkaç içki vardı ve saatlerdir ereksiyon halindeydim.

Ama otele bir kez daha baktığımda, şu anda olmak istediğim başka bir yer olmadığını biliyordum.

"Nereye gidiyorsun?" Macon sordu.

Göğsümde biriken öfkeyle çocuklara baktım. Birdenbire ortaya çıkmamıştı.

Bunu yaptığım için kendime kızgındım, tüm bu duruma kızgındım.

Daha iyisini bildiğim ve karşı koyamadığım için kızgındım. "Bu konuda endişelenmene gerek yok," dedim Macon'a. "Bizi gerçekten terk mi ediyorsun?" Ford ısrar etti. "Brady, işler daha yeni başlıyor," dedi Cooper. Bu kadar soru ve suçluluk duygusu yeter. "Sonra görüşürüz çocuklar," dedim onlara.

Dominick ne yapacağımı çok iyi bildiğinden başını salladı ve "Adresi sana mesaj atarım" dedi.

Arkamı dönüp caddeye doğru yürürken "Amcık" diye bir ses duydum.

Orta parmağımı havaya kaldırdım ve otelin ön girişine gittim. Lobide ilerledikten sonra asansörlerin olduğu yerde durdum. Maça gitmeden önce, ihtiyacım olan oda numarasını almak için otel müdürünü aramıştım. Herhangi bir konuk hakkında bilgi vermek otel politikasına aykırı olsa da, bir oda sahibini reddedemezdi. Bu yüzden asansöre adım attığımda hangi butona basacağımı biliyordum.

Asansörün çıkmasını bekledim ve nihayet altıncı katta açıldığında koridordan aşağı indim, 632 numaralı odaya ulaştığımda durdum. Kapının önünde durdum, elimi kapıya dayamıştım, sanki içimdeki duygunun geri gelmesini bekliyordum. Alnım avucumla aynı şekilde konumlanmıştı, tam üzerine iniyordu, parmaklarım şimdi yumruk olmuştu.

Neden ona karşı koyamadım?

Neden zihnimi yiyip bitiriyordu?

Neden oyunda olduğum süre boyunca onun kokusunu, amının hissini ve dudaklarının yumuşaklığını düşünmüştüm?

Neden onun bu kapının arkasında olduğunu bilmek, dışarı çıkmadığını varsaymak, beni çılgınlığın çok ötesinde bir seviyeye sürüklüyordu?

Elim sertlikten kalktı ve geri döndü; bıraktığı ses ağır, derin bir vuruştı ve ilkinin duymamış olma ihtimaline karşı iki tane daha yaptım.

Beklerken yüzümü geri çektim ve kapının iki yanındaki çerçeveyi kavradım. Saniyeler geçtikçe az olan sabrım da tükenmeye başladı.

Ve bir saniye daha dayanamadığımda, yumruğum bir dizi üç darbe daha vurdu.

Önümüzdeki birkaç gün izinliydi. Neden içgüdülerim bana onun odasında olduğunu söylüyordu bilmiyordum, çünkü orada olması için hiçbir neden yoktu. Ama burada durup her sesi dinledim ve birkaç saniye içinde, kapı tokmağının çevrildiğini duymadan hemen önce kapının arka tarafında hafif bir çizik vardı.

Yüzü aralıktan göründü, kapıyı doldurmama rağmen tüm kapıyı taradı. Kapıyı aralık bıraktı ve fısıldadı, "Brady ..."

"Bir şeyi bilmem gerekiyor."

Kokusunun beni etkilemesine izin vermemeye çalıştım.

Sesinin sessizliği karşısında sertleşmemeye çalıştım.

Tahtanın kenarına yapıştı ama daha fazla açmadı. "Bu iyi bir zaman değil."

"Neden?" Dişlerim sıkıldı. "Çünkü yalnız değilsin?"

Düşünmediğim başka bir şey daha vardı. Bildiğim kadarıyla, pi-onun yatağında olabilir.

Bu düşünce lanet parmaklarımı kapının pervazına geçirdi.

"Çünkü uyumak üzereydim... ve üzerimde neredeyse hiç kıyafet yok," diye cevap verdi.

Elimi gevşeten bir cevap. Ama aynı zamanda o aralıktan uzanıp kapıyı daha da açmamak ve onu kollarıma çekmemek için elimden gelen her şeyi yapmama neden olan bir cevap.

Kimdi bu kadın? Ve bana ne yapıyordu? Çünkü bir hatunu iki kez istemek daha önce hiç olmamıştı.

Yine de bu kız beni altı ay boyunca es geçmişti; bana ulaşacak kadar beni istememişti - bu gerçek içimi kemiriyordu - ve ben onu hala karşı konulmaz buluyordum.

Açıklayamadığım bir şey.

Dudakları dudaklarıma değmeden bu kapıdan çıkamayacağımı biliyordum.

"Lily, vücudunun her santimini yalayıp yuttuğumu unutuyor musun?"

Nefes alırken dudakları aralandı. "Asla unutamam."

Bu cevap ve uçakta söylediği diğer birkaç şey beni çok etkiledi.

"Sen... mükemmeldin."

"Hayatımda hiç deneyimlemediğim kadar mükemmel."

"Senin gibi biriyle hiç tanışmadım, Brady. Hiç kimse bana senin hissettirdiğin gibi hissettirmedi."

"O zaman vücudunu benden saklamak zorunda olmadığını biliyorsun," diye emrettim.

"Ama ben biliyorum. Ve bunun iki nedeni var."

Kokusunu daha fazla alabilmek için biraz daha eğildim. Ananasın tropikal notaları dudaklarımı yalamama neden oldu, tattığımın onun ıslaklığı olmasını diledim. "İlki ne?"

"Sana söyledim, bunu yapabilecek durumda değilim." Başı öne eğildi. "Hayatım karmakarışık. Karmaşık." Sonunda başını kaldırdı, gözlerindeki acı belirgindi. "Benim gibi birini istememelisin."

Onun gibi biri mi?

Durduğum yerden, istediğim her şey ondaydı.

O surat.

O vücut.

Kokusunun ötesine geçen bir tatlılık. "Bırak da buna ben karar vereyim."

"Hayır-"

"Lily, bırak da buna ben karar vereyim," diye tekrarladım, her kelimemde sertlik vardı.

"Ne dediğinin farkında değilsin."

Masumiyeti yüzünden akıyordu.

Ama dürüstlük de öyleydi.

"Ben bir şey söyleyip sonra onu kastetmeyen bir adam değilim. Kelimeler beni korkutmaz." Avuçlarım kapının pervazında gezindi. "Beni hiçbir şey korkutamaz."

Bana baktı. Sessizce.

"Hiçbir şey..." dedi en yumuşak sesiyle.

Bu bir soru değildi; açıkça bir ifadeydi.

Ama bu konuşmayı yapabilecek durumda değildim - ne şimdi ne de bu kadar sinirliyken.

"Bunu olması gerekenden daha ağır hale getirmeyelim," dedim.

"Neden burada olduğum ve ne istediğim açık. Bundan daha fazlasını istemiyorum."

"Ama bakın, vücudumu sizden saklamamın ikinci nedeni de bu."

Gözlerim kısıldı. "Açıkla."

"Bana öyle bir bakıyorsun ki, kapıdan içeri girdiğin anda üzerimdeki azıcık şeyi de çıkaracaksın ve ben kendimi bir anda havada, duvara yaslanmış, içimde senle bulacağım."

Dişlerim az önce yaladığım dudağımın kenarına geldi, öne doğru bir adım atarken ereksiyonum acı verici bir şekilde sertleşti. "Ve sen bana bunu istemediğini mi söylüyorsun?"

Bir saniye geçti.

İki.

Ve sonra üç.

"Cevap ver, Lily."

TEN

Lily

O Daha bir dakika önce Aubrey ile telefonda konuşuyordum, kapının çalınmasıyla vücudumdaki tüm tüyler diken diken olmuştu.

Beklemediğim bir ses ve ziyaret.

İkisi de beni korkuttu.

Sessizce parmak uçlarımda kapıya doğru yürüdüm. Küçük gözetleme deliğine ulaştığımda, tutabildiğim kadar havayı içime çekmeye zorladım kendimi ve gözümü yuvarlak açıklığa yönelttim.

Brady'nin yüzünü gördüğümde içimi bir rahatlama kapladı. Ama öyle miydi?

Her ne kadar beklediğim kişi olmasa da, varlığı bambaşka bir dizi sorunla birlikte geldi.

Mutfakta yaptığımız konuşmadan sonra, bu yolculuk sırasında bir noktada bana yaklaşacağını hissetmiştim. Ve otelin sahibi olduğu için oda numarama erişebilmesine şaşırmadım. Beni şok eden şey, buraya gelmek için neredeyse hiç beklememiş olmasıydı.

Ama belki de bu, onun gibi istediğinin peşinden giden bir adam için şaşırtıcı değildi.

Hiçbir şeyden ya da hiç kimseden korkmayan biri. Ama istediğim bu muydu?

Ne... yarı korktum mu?

Bu nefes kesici güzellikteki adama bakarken güçlü kalmak için tüm iradesini kullanması gerekecekti. Kapı aralığında saklanmak. Aklıma gelen ve onun uzaklaşmasını sağlayacak her şeyi söylemem gerekecekti.

Bana dokunmasını istemediğim için değil.

Çünkü bunun ikimiz için de en kötü şey olacağını biliyordum.

"Lily..."

Yüzündeki ifade aç ve vahşiydi, sanki her an saldıracakmış gibiydi.

Vücuduma bir şeyler

yaptı. Zonklayıcı şeyler.

Tüylerim diken diken oldu.

Lobide mesaj geldiğinden beri kafamın içinde derin düşüncelere dalmıştım. Endişe beni yiyip bitiriyordu, öyle ki votka da işe yaramamıştı. Ne kestirmek ne de Aubrey ile konuşmak işe yaramıştı.

Brady geçmişte düşüncelerimi durduran ve sinirlerimi yatıştıran tek şeydi, tek kişiydi.

Kendimi onun içinde

kaybetmiştim. "Lily..."

Neden kendimi bundan mahrum edeyim ki?

Edinburgh bir taneydi.

Tampa iki olacak.

Ve o zaman asla üç olmazdı.

Daltonlarla sözleşmem bittiğinde, Aubrey doğum izninden döndüğünde, beni mümkün olduğunca çok saat gökyüzünde tutacak başka bir iş bulacaktım.

"Cevap ver bana..."

Ama bu geceyi yaşayabilseydim, getireceği zihinsel özgürlük beni taşıyacaktı.

İskoçya'nın yaptığı gibi.

"Lily-"

"Evet." Kapıyı bir santim açtım. Sonra bir santim daha. "Başka bir şey söylemeden önce" -içimde titreşmesine neden olduğu elektrik patlamaları midemi ateşe verirken yutkundum- "cevabım evetti."

Eli çerçeveden kalktı ve küçük açıklıktan içeri kaydı. Yarısı yüzüme geldi. Diğer yarısı da boynumdaydı.

Kavrayışı sıkıydı.

Ve sonra daha da sıkılaştı.

"Kendini bana veriyorsun..." *Bu*

kelimeler neden bu kadar seksi? Neden

beni daha da ıslatıyorlar?

Ve neden daha sonra pişman olma ihtimalim olsa bile doğru kararı verdiğimi onaylıyorlar?

"Bu gece için, öyleyim."

Bu cümle ağzımdan çıkar çıkmaz kapı biraz daha açıldı, sadece onun girebileceği kadar genişledi ve içeri adımını atar atmaz diğer eli üzerimdeydi ve bir anda duvara yaslandım.

Havada.

Kollarının

arasında.

"İstedğin bu mu?" Sesi, dili klitorisimin üzerindeyken olduğu kadar sertti.

O anı. Sanki saniyeler önce olmuş gibi hala hatırlayabiliyordum.

"Evet."

Dudaklarım kapandıktan sonra ağzı boynuma, çenemin hemen altındaki noktaya gitti ve orada, boğazımın karşısında kaldı. "Tekrar söyle, Lily. Kahrolası cevabını hissetmek istiyorum."

Vücudum pudinge dönerken gözlerim kapandı - kaslarım çalkalanıyor, uzuvlarım zar zor sabit duruyordu.

Hepsinden önemlisi, aklım sadece tek bir şeye odaklanmıştı. Brady Spade.

Kendimi inanılmaz derecede özgüvenli, güçlü ve ne istediğimi kontrol edebildiğimi hissettiren bir adam.

Hepsinden önemlisi, kendimi

güvende hissetmemi sağladı.

"Seni istiyorum," diye

fısıldadım.

Göğsünden alçak, derin bir homurtu geldi. "Seni bu duvara karşı becermeliyim." Beni alçıdan çekti ve yatağa doğru taşıdı. "Ama yapmayacağım. Sana dokunmam gerek. Vücudunun her santimini görmem gerek. O zaman ne yapacağımı biliyor musun?"

"Ne?" Hece bir inilti olarak çıktı.

"Seni cezalandıracağım." Beni yatağa yatırdı. "Altı lanet ay, bu sana iyi bir şaplak kazandırır."

"Brady-"

"Bana tam erişimin vardı, ulaşmak için her yola başvurabilirdin. Ama yapmadın." Bakışları vücudumdan aşağı, çıplak bacaklarıma doğru kaydı. "Dilim bunu hatırlayacak, Lily. Kukunun üzerindeyken, seni yalarken ve sen bana gelmem için yalvarırken - işte o zaman temas kurmadığım o ayların her birini hatırlayacağım. Ve işte o zaman cezalandırılacaksın."

ELEVEN

Brady

"Brady!"

Lily'nin sesi bir çığlık olarak ıktı.

Ama son otuz dakikadır çığlık atıyordu.

Yüzüm bacaklarının arasında o kadar uzun süre kalmıştı.

Onu dilimle cezalandırıyorum.

Onu yatağa ilk yatırdığımda bu tehdidi savurmuştum; daha sonra üzerindeki ufak tefek şeyleri çıkarıp yatağın en ucuna yerleştirmiştim.

Bacaklarını ayırdım.

Dizlerimin üzerine çöktüm.

Ve yüzüm tüm dünyadaki en sevdiğim noktaya gitti.

Benim hakkımda bilmediği şey, eğer bir tehditte bulunursam bunu yerine getirdiğimdi. Sözümün eri bir adamdım.

Ve bu güzel kadın dilimin ucuyla bir kırbaç yemişti, ona bana ulaşması için her türlü nedeni hatırlatmıştım.

İnkâr şeklinde geldi.

Boşalmasına izin vermezdim, vücudunun titremeye başladığı, sesinin perdesinin en yükseğe çıktığı, bacaklarının içe çöktüğü, sırtının kamburlaştığı, elinin saçlarımın tellerini çektiği noktaya kadar onu yalardım. Tam doruğa yaklaştığı anda geri çekiliyordum.

Tekrar ve tekrar.

Hatta bir ara ayağa bile kalktım. Kıçımınla minibara doğru yürüdüm ve yatağa yayılmış ona bakarak yavaşça küçük bir şişe votkanın tadını çıkardım. Yalvarışlarını dinliyor, amındaki kayganlığı görüyor, onu orgazma götürdüğüm birçok yolculuğu hatırlıyordum. Ve orada, amından bir metre uzakta, kendime bunu neden yaptığımı sordum.

Onunla yuva kurmayacaktım. Onunla çıkmayacaktım.

Onunla evlenmeyeceğime adım gibi emindim.

Peki, neden bana ulaşmamış olması bu kadar önemliydi? Çünkü daha fazlasını istememesi beni kızdırmıştı.

Çünkü ona bir kez yetmişti.

Çünkü beni düşünmemişti, bana tekrar sahip olma ihtiyacı duyacak kadar beni arzulamamıştı.

Çünkü bana tamamen saplantılı olmayan tek kadın oydu.

Nedeni buydu.

Votkanın kalanını bitirdim. Dizlerimin üzerine çöktüm, kollarımı bacaklarının iç kısmına doladım ve bana son altı ayda sahip olduğum diğerlerinden daha fazla tatmin veren amcığa geri döndüm.

Burnumu klitorisine bastırdım; o kadar gergin olmalıydı ki biraz daha baskı onu azdırabilirdi. "Adımı istediğin kadar söyleyebilirsin, Lily. Boşalmayacaksın."

"Lütfen!" Saçlarımı yırttı. "Dayanamıyorum." Kalçalarını öne doğru salladı. "Bir saniye daha olmaz."

Bunu duymak çok hoşuma

gitti. Yalvarması.

İhtiyacım var.

Her içime çektiğimde onun kokusunu alıyordum.

Islaklığını yüzümde hissediyorum.

"Boşalmayı hak ettiğini mi

düşünüyorsun?"

"Evet!"

Çaresizliğinin sesine kıkırdadım ve burnumu çekerek bir parmağımı amına doğru yönelttim. Şimdiye kadar onu parmaklamamıştım. Bu

onu oraya daha da hızlı götürecekti ve ben bunu mümkün olduğunca u z a t m a k istedim.

Ama gerçek şu ki, onun gelmesine ihtiyacım vardı. Benim için.

Çünkü sikim onun içinde olmayı o kadar çok istiyordu ki, artık dayanma gücüm azalmaya başlamıştı.

"Bana bunu hissettirsen iyi edersin," diye homurdandım ona karşı.

Parmağım, parmak eklemimin arkasına ulaşana kadar onun sıkılığına daldı ve bileğimi çevirerek karnına doğru işaret ettim, vücudunun onu delirtecek bölümüne yöneldim.

G noktası.

İşte o zaman tekrar yalamaya başladım.

Ama sakın değildim.

Yavaş değildim.

Dilimin ön yarısıyla ona sert, hızlı fiskeler vurdum, parmağımı içine sokup çıkardım ve bir saniye içinde çılgılık atmaya başladı.

"Brady! Ahhh!"

Sertleşmeme neden olan sadece ses değildi.

Vücudunun titrediğini görmektir.

Aminin tenime karşı daralması.

Islaklığının nasıl yoğunlaştığını ve orgazmının tadına bakıp onu nasıl yaladığımı.

"Aman Tanrım!" Saçlarımı serbest bıraktı, avucu başımın üzerinde düzleşti. "Durma!"

Endişelenmesine gerek yoktu; o sakinleşene kadar durmayacaktım.

Ama gözlerimi açık tuttum, her şeyi izlemek için vücuduna baktım, her titreşimi ve titreşimi aldım. Müthiş bir manzaraydı.

Güzel ve seksi. Çok çekici.

Vücudu sakinleştiğinde, bağırsıkları nihayet sustuğunda, nefesi artık kesik kesik geliyordu, elimi dikkatlice çektim ve bizi tamamen ayırmadan önce burnumu klitorisine sürttüm.

"Bu" -yine nefesi kesildi- "saf kötülüktü." Aşağı baktı, gözleri lanet olası bir hayvan gibi vahşi, saçları dağınık, yanakları kırmızı, dudakları ıslak ve ayıktı. "Seni öldürmek mi istiyorum yoksa sana tamamen aşık mıyım bilmiyorum." Eli ağzına gitti, gözleri irileşti. "Böyle söylemek istememiştim."

Ama o söylemişti ve kelime beni ele geçirdi.

Beni sarstı.

Hâlâ o postor-gazmik ateşin içinde olan birinden gelen bir açıklamaydı ama yine de... siktir et beni.

"Hadi öldürelim." Gömleğimi çoktan çıkarmıştım ama üzerimde hâlâ kot pantolonum vardı, bu yüzden cüzdanımı almak için cebime uzandım ve içinden prezervatifi aldım. Cüzdanı bir kenara koydum, kemerimi, düğmemi ve fermuarımı gevşettim ve ayakkabılarımdan çıkarken pantolonumun düşmesine izin verdim. Geriye kalan tek şey boxer külotumdu. Hâlâ yatağın ucunda olduğu için, onun ulaşabileceği bir mesafeye kadar ilerledim. "Neden bana ağzınla neler yapabileceğini göstermiyorsun?"

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Seni cezalandırmalı mıyım?"

Boxer külotum birden ayak bileklerime dolandı, aletim ağzına doğru yöneldi.

"Yapabilirsin. Ama pişman olursun."

"Yani bu tek taraflı mı?" Elini şaftımın alt kısmına doladı ve okşamaya başladı.

"Neden cezalandırıldığını açıkça belirttim. Ben mi? Ben yanlış bir şey yapmadım."

"Son bilmem kaç dakikaya böyle mi diyorsun?" Ucumu yaladı.

Ne kadar iyi hissettirdiğini tısladım.

"Çünkü o kadar uzun süre boşalmama izin vermemek seni çok suçlu yapıyor." Tacımı hızlıca emdi. "Sanırım az önce bana yaptığın şeyin aynısını sana da yapmalıyım."

İki elimle yanaklarını sıkarken gözlerim kısıldı. "Dene bakalım. Sana meydan okuyorum."

"Beni tehdit ediyorsunuz, Bay Spade."

Göğüs ucuna bir çimdik attım. "Bu bir tehdit değil. Bu bir uyarı."

"Bu ceza bana ne kazandıracak? Bir şey yapmadan önce risklerin ne olduğunu bilmem gerekiyor..."

Hayatımda hiç sikim bir kadının ağzına yakinken pazarlık yapmamıştım.

Yine de söylediği her kelime o kadar baştan çıkarıcıydı ki; tek yaptığı onu daha çok istememi sağlamaktı.

"Az önce yaşadığın şey tekrar yaşanacaktı. Ama bu sefer aletimi, parmağımı ve dilimi bir arada kullanacağım. Bilirsin, sadece daha ilginç hale getirmek için."

Gözleri kocaman açılmıştı. "Sen bir mazoşistsin." "Bana daha kötü şeyler de söylendi."

Sanki benden daha nazıkmiş gibi sikime baktı. B u düşünce beni kahkahalarla güldürdü.

Aletimle ilgili nazık bir şey yoktu.

Sikişme şeklimde bile.

Bir kadının vücudunda orgazm yarattığım şekilde değil.

"Kazanmama izin verir misin?" diye yalvardı.

Belirsiz bir şekilde gelecekte bahseden bir soru. İster bu gece, ister yarın, isterse bir hafta sonra olsun.

Bu istediğim bir şeydi. Ve

istemediğim bir şey.

Lanet olsun.

"Az önce ağzımı kaptın. Bu geceyi çoktan kazandın diyebilirim." Dişleri alt dudaklarını ısırdı. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Bakalım ne kadar iyi emiyorsun. Eğer bir rock yıldızıysan, bu sana çok şey kazandıracaktır." Ağzına doğru başımı sallarken kıkırdadım.

"Tam bir pislik."

"Bu yönümü seviyorsun."

Başımı çevreledi ve şaftımın birkaç santimini ağzına aldı.

Gözlerim kapandı ve boynum geriye düştü. Ağzım açıldı ve "Siktir, evet." diye inledim.

Aynı anda elini kullandı, tabanımı daire içine aldı, geri çekilirken dili döndü, sallanmadan önce ucuma biraz daha baskı yaptı. Ama alçalırken dilini tekrar kullandı, dudaklarını kullanarak tenimi dişlerinden korumak için yanlardan sürükledi.

Saçlarını okşadım. "İşte bu kadar."

Sertleştiğim sürece, ağzını doldurmam için çok daha fazlası gerekmeyecekti, sadece hepsini yutması için iki yutkunması gerekecekti.

Bana kalsa bu gece bir ara, duş alıp biraz dinlendikten sonra olacaktı. Ama şimdi olmayacaktı.

"Lily..."

Tutuşumu sıkılaştırdım, onu yavaşlamaya zorladım. Ama bunu yapmak sadece daha hızlı gitmesini sağladı. Bu galibiyeti hak etmeye çalışıyordu ve kendini hızla oraya götürüyordu.

"Dikkatli olsan iyi olur." Gözlerini yakalayarak aşağıya baktım.

Sırtamasa da bakışları bana ne yaptığını bildiğini söylüyordu.
Ve bundan zevk alıyordu.

Bu lanet kadın.

O bundan daha fazla zevk alamadan sikimi ağzından çıkardım ve yere düşen prezervatifi aldım. Metal folyonun köşesini yırttım ve lateksi üzerimde yuvarladım.

"Ne? Dayanamadın mı?"

Ona baktım. "Az önce bana ne dedin sen?"

"Bunu kaldıramaz mısın diye sordum..." Şimdi gerçekten gülümsüyordu. "Bunu kaldırabilirim."

"Ama boşalacaktın. Ve aletini ne kadar iyi emdiğimi ve seni oraya ne kadar hızlı götürdüğümü görünce şok oldun." Gururu yüzünden okunuyordu.

Buna bir son veriyordum.

Şimdi.

"Buraya gel." Kollarının altından uzanıp onu kendime doğru kaldırdım ve yataktaki yerini alarak onu üstüme oturttum. "Bana binmeye ve ikimizi de boşaltmaya ne dersin?"

"Bu pozisyonu seviyorsun. En son birlikte olduğumuzda bana bunu yaptırmıştın." Kukusu ucumun üzerinde gezinene kadar kıcını oynattı. "Dürüst olmak gerekirse, kontrolü bırakmana şaşırdım."

"Ah," diye nefes verdim beni içine çekerken. "Bu kontrolle ilgili değil. Tüm vücuduna erişebilmek ve seni üzerimde parçalanırken izlemekle ilgili."

"O zaman izle Brady, çünkü tekrar olacak." Beni sikerken hiç çekingenlik göstermiyordu.

Ne kadar büyük olsam da hiç tereddüt etmedim.

Sikimi sanki onun sahibiymiş gibi aldı, shaftımın üzerinde zıpladı, kalçalarını yukarı ve geriye doğru eğdi, üstümün klitorisine sürtünmesi için taban üzerinde sürtündü.

Sanki bunu hayal etmiş gibiydi.

Belki ikimiz de görmüşüzdür.

O içimdeki döllerini sağlamak için elinden geleni yaparken, ben de onun vücuduna odaklandım, meme ucunu ağzımla çevreledim, dişlerimi ucunda gezdirdim. O küçük tomurcuğun sertleşip büzüşmesi çok ateşliydi.

"Kahretsin, iyi hissediyorsun," diye inledim.

Nasıl hissettiğini biliyordum.
İnlemelerini duyabiliyordum.
Her dalışta daha da ıslanıldığını hissedebiliyordum.
Ellerimi kalçalarına doğru kaydırdım, vücudunun o lezzetli etli, mükemmel kıvrımlı kısmını tuttum.

"Beni yavaşlatmaya çalışmayın," diye uyardı. "Benim istediğim hız bu. Sakın bana ne istediğini söylemeye kalkma."

Sakın buna cüret etme.

Sözlerimi bana karşı kullanıyordu. Ve ben bunu sevdim.

"Beni sanki boşaltmak istiyormuşsun gibi beceriyorsun."

Kollarını omuzlarıma koyarak göğüslerimizi birbirine yaklaştırdı. "Ya yaparsam?"

Duraklamadı. Aksine, hızı artıyordu.

"Seni havaya kaldırır ve orgazmımı sana geçirirdim." Elleri yüzüme doğru kalktı. "Hayır. Hayır, hayır." Uzun bir ses çıkardı, derin bir inilti. "Hareket etmiyorsun. Tam burada kalacaksın. Ve sana ne verirsem onu alacaksın."

"Lily-"

"Tartışma yok. Gücü bana verdiğinde bu yeteneğini kaybettin." Dudaklarını ısırdı. "Öyleyse al onu Brady ve tadını çıkar."

Amcığı sanki bir vakum gibiydi, hızı sprint seviyesindeydi.

"Siktir!" diye bağırdı.

Tam da duymak istediğim ses.

Vücudunun en sevdiğim yerlerinden biri olan kıkırını avuçladım ve ona tutundum.

Tek yapabildiğim buydu.

Yapmam emredilen şeyi.

Bundan ne kadar nefret etsem de, şu anda hiçbir şey beni daha mutlu edemezdi.

Özellikle de amcığı pratik olarak etrafıma bağlandığında, üzerime doğru eğilirken, ıslaklık dalgası bana vücudunda neler olduğunu anlatırken.

Kendimi tutamadım.

Ne kadar inanılmaz hissettiğiyle değil. Bu kadar çarpıcı bir manzarayla değil.

"Lily!" Birkaç pompa içinde prezervatifi dolduruyordum. "Sik beni!"

"Evet!" diye bağırdı. "Benimle gel!"

Onu daha sıkı kavradım ve parmaklarımı kışının yanaklarına geçirdim. "Lanet olsun!"

Kelimeler zihnimde kaybolmuştu. Bir şeyin böyle hissettirdiği bir zamanı hatırlayamıyordum. Bir orgazmın bedenime bu kadar zayıflatıcı bir yoğunlukla yansıdığı zamanı.

Kaslarım güçsüzleşti.

Nefesim daraldı.

Tek yapabildiğim onu kavramak, o içimdeki her şeyi emerken iki elimle onu tutmaktı. Ve o bitirdiğinde, ikimiz de zirvelerimizin sonuna ulaştığımızda, tamamen hareketsiz kalana kadar itişlerini geciktirdi.

O anda kollarımla onu sardım ve hareket etmemesini sağladım.

Şaftımı kaldırmasını bile istemedim. O kadar hassastım.

"Sakın buna cüret etme," diye homurdandım, hafifçe kalkarken o meşhur cümleyi tekrarlardım. "Sen burada kalıyorsun."

Gözlerimizi kilitledi. "Neler oluyor, Bay Spade? Sizi şaşırttım mı?" Gülümsedi. "İstediginizi hiç bilmediğiniz bir şeyi mi verdim size?"

Kıkırdadım.

Bu kadın sürprizlerle doluydu.

"İyi iş çıkardın."

Kaşları kalktı. "Sadece iyi mi? Çünkü eğer bana hareket edemeyeceğimi söylüyorsanız, bu iyiden de öte bir şey."

Ona benimki kadar büyük bir kafa vermeyecektim. "Bir fikrim var."

Gülümsemesi büyüdü. "Öyle mi?"

"Neden soru sormayı bırakıp beni öpmüyorsun?"

Gözlerimi en derin uykudan açtığım anda koklayabildiğim tek şey piña colada idi. Koku başımı yasladığım yastığın üzerindeydi; otel odasının havasındaydı. Kahretsin, hatta her yerimdeydi.

Ama beynimi sıfırdan milyona çıkaran şey bu aroma değildi.

Güneş panjurların arasından g e l i y o r d u ve ben hâlâ buradaydım.

Yatağında.

Ve geceyi geçirdim.

Başka bir kadınla neredeyse hiç yapmadığım bir şey.

Ama bir duştan ve onu duvara yaslayıp masanın üstünde becerdikten sonra yatakta sonlandırdığım ikinci bir seks turundan sonra, sadece uzanıp biraz dinlenmeye niyetlenmişim.

Sabaha kadar kalmayı kesinlikle planlamamıştım.

Çünkü hiç bu kadar uzun kalmamıştım.

Ama bir şey beni o kadar rahatlatmıştı ki kalkmadım. Maçta içtiğim içkiler ya da yorganın altına girmeden önce bu odada olanlar değildi.

O da neydi?

"Günaydın."

Lily'nin uykulu, hışırtılı sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Her zamanki ses tonundan bile daha seksiydi.

Yanımda uyukluyordu ve kolumu yatağın üst kısmına uzattığımda koltuk altımda toplanmıştı. Gözlerimizin kilitlenmesi için başını kaldırması yeterliydi.

"Günaydın," diye cevap verdim, başımı yatak başlığına yaslamak için biraz daha doğruldum.

Önümden geçip çalar saatin bulunduğu komodine baktı. "Saat sekiz buçuk mu? Aman Tanrım!" Benden uzaklaştı ve battaniyeyi boynuna kadar çekerek sırt üstü yuvarlandı. "Yıllardır böyle uyumamıştım."

"Benimle özel bir jette karşılaştığınızda ve gece geç saatte kapınız çalındığında böyle olur."

Kıkırdadı. "Şaka yapıyorum." Kahkahasını bir nefes verme izledi. "Eğlenceli, bu kadar sert ve bu kadar sessiz uyuduğum tek an seninle olduğum andır."

"Bunda komik olan ne?"

Bir an sessiz kaldı. "Senin anlayamayacağın kız şeyleri."

"Dene beni."

"Ah, ama bu biraz karışık."

"Bunu bana daha önce de söylemiştin."

"Keşke bunu tekrar söylemek zorunda olmasaydım... ama zorundayım." Uzun sarı saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Karmaşık benim orta seviye adım olmalı, ne yazık ki." Gözlerim dışında her şey odaklandı.

"Neden bu kadar karmaşık?"

"Neden..." diye fısıldadı. Çok uzun bir aradan sonra nihayet bana baktı. "Bugün ne planladınız?"

Konu değişikliği.

Not edildi.

"Brunch," diye cevap verdim. "Bir saat içinde başlıyor."

Bir kolunu battaniyenin üst kısmına dolayarak onu yerinde tuttu ve komodinine doğru uzanarak cep telefonunu aldı. Muhtemelen bildirimlerine bakmak için ekranı kaydırды. Yorgan göğsünü örtmesine rağmen, göğsünün nasıl hareket ettiğini, normalden çok daha hızlı nasıl yükseldiğini görebiliyordum. Telefonunu yere bıraktığında yanakları kızardı, boğazı düğümlendi, duruşu inanılmaz derecede sertleşti.

"Seni brunch'tan alıkoymak istemem. Zaten muhtemelen gitmen gerekiyordur, böylece duş alabilirsin." Bana bakmayı kesti. Profili bile soğuktu.

Az önce ne oldu öyle? Beni kovuyor muydu?

"Bir saate ihtiyacım yok. Ben hızlıyım." "Ama benim var."

Gözleri sonunda benimkilerle buluştuğunda bana yalvarıyordu. Ama neden? Dün gecedен pişmanlık mı duyuyordu? Onun yatağında uyandığım için mi? Hatta Daltonlar'la çalışmayı kabul etmişti çünkü artık benimle karşılaşması çok daha kolay olacaktı?

"Bir arkadaşım ile buluşacağım. Bu gidişle çok geç kalacağım."

Bana doğruyu mu söylüyordu?

Yoksa beni defetmek için bir neden mi arıyordu?

Bu kadın söz konusu olduğunda her şeyi sorguluyordum.

Çünkü artık tanıyamadığım o adam olmuştum. Neden?

Nasıl?

Bilseydim lanet olsun.

Ama Lily'nin vücut dilinin, ses tonunun, profilinde görebildiğim duyguların, telefonuna baktığından beri değiştiğini biliyordum.

Ve her biri bana gitmem gerektiğini söylüyordu. "Gitsem iyi olacak gibi görünüyor."

Başını salladı ve sonra yorganın altından sıyrılıp aceleyle banyoya girdi. Yol boyunca onu izledim, kalçaları her adımda sallanırken poposu mükemmel görünüyordu, sırtı muhteşem bir kavis yapıyordu ve kalçaları tam kıvamında kaslara sahipti.

Yine sertleşmişim.

Birkaç saniye sonra, göğüs cebinde Cole and Spade'in yeni amblemi olan bir bornoza sarınmış olarak döndü. Yatağa geri döneceğini düşünmüştüm ama onun yerine yerdeki kıyafetlerimi tek tek topladı ve bana getirip battaniyenin üzerine yerleştirdi.

Kıkırdamaktan kendimi alamadım. "Mesajı aldım. Ben gidiyorum, Lily." Uçakta da ekranına gelen her şeyi okurken böyle davranmıştı. Telefonunda bu kadar garip hissettiren şey neydi?

"Dostum, dün gece sana ne oldu böyle?" Masalarındaki çocuklara katıldığında Cooper sordu.

Ford ve Macon arasında sadece bir sandalye boştu, o da belli ki benim için ayrılmıştı. Dominick bana restoranın adını mesaj atmasaydı, muhtemelen brunch'tan vazgeçerdim.

"Meşguldüm." Peçetemi kucağıma koydum ve önümdeki su bardağından uzun bir yudum aldım.

Maç sonrası partiye katılmayışımın bir ton soru ve suçlamaya yol açacağını biliyordum - ki hiçbirine tahammülüm yoktu.

Lily hakkında konuşmayacaktım. Aramızda olanlardan. Aklımın nerede olduğunu.

Çünkü ne düşündüğüm ya da ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Kiminle meşguldün?" Macon sordu.

Etrafıma bir göz attım, en iyi arkadaşlarımdan hepsi bana bakıyor ve pislikler gibi sırıtıyorlardı. "Dinle, şu anda konuşabileceğimiz bir sürü başka şey var. Mesela bundan sonra ne yapacağımız gibi."

"Bundan sonra ne yapacağımızı biliyoruz," dedi Jenner. "Bu, siz gelmeden önce yaptığımız bir konuşmaydı. Çok daha fazlası-

İlginç olan, buraya gelmeden önce ne yaptığınız."

"Vazgeç artık," diye homurdandım, ıslak bardağı sıkarken, lanet olası bir içki sipariş edebilmek için restoranda izini sürebileceğim bir garson arıyordum.

Ford, "Eğer itiraf edersen seni rahatsız etmeyi bırakacağız," dedi.

Dominick'e ters ters baktım. "Dostum, kardeşlerini kontrol altına al. Hemen şimdi."

En iyi arkadaşım güldü, saçmaladığımı anlamıştı. "Ne istediğinin farkındasın, değil mi?" Dirseklerini masaya dayadı. "Bu masada sen temize çıkana kadar peşini bırakacak tek bir orospu çocuğu bile yok. Bunu ikimiz de biliyoruz. Ne kadar çabuk pes edersen, bu süreci bizim için o kadar kolaylaştıracaksın."

Dominick dökülmezdi. Aramızda böyle bir ilişki vardı. Ama bu beni diğerlerine söylemem için kışkırtmayacağı anlamına gelmiyordu.

"Hepiniz berbatsınız." Elimi saçlarımın tepesinde gezdirdim, saç tellerim duştan dolayı hâlâ ıslaktı.

Suyun içine boşalana kadar mastürbasyon yaptığım yer. Bu sabah Lily'nin kışını gördükten sonra, azgın ereksiyonumdan kurtulacak tek şey buydu.

Restoran logolu bir polo giyen bir adam yanımdan geçti ve ona el salladım.

"Bana bir viski getir," dedim ona.

"Garsonunuza haber veririm," diye cevap verdi.

"Hazır başlamışken, bana da iki tane getirmesini söyle." Çocuklara dönüp baktığımda dişlerimi sıktım. Belki onlara bir ısırık verirsem yeterli olurdu. "Bir kadınla birlikteydim. Size zaten bilmediğiniz bir şey söylemiyorum."

Cooper kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ama am için erkeklerle bir gece geçirmekten vazgeçmek? Bu sen değilsin. Sen gece bittikten sonra kuku alan adamsın, daha yeni başlarken değil."

"Ben de aynı fikirdeyim," diye ekledi Macon.

"Karşıma bir fırsat çıktı. Ben de ona göre hareket ettim." Omuz silktim. "Beni dava et."

"Burada hepimiz aileyiz kardeşim," dedi Jenner, sanki onların desteğine ihtiyacı varmış gibi her birine başını sallayarak. "Bizden bir şey saklaman için hiçbir neden yok."

Ben gülerken boynum geriye doğru düştü.

Kimi kandırıyordu? Ağzımı kapalı tutmak için her türlü sebep vardı. Çünkü açtığım an, bir daha asla

Sonunda.

Bu adamların hiçbirinin yuva kurmasını istemeyen kardeş ve arkadaş bendim. Bana ne zaman biriyle çıktıklarını söyleseler onlara sonsuz bok veren bendim.

Bir kereden fazla vurmadığımı biliyorlardı. Eğer Lily'nin iki kez vurduğunu kabul edersem.

Hay sikeyim.

Kendi mezarımı da kazabilirim.

"Gerçeği bilmek ister misin?" Sandalyemde arkama yaslandım, bacak bacak üstüne attım ve ellerimi şortumun üst kısmına sildim. "Maçta tuvalete gittiğimde koridorda bir kadınla karşılaştım. Bizimkinin yanındaki süitte oturuyordu. Numaralarımızı değiş tokuş ettik ve maç biter bitmez bana mesaj attı. Küçük bir fırsat pencere vardı." Bir yudum daha su içtim, keşke viski olsaydı diye düşündüm, ama viski hâlâ gelmemiştii. "Ben de oradaydım."

"İşiniz bittiğinde bize katılamayacak kadar uzun sürdü mü?" Ford sordu. "Çünkü otele döndüğümüzde saat sabahın üçünü geçiyordu ve o süre boyunca mesajlarla kışını şişiriyorduk. Bu birkaç saat demek. Yatak odasında bir süper kahraman olduğuna eminim ama hadi ama dostum."

"Kimin tarafındasın sen?" Ben de karşılık verdim. "Gerçeğin tarafında," diye cevap verdi.

Başımı salladım. "Uyuyakalmışım. Bunu olmadığı bir şeye dönüştürmeyi bırak."

"Kimin yatağında?" Macon sordu. "Senin mi, onun mu?" "Benimkinde."

Dikkatim ellerini çırparak hepimizin dikkatini çeken bir ses çıkaran Jenner'a yöneldi. "Oldukça iyi bir performanstı."

Gözlerim kısıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Maçta senin yanında oturdum," dedi Jenner. "Tuvaleti kullanmak için odadan bir kez bile çıkmadın. Ama anlatmak istediğin hikâye buysa, yaratıcılığına A vereceğim. Gerçeğe gelince, başarısız oldun. Hem de çok kötü."

Masa sessizliğe büründü.

Birdenbire garson kız belirdi ve önüme iki bardak viski koydu.

Bir tane aldım ve her damlasını içtim.

Bardakları masaya geri koyar koymaz Jenner, "Fel- las, sanırım cevabımızı bulduk," dedi.

TWELVE

Lily

Neden?

Daltonlar ve Maçalar üç saat önce uçağa bindiğinden beri kendime sorduğum soru buydu. Ayaklarımın altındaki pahalı halının içinde erimekten başka bir şey istemiyordum. Sorun, adamların geceyi Brady'yle geçirdiğimi biliyorlarmış gibi bana bakmaları ve utancın beni yiyip bitirmesi değildi. Öyle bir şey yoktu. Brady'nin bu yolculuğun son ayağında bana bu kadar yakın olmasıydı.

Tek koklayabildiğim onun kokusuydu.

Tek hissedebildiğim ellerinin dokunuşuydu.

Tek görebildiğim bakışlarıydı.

Ve bunların hepsi ... çok fazlaydı.

Odamdan çıktıktan sonra bir daha geri dönmemesi beni biraz olsun rahatlatmıştı. Ertesi akşam kapımı çalarak beni şaşırtmadı ve otelde onunla hiç karşılaşmadım. Bana söylediklerine dayanarak - kıyafetlerini yatağa bıraktığımda mesajımı aldığını söylemişti - onu şimdiye kadar görmeyi beklemiyordum.

Bu, içten içe hayal kırıklığına uğramadığım anlamına gelmiyordu.

Kendime her şeyin neden farklı olamayacağını sormuyordum. Neden farklı olamayacağımı.

Hayatım neden farklı bir yöne gitmedi.

Belki o zaman, koridorda Brady'nin yanından her geçişimde, gözlerimiz kilitlendiğinde, hemen başka tarafa bakmazdım. Tekrar ortaya çıkarsa, bunun kapımın ikinci kez çalınmasına neden olabileceğinden endişelenmezdim.

İkimizi de tehlikeye atacak bir vuruş.

Uçağın arka tarafında, profilinin ipuçlarını görebildiğim mutfak bölümünde otururken ona bakarken tek düşünebildiğim birlikte geçirdiğimiz iki akşamdı. Bu uçak indikten sonra Brady Spade'i bir daha asla deneyimleyemeyecektim.

Bu düşünce, bu korku, boğazımda duygu dalgaları yarattı. Duvara dayalı telefon çalmaya başladığında onu itmek zorunda kaldım.

Ahizeyi kaptım ve "Merhaba pilot. Sizin için ne yapabilirim?"

"Havaalanına yaklaşık yirmi beş dakika uzaklıktayız.

Lütfen iniş için her şeyi hazırlayın."

"Hemen," dedim ve telefonu kapattım.

İçime çekebildiğim kadar hava çektim ve koridorda son bir yürüyüş yaparak her bir erkeğe bir şeye ihtiyaçları olup olmadığını sordum. Birkaç kişi su, bir kişi de viski doldurmamı istedi. Brady'nin koltuğuna ulaştığımda, bana bakmak için acele etmedi.

Ama o güzel, delici açık mavi gözler benimkilerle birleştiğinde, içimden bir ürperti dalgası geçti.

Bu güçtü.

Bu duyguydu.

Çünkü bu adamlardan herhangi biri bana aynı bakışı atabilirdi ve vücudumda hiçbir şey olmazdı.

Yine de Brady bana sadece bir bakış attı ve tuttuğum tüm hava gitti.

Boştum.

Ve yakın zamanda nefes alma şansım yoktu.

"Ne istediğimi sanıyorsun?" Sesi sadece benim duyabileceğim kadar alçaktı. Sertti. Başka tarafa bakmamın mümkün olmadığı bir noktaya kadar kontrol ediyordu.

"Viski mi?"

"Telefon numaranız."

Telefon numaram mı?

Ama telefonumun güvende olduğundan emin değildim. Bir yanım izlendiğini, aramaların dinlendiğini, mesajların okunduğunu düşünüyordu. Geçen gece Aubrey'le Brady hakkında konuşacak kadar aptaldım ve telefonu kapattıktan sonra hemen pişman olmuştum, özellikle de kapımın çalınmasıyla bölündüğümüzden beri.

Bu tür konuşmaların yüz yüze yapılması gerekiyordu.

Yeni bir telefon alsam bile fark etmezdi; bunu zaten birçok kez yapmıştım ve yeni numara her zaman bulunmuştu. Yani Brady'ye o numaraları vermek kesinlikle güvenli değildi.

Ayrıca, ne anlamı olabilir ki?

Bu uçuştan sonra, bu işten yok olana kadar sadece dört haftam daha vardı.

Los Angeles'tan.

Yollarımızın tekrar kesişme ihtimali olan Brady'nin duraklarından.

"Brady-"

"İndiğimizde senden alırım," dedi ve sanki konuşmamız bitmiş gibi dikkatini dizüstü bilgisayarına verdi.

Ne halt edeceğim ben?

Mutfağa doğru koştum, suları ve yedekleri topladım ve ilgili kişilere teslim ettim. Arka tarafa geçtiğimde pilot için gerekli tüm işleri tamamladım. Kendimi koltuğuma bağladıktan sonra önlüğümün telefonumu çıkardım.

Ben ne

yapıyorum?

Ben ne

yapıyorum?

Ben-

Aklıma bir fikir geldi. Ama önce Aubrey'den teyit almam gerekiyordu, bu yüzden ona gönderdiğim son mesajı çıkardım ve yazmaya başladım.

BEN

Bir sorum var. Kafamda bir şeyler planlıyorum ve bir ay içinde kesinlikle işe döneceğini teyit etmek istiyorum. Ve doğum iznini uzatmayacak mısın?

AUBREY

Kızım, şaka mı yapıyorsun? Yetişkin etkileşimine açlıktan ölüyorum. Üzerime tükürmek yerine gerçekten konuşan biriyle sohbet etmek için her şeyi yaparım. Evet, geri dönüyorum. Gün sayıyorum.

BEN

Ha! Ben de öyle düşünmüştüm, yani geri dönüş.

AUBREY

Los Angeles'tan döndün mü?

BEN

Yakında iniyoruz.

AUBREY

Bu akşam şarap içmeye gelmek ister misin? Daltonlar ve Maçalar hakkında dedikodu yapabiliriz ;)

Aubrey'e güvenmeme rağmen - ona ne söylersem söyleyeyim, bu konudan kimseye bahsetmeyeceğini biliyordum - Brady'den bahsedip bahsetmeyeceğimi bilmiyordum. Onun hakkında söylenecek hiçbir şey yoktu. İkimiz asla bir şeye yol açamazdık. Öyleyse, sadece tüm *nedenleri* pekiştirecek bir geçmişi tartışmanın ne anlamı olabilirdi ki?

Yine de Los Angeles'ta dönmek zorunda olduğum tek şey bir otel odasıydı. Sekizinci katta. Hangi sıcaklığa ayarlarsam ayarlayayım odayı o kadar soğuk tutan bir klima vardı ki bütün gece titredim. İçerisi karanlık, geç ve son derece yalnızken sohbet ve arkadaşlık hoş karşıladığım şeylerdi.

BEN

7'de görüşürüz.

AUBREY

Kırmızı ve beyaz stokluyorum. Hiçbir şey getirmeyin. Sabırsızlanıyorum.

BEN

Aynen!

Telefonumu önlüğüme geri koydum ve Brady'nin Dominick'le konuşmasını izledim, ikisi de kendi dünyalarında. Öyle bir konuşma ki

uçak inerken devam etti.

Kemerimi çözdüm ve koridorda ilerledim, Brady'nin koltuğunu geçerken gözlerini sırtımda hissettim. Ön tarafta her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için pilotlarla görüştüim ve kabin kapısını açma zamanı gelene kadar bekledim. Havaalanı personeli pistte bizi bekliyordu, basamakları yere yerleştiriyordu ve ben de kırmızı halıyı yerleştirmek için aceleyle aşağı indim. Beyefendilerin ulaşım aracı olan iki SUV yakınlara park edilmişti ve şoförler arka koltuğun kapılarının dışında duruyordu.

Sadece birkaç dakika daha ve bu iş bitecekti.

Uçağa girdiğimde yolcular koltuklarından kalkmış, kişisel eşyalarını topluyorlardı ve merdivenlerden inmeden önce her birine teşekkür ettim. Brady'nin en son sırada olmasına şaşırmadım. Onun gecikmesini bekliyordum. Ama bu bana düşüncelerimi toparlamam ve söylemem gereken sözleri hazırlamam için bir şans verdi.

O yaklaştığında hazırdım. Ama değildim.

Çünkü yüz yüze durduğumuzda uçakta yalnızdık - pilotlar merdivenlerin dibinde Brady'nin inmesini bekliyorlardı

-Ve mahremiyet bu anı daha da samimi hale getirdi.

Tek koklayabildiğim
oydu. Tek görebildiğim
oydu.

Tek hissedebildiğim... oydu.

Ve bunun içime yaptığı şey her parçamın titremesine neden oluyordu.

Çok az tanıdığım bir adam bana nasıl böyle hissettirebilirdi? Nasıl bu kadar güce sahip olabilir?

Sanki bir işaretmış gibi, önlüğümde telefonuma bir mesaj geldiğini bildiren bir titreşim oldu.

Bakmama gerek yoktu.

Kimden geldiğini biliyordum.

Ve karşımdaki adama karşı beslediğim her duygu, her arzu, sanki üzerine asit dökülmüş gibi çözüldü.

"Seni tekrar görmek istiyorum."

Nedenler kafamı doldurmaya başladığında boğazımdaki acıyı yuttum.

Bunlar daha öncekilerden farklıydı.

Neden benden daha fazlasını istiyor?

Neden ona bunu verebileceğimi düşünüyor?

Eli belime indi, başparmağı kemerimin hemen üzerinde, polomun üzerinde geziniyordu, böylece ince kumaşın arasından teninin sıcaklığını hissedebiliyordum.

Bir dokunuş gibi
hissettirmedi. Patlama
gibi hissettirdi.

Kalıcı bir iz bırakacak bir şey.

"Bana numaranı ver Lily, böylece bunu
gerçekleştirebilirim." Kafamdaki düşünceler yüzünden
kendimden nefret ediyordum.

Savaş için.

Nedenler için.

Sesime ya da boğazımdan çıkabileceklere güvenmediğim için
rakamları sıraladım, onun numarayı telefonuna takmasını izledim,
başka bir şey söylemedim ve bana geri okuduğunda gülümsedim.

Acıtan bir sırtıtış.

Çok gerçek dışı hissettiren bir şey.

"İrtibatta olacağım." Parmakları beni sıktı ve sonra gitti.

THIRTEEN

Brady

M Telefonum beni rahatsız ediyordu. Ekranın görüntüsü, bana iki şeyi hatırlatan lanet olası yanıp sönen bir neon tabela gibiydi.

Birincisi, Lily'ye iki gün önce bir mesaj göndermişim ve o hâlâ cevap vermemişti. Yaşamak için uçan, uçağın arkasında otururken bir sürü boş zamanı olan ve izin günlerinde bir hotel odasında oturan biri için, meşgul mazeretini kabul edemezdim.

İkincisi, cevap vermemiş olmasından bile rahatsız olmuşum. Numarasını istemekle hata etmişim.

Ona mesaj atmak için.

Mesajda onu görmek istediğimi söylemek için, uçakta da ona bahsettiğim bir şeydi bu. Her şeyi normalde yaptığım gibi akışına bıraksaydım, hiçbir şey peşimi bırakmayacaktı.

Yine de masamda oturuyordum, etrafımda ilgilenmem gereken bir yığın evrak ve yüzlerce okunmamış mesajla dolu bir gelen kutusu vardı ve bunlardan herhangi biriyle uğraşmak yerine telefonuma bakıyor, ondan gelecek bir mesajla aydınlanmasını diliyordum.

Durmam gerekiyordu.

Kafamı toparlamam gerekiyordu.

Telefonumu üst çekmeceye fırlattım, çarparak kapattım ve ellerimi klavyenin üzerine koyarak monitörümü uyandırdım. Şu anda önemli bir şeyi işlememin imkânı yoktu, bu yüzden e-postalarımı odaklandım. Birkaç yanıt yazabilir, önemsiz şeyleri silebilirdim.

Daha ilk cevabımı bitirmemiştim ki, "Bir saniyen var mı?" sorusunu duydum.

Bir dakika yalnız kalamaz mıyım?

Çenem sıkıştı ve yukarı bakarken öfkeli bir nefes aldım.

Lanet olası Jenner.

"Burada ne yapıyorsun?" Hafızam beni hemen Tampa'ya geri götürerek sordum. "Eğer hokey maçından sonra sizi ektiğim için bana daha fazla bok atmak için geldiysen, hiç zahmet etme."

Kapımdan gülererek çıktı ve masamın önüne oturdu. "Cooper ile Banff hakkında görüşmem gerekiyordu ve Edinburgh hakkında haberlerim olduğu için seninle konuşmaya geldim."

Sandalyemde arkama yaslandım ve bacak bacak üstüne attım. "Dinliyorum."

"Satış iyi gidiyor." Kravatını düzeltti. "Ancak, İskoçya'nın yönetim yetkilileri otelin cephesini, kaldırımını ve ön girişini nasıl değiştireceğinizi görüşmek istiyor."

"Onlara gönderdiğimiz teklifte her şey ana hatlarıyla belirtilmiştir."

Başını salladı. "Evet, bir parça pa- perden daha fazlasını istiyorlar. Her şeyi yüz yüze konuşmak istiyorlar."

Gözlerim kısa süreliğine kapandı. "Edinburgh'a gitmem gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Mümkün olan en kısa sürede."

Bu, göğsümde neden bitmek bilmeyen bir hayal kırıklığı titreşimi olduğunun mükemmel bir örneği idi.

"Benim için yapabileceklerinin hepsi bu mu?" Tersledim.

Gülümsedi ve kollarını kolçakların üzerine koydu. "Tabii Lily hakkında konuşmak istemiyorsan."

Onun adını nereden biliyordu?

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Gürledim.

"Uçaktan en son sen indin. Sonra, ayrılırken yüzünde bir ifade vardı. Ve sana her baktığımda ona bakıyordun. Gözlemci bir insan olduğuma şüphe yok ama bunu bir araya getirmek zor olmadı." Kollarını indirdi ve elleri

masamın sonuna kadar. "Sana bir bok vermeyeceğimi sanıyorsun. Yanılıyorsun. Seninle gurur duyuyorum, adamım."

"Ne için?"

"Brady... hadi ama. Burada oturup bu oyunu oynamayacağız. Zırhının kardeşlerinden daha kalın olduğunu biliyorum ama bir noktada onun hakkında konuşmak isteyeceksin."

Masamın çekmecesine uzanıp telefonumu çıkararak ona tek taraflı mesajı göstermeyi o kadar çok istiyordum ki, ama işkencenin sona ermesi gerekiyordu, bu yüzden tükürdüm, "Konuşacak bir şey yok."

Başını ileri geri salladı. "Bir türlü vazgeçmiyorsun..."

Parmaklarım sıkıştı ve yumruğum masamın üstüne vurdu. Belki de beni zayıf bir anımda yakalamıştı.

Belki de çok yorgundum.

Ya da belki de gerçeği itiraf edecek kadar

savunmasızdım. "Mesele o değil," dedim ona.

Bir an sessiz kaldı, kaşları yavaşça kalktı. "Nedir o zaman?"

"Ondan haber alana kadar konuşacak bir şey yok."

"Ah. Anladım." Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Ama söylemeliyim ki, onun için çaba gösterdiğini görmek güzel."

"Şimdiden pişmanlık duyuyorum."

Sanki onu yormuşum gibi başını öne eğdi. "Yuva kurmayı düşünmeyen bir adam olarak söylüyorum. O hayatına girdiğinde, seni engelleyen her ne varsa, ister dış koşullar, ister doğru zamanlamayı beklemek, ister zihinsel bir engel olsun, hepsi çözülür." Sonunda başını kaldırıp baktı. Saf dürüstlikle bana baktı. "Ve önemli olan tek şey o olacak."

Olan şey bu mu? Ben zaten

burada mıyım?

Tampa'daki odasından ayrıldığımdan beri tek düşündüğüm Lily'ydi. Ama eğer gerçekçi olursam, düşüncelerim çok daha önce başlamıştı.

Geceye Edinburgh'da başlamışlardı.

Sikeyim.

"Avukat ve psikiyatrist olduğunuzu bilmiyordum" demeden önce dişlerim birbirine çarptı.

Kıkırdadı. "Sen başka bir şeysin." Sandalyesinden kalktı ve kapıya doğru yürüdü. "Duymak istemesen bile sana bir tavsiyede bulunabilir miyim?"

"Nasıl olsa bana söyleyeceksin. Neden izin istediğini anlamıyorum."

Gülümsedi. "Onu istiyorsan, peşinden git. Cevap gibi bir şeyin sizi durdurmasına izin vermeyin."

Tavsiyesi içimden geçerken başımı salladım ve onun koridora çıkıp gözden kaybolmasını izledim.

Ama o gitmiş olsa da, sözlerini aklımdan çıkaramıyordum. Ellerim klavyeye dönüp kaldığım yerden devam etmeye çalışırken içimi kemiriyorlardı.

Kahretsin, yapamadım.

Çünkü tek düşünebildiğim Lily'ydi.

Sadece birkaç saniye daha vücudunu okşamak, dudaklarına bir öpücük daha kondurmak ve yumuşak, tropikal kokulu teninde bir gezinti daha yapmak istiyordum.

Masamın çekmecesine uzandım ve telefonumu çıkarıp onun rehberini açtım. Mesajlaşmak beni bir yere götürmüyordu, bu yüzden Ara'ya bastım, telefonu kulağıma tutarken en derin nefesi aldım.

İkinci zilden sonra, "Alo?" sesini duydum. Ses ürkütücüydü.

Çünkü cevap veren bir erkekti. "Lily orada mı?"

"Yanlış numarayı aradınız."

Boynum geriye düştü. "Ne demek yanlış numara? Bu mümkün değil-"

"Dostum, bu benim cep telefonum ve adım Lily değil. Onun kim olduğunu bile bilmiyorum." Güldü ve telefonu kapattı.

Bir hata olmalı.

Telefon hatları kesişebilir miydi? Böyle bir şey var mıydı?

Telefonunu dışarıda mı bırakmıştı ve Daltonlardan biri sırf beni kızdırmak için sesini mi gizlemişti?

Tekrar arama düğmesine bastım.

"Aramaya devam etmeyeceksin, değil mi?" diye sordu adam cevap verirken. "Sana söyledim, burada Lily diye biri yok ve bu onun numarası değil. Lütfen beni aramaya devam etmeyin." Adam telefonu kapattı.

Göğsümde bir öfke şimşeği çaktı, ellerim titreyerek telefonumu tuttum ve ana ekrana baktım.

Yanlış numara olamaz. Doğru yazmıştım. Teyit etmek için Lily'ye bile tekrar ettim.

Bu ya bana yanlış numarayı verdiği ya da bunun büyük bir hata olduğu anlamına geliyordu.

Ne olursa olsun, hiç hoşuma gitmedi.

Ofis telefonumu açıp asistanımıza bağlandım ve "Kathleen, mümkün olan en kısa sürede Edinburgh'a gitmek üzere bir jet rezervasyonu yapmanı istiyorum" dedim.

"Oh oğlum."

Gözlerim kısıldı, çenem gerildi. "Ne?" "Mümkün olduğunca çabuk ne demek?"

"Dün."

"O zaman bu bir sorun olacak. Şu anda yaklaşık dört hafta sonrasına planlanmış durumda."

Dört lanet hafta mı?

Bu iş kontrolden çıkmaya başlamıştı. Başka bir uçağa ihtiyacımız vardı.

Telefonu ahizeye çarptım ve cep telefonumu o kadar sıktım ki ekran kırılrsa şaşırırmazdım.

Jet yok.

Telefon numarası yok.

Siktir et.

Rehberimi tekrar açıp ihtiyacım olan numarayı aradım ve telefonu yüzüme tuttum.

"Sizin için ne yapabilirim-"

"Dominick, jetini ödünç almam lazım. Önümüzdeki iki gün içinde ihtiyacım var. Ve Lily'nin üzerinde çalıştığı jete ihtiyacım var."

FOURTEEN

Lily

T Üç hafta. Daltonlarla o kadar zamanım kalmıştı. Bu yüzden boş zamanlarımı ne yapacağımı planlayarak geçirdim. bu sözleşme sona erdi. Ticari havayollarında çalıştığım onca yıldan keyif almıştım; hayatımın o aşamasında program mükemmeldi.

Ama artık durum böyle değildi.

Mümkün olduğunca çok havada olmam gerekiyordu ve ticari havayolları ne sıklıkta çalışıp uçabileceğinize dair kısıtlamalar getiriyordu.

En azından özel sektörde, işletmeler ya da aileler için çalışmaya devam edersem, izin zamanım illa ki ev üssümde olmayacaktı. Tampa'da yaptığım ve daha önce tamamladığım pek çok seyahat gibi gece seyahatleri olabilirdi.

Ama ne olursa olsun, kimin için çalışırsam çalışayım ya da nereye uçarsam uçayım, bir otel odasına zincirlenmiş olacaktım. En azından dünyanın farklı yerlerinde, pencereden farklı manzaralara bakan farklı odalar olurdu.

Nedenini bilmiyordum ama kulağa diğer alternatiflerden daha iyi geliyordu.

Şimdiki işimin en iyi yanı ailece sürekli uçuyor olmamızdı. Los Angeles'a indiğimiz ve bir saatten kısa bir süre sonra hemen uçtuğumuz zamanlar oldu.

Bugün için durum buydu.

Camden Dal- ton ve Declan Shaw'un ünlü ilişki uygulaması Hooked'u temsil ettikleri Boston seyahatinden yeni dönmüştük. Her iki uçuş sırasında da davayla ilgili konuşmalarına kulak misafiri olmamak imkânsızdı ama gizlilik anlaşılmam bu konuda tek kelime etmemi engelliyordu. Los Angeles'ta sadece otuz dakika kadar park halinde kalacaktık; pilotların yer değiştirmesi, yakıt ikmali, benim uçağın içini temizlemem, yiyecek ve içecekleri yeniden doldurmam ve yeni yolcularımızın uçağa binmesi için yeterli bir süre.

Her yer bir yana, Edinburgh'a gidiyorduk.

Zaten ailemle birlikte birçok kez uluslar arası uçuş yaptığım için konum beni şaşırtmadı.

Sadece birçok anıyı tetikleyen bir yerdi.

Kafamdaki düşünceler çok gürültülüydü. Görüntüler o kadar canlıydı ki -kapısını çaldığımda, beni duvara yasladığında ve beni kaç kez boşalttığımda.

Parmaklarındaki, dilindeki, sikiindeki sihir.

Koltukları silmeyi bitirdiğimde tüm vücudum karıncalanmıştı, kalkıştan önce halledilmesi gereken evrak işlerine odaklanmadan önceki son görevimdi bu. Mikrofiber havluları çamaşır kutusuna yerleştirdim ve kâğıt yığını elime aldım. Ana hatlarıyla belirtilen ayrıntıları gözden geçirdim ve imzalayarak pilotlara imzalamaları için vermek üzere kokpite taşıdım.

Biniş kapısının önünden geçerken, içinde yolcuların olduğunu bildiğim bir SUV piste yanaştı. Merdivenler çoktan indirilmişti; kırmızı halı en alta yerleştirilmişti. Onlar için dışarıdaki her şey hazırды.

Bilgileri iyice okuyabilmeleri için kâğıtları hızla pilotların arasına koydum ve "Görünüşe göre yolcularımız geldi" dedim.

Pilotlardan biri dönüp bana baktı. "Onları merdivenlerin dibinde karşılar mısınız? Hâlâ tamamlamamız gereken bazı uçuş öncesi kontrollerimiz var."

"Memnuniyetle," diye cevap verdim.

Kapı aralığından içeriyi hızlıca taradım, her şeyin yerli yerinde olduğundan ve bir şişe temizleyiciyi unutmadığımdan emin oldum.

ya da kirli bir bardağı masanın üzerine bıraktım. Gördüklerimden memnun bir şekilde parmaklarımı saçlarımın kenarlarında gezdirdim ve tuvalette dış görünüşümü kontrol edecek vaktim olmadığı için dudaklarımın etrafını ve gözlerimin kenarlarını sildim ve merdivenlerden indim.

SUV halıya sadece birkaç metre kala durdu. Önce sürücü indi ve kapıyı açmak için arka koltuğa geçti. Aracın konumundan dolayı içeriyi göremiyordum, özellikle de koyu renkli camlarından. Ama bugün bizimle kimin uçacağını merak ediyordum.

Daltonlar için Aubrey kadar uzun süre çalışmamıştım ama onlarla geçirdiğim zamanı göz önünde bulundurduğumda, kimin daha nazik ve daha az talepkâr olduğuna bağlı olarak favorilerim ve tercihlerim olacak kadar onları iyi tanıyordum. Edinburgh gibi uzak bir yer için, gelen grubun daha az talepkâr olan tarafta olmasını umuyordum.

Beklerken parmaklarım iç içe geçti, sırtım dikleşti, ayaklarım kısa topukların üzerinde sallandı.

Kapının altından bir ayakkabı yere düştü. Parlak siyah. Kapının üstünden bir kafa yükselmeden önce bir ikincisi onu takip etti, gözler hemen benimkilerle birleşti.

Gözleri açık maviydi.

Siyah saçlarla kaplı bir kafa. Bronz tenli bir yüz.

Sevgiyle tanıdığım

dudaklar. Midem bulandı.

Göğsüm hava kapasitesini aşmak üzere olan lastik bir balon gibi gerildi.

Brady.

O kadar insan

arasından... Brady?

Burada ne işi vardı?

Neden bu uçaktaydı?

Tampa'yı zar zor atlatmışken bu yolculuktan nasıl sağ çıkacaktım?

Aman Tanrım.

Şoför bagajını uçağın arka tarafına doğru götürürken, Brady merdivenlere doğru yürüdü.

Gözleri benimkileri bırakmadı. Sabit kaldılar ve vücudumdaki tüm nefesi emdiler.

Ama onun varlığı sadece nefes alış verişimi bozmuyordu.

Ya da midem.

Ya da göğsüm.

Duygularımın kontrolden çıkmasına neden olacak şekilde çekiştirdi.

Merdivenlerin dibinde durdu, aramızda bir sessizlik oluştu.

İçimden bir ses bir şeyler söylemem gerektiğini, sessizliği bozan ilk kişi olmam gerektiğini çünkü bunu yapamayacak kadar inatçı olduğunu söylüyordu.

Dudaklarım yavaşça aralandı ve o kadar yumuşak bir sesle "Merhaba," dedi ki ağzımdan çıktığını hissetmedim bile.

O kadar yakındı ki kelime yüzüne çarpabilirdi. Eğer kolunu doğru yöne sallasaydı, benimkini sıyrıp geçebilirdi.

Ama ondan hiçbir hareket gelmedi, gözleri bile ö y l e c e bana bakıyordu.

Gözünü bile kırpmadı.

Ve zaman geçtikçe bakışları büyüdü, gözlerimin ve tenimin yüzeyinin altına ulaştı ve en derin, en uzak parçama çarptı.

İçeri girdiğinde, kıpırdadı.

Fırtına gibi esti.

Saatler geçmiş gibi geldi ve sonunda, "Bana bilerek mi yanlış numara verdin, yoksa bir göt deliğinin telefonumu açıp suratıma kapatmasının bir nedeni var mı? Hem de iki kez."

Kahretsin.

Beni dışarı çağırıyordu.

Olmasını beklemediğim bir durumdu çünkü onu bir daha göremeyeceğimi düşünüyordum.

Rastgele uydurduğum numarayı aradığında bulunmak istemediğimi anlayacağını ve Daltonların uçağına tekrar bindiğinde çoktan gitmiş olacağımı umuyordum.

Brady'nin o kadar kolay pes etmeyeceğini bilmeliydim.

Aslında hiç pes etmemiş gibi görünüyordu.

Dudaklarımı birbirine yapıştırdım, bir neden arıyordum. Bir bahane.

Bu durumu hafifletecek bir şey. Ama ne diyebilirdim ki?

Başka bir yalan mı?

Gerçeği mi? Ona veremeyeceğim bir gerçek. "I-"

"Şimdi bana cevap vermek zorunda değilsin." Bakışları daha da yoğunlaştı ki bunun mümkün olabileceğini bile düşünmemiştim.

"Çok uzun bir yolculuğumuz var

önümüzde. Birlikte geçireceğimiz saatler. Ve bu yolculukta tek yolcunuz ben olduğum için, kendinizi rahatlatmak için bolca vaktiniz olacak." Merdivenlerden yukarı doğru yürümeye başladı. "İçeride görüşürüz, Lily."

FIFTEEN

Brady

Lily elinde bir bardak ve yüzünde hafif çekingen ve bir o kadar da utangaç bir ifadeyle mutfaktan ayrıldı. Onu yalnız bırakmaya ve yol boyunca bana doğru yürüyüşünü izlememeye çalıştım ama başım eğik olsa da onu görebiliyordum.

Zihin.

Onu hissedebiliyordum.

Kokusunu alabiliyordum.

İkinci viskimi yanımdaki masaya koydu ve elini geri çekmek üzereyken onu yakaladım.

Kısmen kendim için. Ona dokunmaya, tenini ve sıcaklığını hissetmeye ve sırf onunla konuşmak için neden Dominick'in uçağıyla İskoçya'ya gittiğimi kendime hatırlatmaya ihtiyacım vardı.

Aklımı mı kaçırmıştım?

Ona sarılırken bu cevabı aradım.

Uçak soğuk olmasına rağmen teni sıcaktı, sığının eşiğindeydi.

Bir çekiş, bir sıkışma, bir sertleşme hissetmek için bekledim.

Bunların hiçbirisi olmadı, o da benden uzaklaşmadı.

Sanki parmakları çökmüştü, sanki elinin ağırlığını bana veriyordu.

Elimde kalmak istedi. Hayır, onu kaybetmemiştim.

Telefon numarası bir şeydi, ama varlığıma karşılık verme şekli tamamen farklı bir şeydi.

Onu serbest bıraktım ve "Neden kendine bir içki koymuyorsun?" dedim.

Duvarda asılı olan monitörde uçuşun ilerleyişini gösteren dijital bir harita vardı. Arizona üzerinde bir yerdeydik. Arabadan indiğimde kafası ışıklar içinde bir geyik gibi göründüğünden, uçakta yapması gereken şeyleri yapması ve düşüncelerini sakinleştirmesi için ona bolca zaman vermiştim. Belki şimdi, daha sakin olduğunu varsayarsak, gerçekten konuşabilirdik.

"Yapamam." Durakladı. "Çalışıyorum."

Kulübenin etrafına bakındım. "Seni kim ele verecek?"

Parmakları belini sıktı. "Acil bir iniş olursa ne olur? Hem çantanın yarısında olup hem de sorumlu olamam-"

"Bir viski seni yere sermeyecek, Lily." Yapacağını umduğum şey, gerginliği azaltmaktı.

Onun hakkında bilmediğim çok şey vardı, ama bildiğim tek şey çoğu kadına benzemediği idi. Çözemediğim şey ise onun gizemli yanıydı, telefonuna bir bakışının neden tüm ruh halini değiştirdiği idi.

Neden tamamen farklı bir insana dönüştüğünü. Bu işin aslını öğrenecektim.

Avucuna viskimi koydum. "Bunu iç. Ben gidip kendime bir tane daha alacağım."

"Hayır, size hizmet etmem gerekiyor-" "Kımıldama."

Mutfığa gittim ve viski şişesiyle birlikte dolapta bir bardak buldum ve bardağı birkaç parmak doldurdum. Kamaraya döndüğümde, koltuğumun karşısındaki kanepede oturuyordu, bardak hâlâ elindeydi.

Başımla ona doğru işaret ettim. "Bir yudum al."

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, sen söyledin diye ya da mahalle baskısı yüzünden boyun eğmiyorum." Dudaklarıyla kadehin kenarını çevreledi ve salladı. "Bunu içiyorum çünkü buna ihtiyacım var." Bir yudum daha aldı.

"Ama sen bunun olduğunu hiç görmedin, değil mi? Başıma açacağım belalar"-başını salladı-"sonsuz olurdu."

Bardağı kucağına koydu ve bana baktı. Tekrar konuşmadan önce birkaç saniye geçmiş gibiydi. "Telefon numarası hakkında bir cevap istediğini biliyorum."

"İstemediğim şey saçmalık."

Başını salladı. "Anladım." Bacak bacak üstüne attı, vücudu neredeyse koltuğun içine doğru çöküyordu. "Sana bunu söylemek zorunda olmaktan nefret ediyorum. Bu gerçekten midemi bulandırıyor." Bir içki daha aldı. "Ama evet, size yanlış numarayı verdim."

Her zaman orada olan öfke dalga dalga kaynamaya başladı.

Bu kadının izini sürmüştüm ama benden bunu istemediğini öğrenmiştim.

Bu beni "Açıkla" diye bağırmaktan alıkoymadı.

"Sana berbat durumda olduğumu açıklayayım mı?" İç çekti.

"Hayatımın-" "Karmaşık olduğunu. Biliyorum." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Anlat bilmediğim bir şey var."

Sanki bir tarladaymış ve eve dönmek için ne yapması gerektiğini bilmiyormuş gibi başı sallandı. "Bu konuşma hiç gerçekleşmeden ortadan kaybolabileceğimi umuyordum. Artık gerçeği bildiğine göre ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" Sesimi alçaltmaya çalışıyordum ama tonum bir bıçak kadar keskindi. "Beni bir daha görmek istemedin mi?"

"Seni tekrar görmek istemediğimden değil. Görmemeliydim. Bu iki ifade arasındaki fark çok büyüktür."

Hiçbir şey bana mantıklı gelmiyordu ve bu viskinin suçu değildi.

"Bununla ne yapmam gerekiyor, Lily?"

"Hiçbir şey yapamazsın." Koltuğuna daha da gömülmüş gibiydi. "İşte bu yüzden kaçmak istedim. Böylece birbirimizle yüzleşmek zorunda kalmayacaktık ve asla gözlerinin içine bakıp ne hissettiğimi ve gerçekten ne istediğimi bilmeden sana bunu söylemek zorunda kalmayacaktım" -bir nefes almak için durakladı ve sonra bir nefes daha- "sen ve ben asla olamayız."

Her kelime yüzüme bir tokat gibi indi.

Buradaydım ve hayatım boyunca hiç olmadığı kadar çaba sarf ediyordum.

Ve bu -bu lanet olası reddedilme- bana kazandırdığı şeydi.

Hayır. Hayır.

Siktir et.

Viskiye uzanacaktım ama elim onun yerine top oldu. "Bu konuşmanın, bu buluşmanın asla gerçekleşmeyeceği umuduyla bana sahte bir numara verdin" - sıkıllı elim havada daireler çizdi-.

Bu cevabı zaten söylemişti. Ama tekrar duymam gerekiyordu.

Onun anılarını yakacak kadar kafamın içine işlemesine ihtiyacım vardı.

"Evet."

Onun için bu kadar kolaydı, ortadan kaybolmak, birlikte olduğumuz iki zamanın tamamen anlamsız olması.

Yine de bu kadın onu ilk gördüğüm andan beri zihnimde yaşıyordu.

Düşüncelerime hükmediyordu. Ve karşılığında, beni istemedi.

Bu yüzden, onun da benim kadar küçük ve boktan hissetmesini sağlayacaktım.

"Biliyor musun, Lily? Bu durumu tamamen yanlış yorumluyorsun." Sonunda içkimi kaldırdım ve en azından bir parmak kadarını geri fırlattım. "Numaranı seninle çıkmak istediğim için istediğimi düşündün. Hiç de öyle değil. Ben çıkmıyorum. Sadece seni tekrar becermek istediğim için istedim."

Kendini koltuğun ucuna doğru itti. "Brady-"

"Konuşacak bir şeyimiz kalmadı."

Elini kaldırdı. "Ben yapmadım-"

"Artık mutfağa dönebilirsiniz." Uçağın o bölümüne doğru başımı salladım. "Uçuşun geri kalanında beni kontrol etmene de gerek yok."

SIXTEEN

Lily

I Brady'nin benden nefret etmesini sağlamak, ona benimle hiçbir şey yapmak istememesi gerektiğini söylemekten daha kolaydı.

Öfkenin yayıldığını hissetmek daha kolaydı.

kararımdan vazgeçemeyeceğimi söyleseydim yaşayacağım hayal kırıklığını hissetmektense onun bedenini tercih ederdim.

Ona söylediklerim doğruydu. Ama

ona nedenini söylememiştim.

Neden kaçtığımı. Neden onu istemediğimi.

Neden duygusal olarak ulaşılmaz, karmaşık bir felaket olduğumu.

Bana doğru bakmaktan bile sıkılmış gibi davranarak beni uçağın arkasına gönderdiğine göre, bu noktada bunun bir önemi yoktu.

Bilmediği şey benim hassas olduğumdu. Yaptığımız konuşma, kısa ve yarı şifreli olsa da, çünkü kendimi açıklamamıştım, canımı acıtmıştı. Yaptığım şeyi itiraf etmek acı vericiydi. Yarın onun

yatağında uyanmak istesem de

Onunla çıkmak istedim, aramızda neler olduğunu keşfetmek istedim, yapamadım.

Ve özür dileme şansım bile olmadı.

Uçuşun geri kalanında ya da karaya çıktığımızda veya otele gitmek için aynı araca bindiğimizde de bunu yapmaya çalışmadım.

Sessizlik o kadar yoğunlu ki, odamda yalnız kalana kadar ciğerlerimi dolduramadım, sırtım kilitli kapıya dayalıydı, büyük pencereden görünen manzara benimle alay ediyordu.

Nedenleri.

Sadece normal ritimleriyle değil, tüm vücudumda tekno gibi zonkluyorlardı.

Elbette Edinburgh'a dönmüş olmak her şeyi daha da kötü hissettirdi. Onun da bu otelde bir yerlerde kaldığını ve yarın öğleden sonra birlikte dönüş uçağımız olduğunu ve saatlerce yakın mesafede olacağımızı bilmek de öyle.

Ama burada, İskoçya'da sadece bir tam günümüz vardı ve o günün tamamı odamda yalnız başıma geçecekti.

Sipariş ettiğim yemeği almak için aceleyle lobiye indiğim birkaç dakika hariç. Asansöre dönerken, lobinin hemen yanındaki barın önünden geçerken Brady'yi fark etmeden edemedim. Ortada oturuyordu, iki kolunu barın tepesine dayamıştı ve önünde viski olduğunu tahmin ettiğim küçük bir bardak vardı.

Girdiğim her yeri taramak konusunda bu kadar kararlı olmasaydım bile, onu yine de hissederdim. Havada kokusunu alırdım. Bir şekilde onun varlığını hissederdim.

Onunla aramda böyle bir bağ vardı.

Bar ile asansörlerin ortasında durdum ve kendimi bu noktada donmuş buldum.

Ayaklarım ona doğru yürümek istedi, ellerim yemeği önüne koymak istedi, dudaklarım ona bu yemeği paylaşmak isteyip istemediğini sormak istedi.

Ama yapamadım.

Mesafemi korumalı, odama dönmeli ve onu hiç görmemiş gibi davranmalıydım.

Bu yüzden kendimi asansörlere doğru ittim ve tam ilk adımımı atacakken gözleri benimkilerle birleşti ve planımı ve görünmeden uzaklaşabilme şansımı hemen durdurdu.

Daha da kötüsü, hareket edemiyordum. Bakışları uzuvlarımla kilitlenmesine neden oluyor, varlığının beni ne kadar etkilediğini ona gösterirken, birden fazla açıdan savunmasız bir şekilde burada kalmama neden oluyordu.

Açık mavi gözleri koyu mavi gözlerimle buluştuğunda bunun yüzümde nasıl göründüğünü ancak hayal edebilirdim.

Tüm vücudumda bir dalga dalgalandı. Göğsüme ulaştığında, uçak ve araba yolculuğu gibi nefesimi kesti, ama bu daha kötüydü. Daha sıkıydı. Ve saniyeler geçtikçe nefesim geri gelmedi.

Ancak Brady yanındaki noktaya başını salladığında kendimi yürürken buldum ve bu bir kaçışa -asansörlere, merdivenlere, hatta lobi kapısına- doğru değildi. Doğrudan ona doğru gidiyordum.

"Brady," dedim yaklaşırken, beynim karmakarışıkta ama ona kesinlikle söylemem gereken bir şey vardı. "Özür dilemek istiyorum-"

"Sana bir şey söylemem gerekiyor."

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki elimi kalbimin üzerine koydum. "Tamam," diye fısıldadım, hazır yemeği bir battaniyeymiş gibi kendime sararak.

Kendisinin yanındaki sandalyeyi işaret etti. "Otur."

Birkaç saniyemi ayırıp odanın envanterini çıkardım, barı çevreleyen yüzlerin her birine baktım ve hiçbirini hatırlamadığımdan emin olunca oturdum.

"Sana kendimle ilgili bir şey söylemek istiyorum." Bardağını kaldırdı. "Eğer bunlardan dört tane içmemiş olsaydım ve bir gün boyunca hayatımı emen toplantılar yapmamış olsaydım, bunların hiçbirini sana söyleyebilir miydim bilmiyorum."

Gömleğinin düğmeleri açıktı ve göğsündeki saçların küçük bir kısmı görünüyordu. Saçlarına sürdüğü jöle etkisini yitirmiş, saç telleri doğal bir şekilde dökülmüştü. Günün neredeyse yarısını uçarak, diğer yarısını da toplantılarda geçirmiş bir adama benziyordu.

Ve yıkıcı derecede seksi görünüyordu.

Görünüşü ve ses tonuyla ilgili en sevdiğim şey, kenarın ortadan kalkmış olmasıydı. Bu, Tampa'da uyandığım Brady'ydi.

Sanki yanımda yatmak yeterince yakın değilmiş gibi gecenin bir yarısı kollarıyla beni saran Brady. Sabah bana, yarı uykulu halimle panjurlardan içeri giren güneşten daha güzelmişim gibi bakan kişi.

Saatler önce uçakta gördüğüm adam onun kalın, gevrek dış kenarıydı.

Yanımda oturan adam sıcak, yapışkan bir ortaydı.

"Duymak için sabırsızlanıyorum," diye itiraf ettim.

Nefesini burnundan hızlıca verdi ve yüzüme çarptığında nefesindeki viski kokusunu aldım. Kolonyasıyla karıştığında elimdeki tüm yiyeceklerden daha lezzetli olan bir kokuydu bu.

"Üzgün olduğumu söylemem. Hiçbir zaman. O lanet kelimenin ne anlama geldiğini bile bilmiyorum." Sandalyede döndü, vücudu tamamen bana dönüktü. "Ama uçakta sana söylediklerim yanlış. Yalandı. Numaranı sadece seni becermek için istemedim." Durakladığında, bakışlarındaki tutkunun titreştiğini gördüm. "Seni becermek istiyorum, bunu söylemiyorum. Söylediğim şey, bu ifadenin arkasında daha fazlası olduğu ve o kelimeleri sana yönelttim çünkü kızgındım. Tek yaptığın bana karşı dürüst olmakken sözlü bir silah çekmemeliydin. Bunu hak etmedin ve bunun için özür dilerim."

Parmaklarım onun kolundaydı. Onları oraya ne zaman koyduğumu hatırlayamıyordum ama şimdi onu sıkıyordum. Tüm uyarı işaretleri onları geri çekmemi söylese de onları orada bırakmak için içimdeki her şeyi harcadım. "Benim de sana bir özür borcum var. Uçakta sana bir tane vermek istedim. Ama fırsatım olmadı."

"Çünkü o şans sende aldım."

Başımı salladım. "Söylediklerimin sadece yarısına odaklanıyordun." Sesimi daha da alçaltmamı sağlayacakmış gibi sandalyenin ucuna doğru ilerledim. "Seni istemediğimi söylemiyordum. Sana sahip olamayacağımı söylüyordum."

Dudaklarının köşesi kalktı. "Bu yanıttan ben de hoşlanmadım." "Ama böylesi daha iyi." Küçük bir gülümseme verdim.

"Pek sayılmaz."

Parmaklarım sonunda onu bıraktı ve viskisine uzanıp bir yudum aldım. Boğazımın arkasındaki yanma hoşuma gitmişti. O kadar ki bir yudum daha aldım.

"Tanrım, bu çok ateşli."

Fincan ağzıyla bardağın arasında, havada durakladım. "Söylediğim şey sıcak mı?"

"Hayır, az önce bardağımdan bir yudum aldın."

"Umarım sakıncası yoktur. Sormak aklıma bile gelmedi-" "Lily, ağzını benim her şeyime sokabilirsin."

Bardağıma barın üstüne geri koyarken yüzüm kızardı.

"Size karşı dürüst olmaya devam edeceğim," diye ekledi, "ve bu durumun daha önce hiç karşılaşmadığım bir durum olduğunu söyleyeceğim."

Yüzümün kenarındaki bir tutam saçı oynattı. Sadece bu küçük, samimi hareket, parmaklarının tenimi sıyıran uçları bile içimdeki küçük ateşleri tutuşturmaya yetmişti. Ve bu ateşlerin tabanı bacaklarımın arasında bir ısı oluşturunuyordu.

"Daha önce hiç bir kadından numarasını istememiştim." "İstemedin mi?"

Kıkırdadı, bunu komik bulduğu için değil, demek istediğini vurgulamak için. "Hiç sormaya yaklaşmadım bile... ta ki sana kadar."

"Ciddi misin?" Elimi kaldırdım. "Özür dilerim. Bu kadar çok kadınla birlikte olduğunu tahmin ettiğim için bunu gerçekten şaşırtıcı buluyorum."

"Hayatım boyunca onlardan tek bir şey istedim. Onu elde ettiğimde, giderim. Bu bir rutin diyebilirsin. Bana ne halt ettiğini bilmiyorum -belki de her şeyi doğru oynadın, belki de benden hiçbir şey istemediğin için, belki de sana sahip olamayacağımı bildiğim için- ama seni düşünmeden edemiyorum." Alt dudağını dişleriyle deldi ve serbest bırakarak şöyle dedi: "Tekrar takılmamızı, bir randevuya çıkmamızı ya da numaranı bile almamı istememen, geçmişimi göz önünde bulundurursak, bunun sadece lanet olası bir ironi olduğunu söyleyebilirim."

Bu itiraf gözlerimi yaktı. Göğsümü ağrıttı. Açıklayamadığım nedenlerden dolayı.

Asla anlayamayacağı nedenlerden dolayı.

Neden?

"Nedenmiş o, Lily?"

Soru sertti ama beklenmedik bir şey değildi. Bir cevabı hak ediyordu.

Belki hikâyenin tamamı değil, ama bu tanımlama doğru olsa da, kesinlikle mecbur olduğumdan daha fazlasıydı. Hepsini çözemedim - çok fazla şey vardı - ve bilginin güç olduğu göz önüne alındığında, bu durum söz konusu olduğunda Brady'nin herhangi birini tutmasına izin vermeyi reddettim.

Bu benim pisliğimdi. Başka kimsenin değil.

Ama en azından bunun ona karşı hissettiklerimle hiçbir ilgisi olmadığını gösterecek bir açıklama yapabilirdim. Çünkü onlar hakkında hiçbir şey yapamasam bile varlardı.

Parmaklarımı çözdüm, dizlerimin üzerinde dengeledim ve vücudum ona dönük olana kadar sandalyeyi döndürdüm.

Bunu nasıl atlatacağımı bilmiyordum. Ama denemek zorundaydım.

Hiç konuşmadığım bir konu olsa bile. Aubrey ile değil. Kimseyle konuşmadım.

"Biriyle çıkmayalı bir yıl oldu ve doğruyu söylemek gerekirse, biriyle çıkmayı düşünmeyeli de o kadar uzun zaman oldu. Bir erkekle birlikte olma ve yeniden ilişkiye girme düşüncesi" -başım sallandı; bedenim geri çekildi- "bu istediğim bir şey değil. Aslında, yanlış bir mesaj vermemek ya da aramızdaki gibi bir fırsat yaratmamak için erkeklerden tamamen uzak durdum."

Elim dizimden ayrıldı ve onun kalçasına indiğinde kendimi şok ettim.

"Böyle bir şeyin ortaya çıkmaması için kalbimi saklıyor ve gözlerimi kapatıyordum. Sonra sen geldin ve açıkça söylemek gerekirse, beni büyüledin ve önlemeye çalıştığım her şey cehenneme gitti."

Parmaklarım karıncalanmaya başladı ve onları geri çekerek yumruk haline getirdim.

"Olay şu, Brady. Sen bana bir şeyler hissettiren ilk erkeksin. Ve çıktığımdan bu yana geçen bir yıl içinde, vücudumu birine vermek istememi sağlayan ilk erkek sensin. Asla indirmeyi düşünmediğim bir bariyeri aştın."

Bunu nasıl anlatabilirdim? Bir yara açmadan ve onu içinde boğulduğum akıntıya bırakmadan söylediklerimin ciddiyetini anlamasını nasıl sağlayabilirdim?

"Bu muhtemelen kulağa biraz sıra dışı geliyor, değil mi? Mantıksız bir süredir erkeklerle ilgilenmeyen bir kadın var karşımda ve ben hala hiçbir şeyle başa çıkamadığım bir yerdeyim ve-"

"Mantıklı konuşuyorsun." Bakışları yumuşuyordu. "Devam et."

Lobiye doğru baktım, içeri yeni giren yüzleri, asansörlere yönelenleri, bara yeni eklenenleri inceledim.

Midemde bir endişe oluşmasına rağmen devam ettim, "Sana baktığımda birini *görüyorum-ah!*" Acı kaslarıma yayılırken elim omzuma gitti, göğsüm sıkışarak bir top haline geldi ve rüzgâr neredeyse beni dışarı attı.

Az önce ne oldu?

Brady hemen ayağa kalktı ve arkama uzandı. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Onun burada oturduğunu görmüyor musun?" diye çıkıştı tuttuğu kişiye. "İyi misin?" diye sordu bana.

Başımı salladım.

"Lily, emin misin?"

"Evet," diye cevap verdim.

Beynim yavaş yavaş son birkaç saniyeyi -ağrıyı, hareketi, Brady'nin tepkisini- bir araya getirmeye başladı ve birinin benim sandalyemle arkamdaki sandalyenin arasına girdiğini anladım. Yeterince yer yoktu, bu da onlara daha fazla yer açmak için omzuma bir kol -ya da keskin, sivri bir dirsek- atmama neden oldu.

Ama nefes alamadan, suçlunun kim olduğunu görmek için arkama baktım. Tanımadığım bir adam olduğunu gördüğümde nefes nefese kaldım.

"Dostum," diye homurdandı adam, "sonsuz dek bir içki için bekledim ve-"

"Ne kadar zamandır beklediğin umurumda değil. Bu, yer olmayan bir yere sıkışmanı ve bu sırada birini incitmeni doğru yapmaz," diye bağırdı Brady ona. "Bayandan özür dile."

"Özür dilerim."

"Ona bakmıyorsun bile." Brady'nin gözleri kudurmuştu. "Yüzüne söyle."

Arkamdaki boşluk aniden boşaldı, oraya sıkışmış olan beden gitmişti ve o önüme geldi. Brady'nin eli hâlâ adamın koluna kenetlenmişti, yüz ifadesi bana istemediği bir şeyi yapmaya zorlandığını söylüyordu.

"Özür dilerim," diye inledi.

Hâlâ omzumu ovuyordum. "Sorun yok."

"Bu iyi değil," dedi Brady. "Ama defol git buradan."

Adam uzaklaştı ama Brady ayakta durmaya devam etti, gözlerini adama dikmişti, ta ki adam onun mesafesinden memnun kalana kadar ve sonunda oturana kadar.

Elimin arkasına masaj yaptı. "İyi olduğuna emin misin?"

Bu yüklü bir soruydu.

Çünkü fiziksel olarak, evet, iyiydim.

Ama zihnimde Brady Spade'in karmaşık katmanlarını işliyordum.

Benim hakkımda neredeyse hiçbir şey bilmeyen bir adam.

Ona verdiğim az şeye rağmen daha fazlasını isteyen bir adam.

Sanki yıllardır çıkıyormuşuz gibi onurumu savunan bir adam.

Yirmi sekiz yıllık hayatımda hiç kimse beni onun savunduğu gibi savunmamıştı.

Ama daha da derine indi.

Bu durumun kanıtladığı şey, elinden geldiği sürece bana bir şey olmasına izin vermeyeceğiydi.

O korumaydı.

Güvenlik.

Tüm endişelerimi ortadan kaldıran bir vesayet. Bu her zaman istediğim ama asla sahip olamadığım bir şeydi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Ne için? Ben hiçbir şey yapmadım."

Her şeyi sen yaptın.

Açıklama yapmak yerine, "Onu boğacağını sanıyordum" dedim.

Eli yavaşça yanağıma doğru kaydı. "Bundan çok daha kötüsünü yapacaktım."

Bu yanıt neden bu kadar mükemmeldi?

Neden vücudumdaki pek çok noktayı, bu gibi kelimeleri duymaya aç olan yerleri tatmin ediyordu?

Gözlerim kapandı ve elinin içine sokuldum, içimde bir sıcaklık dalgalanıyordu.

Sakinlik getiren bir şey. Güvence.

Ama *nedenler* devreye girmeden önce sadece birkaç saniye sürdü.

Ne yapıyorum ben?

"Brady..." Gözlerim açıldı ve bileğini kavrayarak elini dikkatlice yüzümden çektim.

"Bir yıl oldu."

Biraz zaman aldı ama ne demek istediğini anladım. On iki ay iyileşmek ya da beni durduran her neyse ondan kurtulmak için yeterli bir süre olmalıydı.

O haklıydı.

Ama benim durumum normal değildi.

"Bunun sonsuzluk gibi görüldüğünü biliyorum. Ve öyle." Gözlerine baktım. Dudaklarını. Üzerimdeyken hissettiklerini. "Ama işler hiç de yolunda gitmiyor. Onlar-"

Arka cebimde bir titreşim vardı.

Bir bildirim, omurgamı dikleştiren bir his, sanki başıma bir ip bağlanmış ve biri onu yukarı doğru çekiyormuş gibi.

Kıçım sandalyenin koltuğunda sallanıyordu, dengemi sağladıktan sonra bile dengem hâlâ bozuktı.

Saat gibi boğazım daraldı, vücudumdaki tüm tüyler diken diken oldu, kalbim sanki sadece koşmuyormuşum da aynı zamanda çılgılık atıyormuşum gibi çarpmaya başladı.

Bundan nefret ettim.

Tanrım, bundan nefret ettim.

"Gitmem gerek" demek zorunda kaldığımda daha da fazla.

"Neden? O orospu çocuğu sana çarptı diye mi? Canın acıyor mu?"

"Hayır."

Ben ayağa kalkarken eli belimdeydi. "Bana nedenini söyle, Lily. Beni terk etmene neden olan şeyin ne olduğunu söyle."

Başımı salladım, o duvarların içinde birkaç cümleyle tanımlanamayacak bir savaş yaşanıyordu. "Yapamam."

"Seninle geleceğim-"

"Hayır." Gözlerimi kısıtım, duygularım göz kapaklarımı yakıyordu.

Keşke ona bu cevabı vermek zorunda olmasaydım. Keşke şu anda ayaklarımın üzerinde olmasaydım. Keşke hayatımda bu korkuya neden olan bir şey olmasaydı.

"Yarın uçakta görüşürüz," dedim olabildiğince yüksek sesle, ama o kadar yumuşaktı ki beni duyduğundan emin değildim ve asansöre doğru koştum.

SEVENTEEN

Brady

W *Az önce ne oldu öyle?*

Lily'nin sanki lanet olası bir davetsiz misafir onu kovalıyormuş gibi asansörlere doğru koşmasını izlerken kafamı dolduran soru buydu.

Söylediğim bir şey olamazdı, uygunsuz bir şey söylememiştim.

Ona dokunma şeklimden olabilir mi?

Ama elime doğru eğilmişti, gözleri kapalıydı, yüz ifadesinden sanki uykuya dalmak üzereymiş gibi bir memnuniyet okunuyordu.

Ve sonra, birdenbire, her şey değişti.

Her şey bir düğmeye basmak kadar çabuk oldu. Bana bakışı bile farklıydı.

Onunla daha fazla zaman geçirdikçe sorularım artıyor ve işler daha da karışıyordu. Daha yeni açılmaya başlamıştı, nihayet ondan bazı gerçekleri öğreniyordum ve o pislik ona vurduktan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı.

Sikeyim.

Viskime uzandığımda, dolu bir bardağa ihtiyacım olduğunu biliyordum, çantasının bardağımın hemen yanında durduğunu gördüm. İçinde birkaç kap yemek vardı. Uzaklaştığında unutmuştu.

Onu atamazdım. Muhtemelen açlıktan ölüyordu ve geri gelip alamayacak kadar inatçıydı.

Lanet olsun.

Barmene el salladım. "Faturamı istiyorum."

"Elbette." Önündeki bilgisayar ekranına birkaç kez dokundu ve bana bir kâğıt uzattı.

Her satırı hızla doldurdum ve kalemi bıraktım, çantayı ön masaya taşıyarak sıranın bana gelmesini bekledim.

"Lily'nin oda numarasına ihtiyacım var-" Görevliyle konuşurken Lily'nin soyadını bilmediğimi fark ettiğimde sesim kesildi.

Hala ondan istememiştim.

Neyim vardı benim?

Bugünkü uçuşumuz sırasında yaptığım ilk sorgulamalardan biri neden bu değildi? Bunu aşmanın bir yolunu bulmalıydım. Tam adını bilmediğim bir kadının oda numarasını nasıl alabilirdim?

"Cole and Spade Hotels'in kurumsal hesabı bu gece için dört oda ayırtmış," dedim. "Benimki, diğer ikisi erkek adına ve dördüncüsü de Lily adına. Onun odasının numarasına ihtiyacım var."

"Özür dilerim, efendim." Başını iki yana salladı. "Bu size açıklayamayacağım bir bilgi."

"Ama odaları rezerve eden benim şirketim. Parasını ödediğim oda numaralarına neden erişemiyorum?"

Cevabı biliyordum. Çünkü Cole and Spade Hotels'deki herhangi bir çalışan, hanımefendinin şu anda bana söylediği şeyin aynısını söylerdi.

Sadece duymak istemedim.

Cüzdanımı çıkardım, içindeki bin poundu çıkardım ve parayı tezgâhın üzerine attım. "Tekrar düşünmeye ne dersin?"

Paraya bir göz attı, bakışları yavaşça bana doğru yükseldi.

Kıpırdamayınca ya da tek kelime etmeyince devam ettim, "Bay MacGregor -patronun, bu otelin sahibi- iki ay içinde oteli bana satıyor. Satış gerçekleştiğinde, Cole ve Spade Hotels için çalışacaksın ve ben de senin patronun olacağım." Sabrım her kelimedede tükeniyordu. "Bana bu bilgiyi neden veremediğini anlıyorum. Senden bu kuralların ötesine bakmanı istiyorum."

Saatime bir göz attım. "Beni Bay MacGregor'u aramak zorunda bırakma ve madem getirmeyeceksin, benim için getirmesini iste."

Yüzünden geçen bilgiyi izledim. Ellerin klavyeye gitmesi birkaç dakikadan fazla sürmedi.

"Sen Brady Spade misin?"

"Evet," diye homurdandım.

Klavye birkaç kez daha tıkladı.

"Dört odayı görüyorum." Durakladı. "Senin odan, diğer beyefendilerin olmadığı iki oda." Bana baktı. "Ve Lily'nin adına olan."

"Peki oda numarası?"

İç çekti. "Üç yirmi dokuz."

Elim yığından kalktı. "İyi bir şey için harca." "Hayır, hayır, bunu kabul edemem-"

"Ama yapacaksın."

Parayı tezgâha bıraktım ve asansörlere yöneldim, kapılardan biri açılana kadar Yukarı düğmesine bastım. İçeri girer girmez Üç'e bastım ve başka kimse bana katılmasın diye kapıları kapatmak için düğmeye bastım. Üçüncü katın kapısı açılır açılmaz dışarı çıktım, koridorda aceleyle odasına doğru ilerledim ve kapıyı çaldım.

Sonunda "Brady, burada ne işin var?" sesini duyana kadar yirmi dakika geçmiş gibi hissettim.

"Yemeğiniz bende." Gözetleme deliğinden çantayı görebilmesi için havaya kaldırdım.

"Sadece dışarıda bırak. Birazdan getiririm."

Ağlıyor muydu? Ses tonu bu yüzden mi bu kadar bozuktu? Neden sözlerinde bir titreklik vardı?

"Kapıyı aç, Lily."

"Y a p a m a m . Yarın görüşürüz-"

"Sanki yapamazsın." Kapının pervazını tuttum ve tahtaya doğru eğildim. "Bana yüzünü gösterene kadar hiçbir yere gitmiyorum. Gerekirse bütün gece burada kalırım."

"Yüzüm mü?"

"Gözlerimi sana dikmem gerek. Bu gerçekleştiğinde, gideceğim. Söz veriyorum."

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü sana değer veriyorum. İşte bu yüzden." Alnımı kapıya dayadım, parmaklarım kapının affetmeyen dudağını kavradı.

kalıplama.

Ne düşünüyordu? Neler yaşıyordu? Neden benden saklıyordu?

"Her neyden saklanıyorsan, her neyden kaçırıyorsan, durum her neyse, benimleyken böyle hissetmek zorunda değilsin."

Bir sessizlik oldu.

"Beni içeri alın."

Kapının diğer tarafından daha fazla sessizlik geliyordu, ta ki sonunda zincirin hareket edip kilidin dönme sesi duyulana ve kapı yavaş yavaş açılıp dar aralıktan yüzü görünene kadar.

"Bebeğim," ben durduramadan ağzımdan çıkan cümleydi. Ama, lanet olsun ki, bunu yaptığım için hiç pişmanlık duymadım.

Özellikle de kızarmış yanaklarını ve şişmiş, kırmızı çerçeveli gözlerini gördüğüm için. Makyajdan geriye ne kaldıysa dağılmıştı, gözyaşları yüzünden yüzüne siyah lekeler düşmüştü.

Yemeğini tutmayan kolunu açtım. "Buraya gel."

Bir eli ağzına gitti, gözleri daha da hızlı doldu. "Eğer bunu yaparsam, onu kaybederim."

"Sanırım bunun için çok geç."

Kapı aralığından uzandım, parmaklarım beline dolandı. Lanet kapıyı menteşelerinden söküp onu kendime doğru çekmekten başka bir şey istemiyordum. Ama duyguları beni bu kadar agresif bir şey yapmaktan alıkoyuyordu. Onu kesinlikle olduğundan daha fazla üzme istemiyordum.

"İçeri girmek istiyorum, Lily." Hareket etmeyince ekledim, "Sadece sana sarılmak istiyorum."

Eli ağzından çıkarken dudakları titredi ve geri çekilerek kapıyı serbest bıraktı, böylece kapanmaya başladı. Sanki bu benim için bir işaretmiş gibi kapının kenarından tuttum ve içeri girebileceğim kadar iterek açtım. Yemeği yere bıraktım ve kollarımı ona doladım. Onu kendime doğru çektiğimde ağırlıksız hissetti, sanki o bir oyuncak bebek boyutundaydı ve ben bir devdim ve vücudumu onun etrafında sıktım.

Dudaklarım başının tepesine gitti ve onu içime çektim. "Seni yakaladım."

Daha önce giydiği kıyafetleri çıkarmıştı. Şu anda onu örten tek şey bir havluydu ama üşümüş olsa bile titremesinin nedeninin bu olduğuna inanmıyordum.

"Gitmene izin vermeyeceğim," diye fısıldadım kafatasının içine.

Daha da duygusallaştı, vücudu daha da sert bir şekilde titriyordu.

Bu yüzden başının yan tarafını tuttum, diğer yanağını göğsüme bastırdım ve başparmağımı gözünün altına yerleştirdim. Gözyaşı dökmesini istemiyordum, kesinlikle dökmesini de istemiyordum ama dökerse, onları yakalamak için orada olmak istiyordum.

Kahretsin, bu kadar çok ağlamasına ne sebep olmuş olabilir?

Sormak istemedim. Bu anı bozmak ve onu açıkça üzen bir şey hakkında konuşurmak istemedim.

Ama, kahretsin, bana açılmasını istedim. Ona sarılmaktan daha fazlasını yapmak istedim.

Onu yiyip bitiren şeyi alıp durdurmak istedim.

Gömleğimi kavradı, yumruğuyla sıktı ve gerginliği beni uzaklaştırmak için kullanacağını düşündüğümde, tam tersini yaptı.

Daha sıkı tutundu.

"Bebeğim..." Tekrar nefes verdim ama bu sefer benden çıkan kelimeyi hissedebiliyordu.

Bırakmadım.

Ağzımı başından ayırmadım.

Sırtında daireler çizmekten, boynunu ovmaktan ve fısıldayarak "Yanımdayım" demekten vazgeçmedim, böylece bunu defalarca tekrarladığımı duyabilir ve hiçbir yere gitmediğimi anlayabilirdi.

Orada ne kadar durduğumuzu ya da lanet kalbimin onun ağlama sesi ve ıslaklığıyla ne kadar işkence çektiğini bilmiyordum ama sonunda başını kaldırdı ve bana baktı.

"Brady..."

"Bunu nasıl düzelteceğimi söyle."

Başka bir kadınla hiç konuşmadığım bir ifade. Ama bunu kabul edecek kadar bana güveneceğini umuyordum.

Yanaklarını ve ağzının kenarlarını silerken, sanki nefes almaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. "Banyoya gidip biraz temizleneceğim. Bir dakikaya ihtiyacım var... tamam mı?"

"Tamam."

Gitmişti, banyonun kapısının arkasına kilitlenmişti, musluğun sesi diğer taraftan duyulabilecek kadar yüksekti.

Tanrım... Bütün bu ağlamalar da neyin nesiydi?

Arkamdaki duvara yaslandım ve iki elimi saçlarımın tepesinde gezdirerek son birkaç dakikayı anlattım.

Cevaplara ihtiyacım vardı.

Onu neyin incittiğini bilmem gerekiyordu çünkü bu acı derindi. İçine öyle bir sızı gömülmüştü ki kendi bedenimdeki titremeleri hissedebiliyordum.

Aramızda bir kapı olmasına rağmen, burada durmak doğru gelmiyordu. Bundan daha fazla mahremiyeti hak ediyordu. Bu yüzden yerden yiyecekleri alıp odaya taşıdım ve çantayı şifonyerin üzerine koydum. Hemen yanında telefonu duruyordu, ekranı yanıyor ve bir arama geldiği için titreşiyordu.

David adında biri aradı.

Çalmaya devam ettikçe, arama telesekretere düştüğünde bile kafamı çeviremiyordum.

Ekran temizlendikten sonra bildirimler gösterildi.

Ve ortaya çıkan şey, bunun onun ilk cevapsız araması olmadığıydı. Dördüncüsüydü.

Hepsi David'den.

David de kimdi? Bir kardeş mi? Arkadaşı mı? Eski sevgilisi mi? Şu anda konuştuğu biri mi?

Ama bana geçen yıl başka kimsenin olmadığını söylemişti.

Sadece ben varmışım.

Banyo kapısı tıklandı ve tam yatak odasına girerken arkamı döndüm. Yanakları hâlâ kızarıktı, gözleri de öyle, ama heyecanı geçmişti, makyajı ve havlusu da gitmişti. Bir çift pamuklu şort ve büyük boy bir Georgia Üniversitesi tişörtü giymişti - çok sevimli bir kıyafetti.

Ama sanki dünyanın yükünü omuzlarında taşıyormuş gibi bitkin görünüyordu.

"İyi misin?"

Yatakta yastıkların yanına oturdu, sırtını yatak başlığına yasladı ve bacaklarını göğsüne doğru çekip kollarını etraflarına doladı. "Bunu gördüğün için üzgünüm."

İki elimle şifonyerin kenarını tuttum. "Olma."

"Ama bu şekilde yıkılmamalıydım. En azından senin önünde."

"Neden? Benim yanımda ağlayamazsın diye bir kural mı var?"

"Brady"-alınını yüzüne yaslarken başı öne eğildi.

"Sana berbat durumda olduğumu söylediğimde şaka yapmıyordum. Umarım şimdi bana inanıyorsundur."

"Senden hiç şüphe etmedim. Sadece umursamadım. Çünkü dağınık olmak beni korkutmuyor."

Nedeninden emin değildim. Eğer geçmişte bir kadın bana bunu söylemiş olsaydı, lanet olası tepelere doğru kaçırdım.

Ama Lily sıradan bir kadın değildi.

Acısı onu nasıl yiyip bitiriyorsa, ona sahip olma ihtiyacı da bana aynı şeyi yapıyordu.

Bu dünyada uğruna yalvaracağım kimse yoktu.

Uğruna dizlerimin üstüne çökeceğim.

Ama o.

Başını kaldırdığında uzun sarı saçları yüzüne geliyordu ve onları itti. "Az önce söylediğin hiçbir şeyin -seni barda hiçbir açıklama yapmadan bırakmamın ya da kollarında ağlamamın- seni rahatsız etmediğini mi söylüyorsun? Benim yaşayan, zor nefes alan bir felaket olmamdan en ufak bir endişe duymadığını mı söylüyorsun?"

"Hayır." Ona doğru başımı salladım. "Kafamda var olmayan sebepler aramayı bırak."

Daha da küçüldü ve ileri geri sallandı. "Yaptığım şey sana gerçek beni göstermek."

"Ve ben hâlâ buradayım." Yatağa doğru yürüdüm ve onun yanına oturup kolumu çıplak ayaklarının üzerinden geçirdim. "Ve şimdi, daha da yakınım."

Gözleri benimkilerle yalvarmaya başladı. "Ama burada olmamalısın."

Kaşlarım kalktı. "Bunun da bir kuralı var mı?" Yüzüne düşen saçlarını kulağının arkasına götürdüm ve işim bittiğinde elimi yanağında tuttum.

"Neye bulaştığın hakkında hiçbir fikrin yok." Sesinde ürkütücü bir sessizlik vardı.

"Lily" -kıkırdadım- "Sana hiçbir şeyden korkmadığımı söylemişim. Ya da hiç kimseden. Bir uyarıya ihtiyacım yok. Kendimle ve karşıma kim ya da ne çıkarsa çıksın baş edebilirim."

Sanki içimi görmeye çalışıyormuş gibi bana baktı. "Anlamamı sağla. Tüm bunları anlamama yardım et çünkü hiçbirini kafamda oturmuyor. Hiçbirini bağdaştıramıyorum, Brady. Sana hiçbir şey vermedim. Ben-"

"Bana vücudunu verdin."

"Ama hepsi bu." Bacaklarını indirip yatağın üzerine uzattı, kollarını karnına doladı. "Sana başka bir şey ver-

Aklıma gelen tüm sözlü uyarıları ve kaçabildiğin kadar uzağa kaçman için uyarı sözlerini bir kenara bırak. Yine de beni istiyorsun. Neden?"

Bu güzel bir soruydu.

Kolumu kalçasına koydum, aklıma gelen ilk ve tek şeyi söylerken vücut ağırlığımın bir kısmını ona verdim. "Artık kendim gibi hissetmediğim an, bunun senin yüzünden olduğunu biliyordum. Koridordan geçip kapsülüne doğru yürüdüğünde, denemeden bile beni değiştirdin. Bilmeden bile. Edinburgh'da uyandığımda ve sen artık yatağımda olmadığında, bu yeniden doğrulandı. Bir şeyler yanılttı ve o sendin, gitmiştin. Ve seni bulmamın hiçbir yolu yoktu." Elimi kaval kemiğine koymak için kolumu geri çektim. "Asistanım internette her şeyi bulabilir, bu yüzden seni bulması için onu görevlendirdim. Yapabileceği her şeyi yaptı ama ona göre sen yoksun."

"O haklı. Ben bilmiyorum." Sesi hâlâ çok kısıktı.

Onun yaşındaki çoğu kadının, hesapları özel olsa bile bir tür çevrimiçi varlığı vardı. Fotoğraflarını paylaştığı bir yer, düşüncelerini yazdığı bir ticker.

Neden görünmez olmayı seçtiğini merak ettim.

Konuyu dağıtmak istemediğim için, "Gittiğini, seni bir daha göremeyeceğimi sanıyordum. Bunun düşüncesi beni yiyip bitirse de tutunacağım bir anı. Sonra Daltonların uçağına bindim ve sanki dünyam yeniden yerine oturdu. Önceki altı ay boyunca yolunda gitmeyen her şey yeniden yoluna girmişti."

Parmağını kalın, kirli yanağımda gezdirdi. "Bütün bunlar soyadını bile bilmediğin biri için."

"Hâlâ da bilmiyorum. Bu gece oda numaranızı almak için bin sterlin ödediğimde bunu hatırladım."

Gözleri irileşti. "Ne? Bunu gerçekten yapmadın, değil mi?" "Bu odada tek başına ağlamaman için bir milyon daha fazla öderdim. oda bu gece."

Bakışları derinleşti. "Ama gerçek şu ki Brady, bu gece olanlar senin tanık olduklarından çok daha büyük ve çok daha ağır bir şeyin sadece küçük bir parçası. Tarih var, bulanıklık var, dram var ve..." Tavana baktı, göğsü çok hızlı inip kalkıyordu. "Öleceğini bilsen neden bir obruğun içine giresin ki?"

Beni uzaklaştırmak için elinden geleni yapıyordu.

Ama yataktan kalkmadım.

Bir elimle bacağını ovarken diğer elimle göğsümü işaret ettim. "Bu lanet vücudu gördün. Kum, çamur, her neyse, ben daha güçlüyüm." Ben sırtırken elim kalçasında duruyordu. "Hiçbir şey beni boğamaz, Lily."

Parmakları benimkilerle iç içe geçti. "Daltonlarla olan sözleşmem biter bitmez başka bir iş bulacağım ve bu işin Los Angeles'ta olmama ihtimali çok yüksek."

"Bunu gerçekleştğinde düşüneceğim."

Çünkü öyle bir şey olmayacaktı.

Lily hiçbir yere gitmiyordu.

"Benim için başka neyin var?" Ona yarım bir gülümseme verdim.

Saniyeler geçtikçe yüzündeki duygu artıyordu ama bu sefer gözlerini doldurmuyordu. Sadece onları daralttı. Nefes alışını değiştirdi; sırtmasını dilediğim şeyi inceltti.

"Bunu söylediğimde beni duymalısın... burada olman senin için güvenli değil."

"Odanda mı? Seninle mi?"

Başını salladı. "Evet."

"İşlerin ekstra tehlikeli olması hoşuma gidiyor."

"Brady, beni ciddiye almıyorsun."

Elini sıktım. "Burada seninle birlikte olduğum için birinin beni kırbaçlayacağını söylüyorsun. Bir kez daha söylüyorum, bu beni korkutmuyor." Yüzlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzakta olacak şekilde eğildim. "Kimse bana dokunmayacak. Ne kırbaçla, ne lanet bir yumrukla, hatta ne de silahla."

David hakkında mı konuşuyordu?

Sormayacaktım; telefonunu karıştırdığımı düşünmesini istemiyordum. Onun hakkında konuşmaya hazır olduğunda -ya da kimi ima ediyorsa- konuşacaktı.

Ama kim olduğu, Lily için ne ifade ettiği ya da geçmişinin nasıl görüldüğü önemli değildi; kimse onun ya da benim güvenliğimi tehlikeye atmayacak ya da tehdit etmeyecekti.

"Ne söylediğinin farkında bile değilsin."

Burnundan nefes verirken, sert ve hızlı bir şekilde dışarı çıkan hava yüzüme çarptı.

Koku midemin guruldamasına neden oldu.

"Beni dinle." Elini iki avucumla çevreledim. "Kiminle konuştuğunuzun farkında olduğunuzu sanmıyorum. Unutuyorsun-ya da

Belki de bilmiyorsunuzdur, ben her türlü kaynağa sahip bir adamım. Para hiç önemli değil. Hayatım boyunca pisliklerle uğraştım."

Aklıma hemen Cole kardeşler geldi, ailemize yavaş yavaş entegre olan bir ikiliydi, ancak işler böyle başlamamıştı.

"Tehlike beni kapatmaz, beni tahrik eder. Yani, evet, söylediklerimi tekrar anlıyorum ve bir noktada, hazır olduğunda, umarım bana neler olduğunu anlatacak kadar rahat olursun." Hiç tereddüt etmeden onu öptüm. "Ama o zamana kadar, bu seni ne kadar çok istediğimi değiştirmez, Lily. Sana sahip olmamı engelleyecek tek kişi sensin."

Bana bakarken sessizdi. "Bunun gerektirdiği şey ve neye imza attığınız - hiçbir şekilde hafif değil."

Beni kovmadı. Beni istemediğini söylemedi.

Onun yerine bana öyle bir cevap verdi ki, vücuduna daha da yaklaştım.

"Ben hâlâ buradayım."

Gülümsedim. "Ya daha da kötüleşirse?"

Tuttuğum elin arkasını öptüm. "Sen buna değersin."

EIGHTEEN

Lily

"Y *Sen buna değersin.*"
Bu bir rüya mıydı?

Olamazdı çünkü gözlerimin içine baktığında
söylediğı her kelime de gerçek vardı.

"Başka bir şey bilmek ister misin?" Yatağın üzerinde oturduğu yerden kalktı ve diğ er tarafa doğru yürüdü, yatağın üzerine tırmandı, benimle benzer bir şekilde pozisyon aldı, sırtı yatak başlığına dayalı ve bacaklarını uzatmış bir şekilde yatıyordu. "Bu gece burada kalıyorum ve yarın seninle birlikte bu otelden çıkıp havaalanına gideceğim ve Los Angeles'a uçup seni evine götüreceğim. Evime."

Bu da başka bir rüya mıydı?

Önemsemeye başladığım adam, beraberimde getirdiğim tüm duygusal yüklere katlanmaya istekliydi.

Diğ er taraftan, tüm uyarılarıma rağmen, neyle karşı karşıya olduğunu bilmiyordu ve bunların hiçbiri kolay olmayacaktı.

Yine de itiraf ettiğim tek bir şey bile onu rahatsız etmemişti.

İşte bu noktada başka bir korku devreye girdi. İşler başa çıkamayacağı kadar büyür müydü? Sonunda muhtemelen yapması gerektiği gibi kaçacak mıydı?

Çünkü odanın diğer tarafından telefonumu elime aldığımda, ekranda okumamı ve dinlememi bekleyen birkaç mesaj belirecekti. Kelimelerin haykırıldığı ve tehditlerin savrulduğu mesajlar ve sesli mesajlar.

Karanlık...

Yanımda yatan ışığa.

Gözleri beni terk etmeyen Brady'ye baktım. Sadece onun bakışları bile kendimi en muhteşem, arzulanan ve önemsenen kraliçe gibi hissetmemi sağlayabilirdi.

"Gerçekten tüm bunları çözebileceğimizi düşünüyor musun?"

diye sordum. "Güven bana."

Ben istedim.

Ama güvenimi verdiğim son kişi beni bu hale getirmişti.

"Korkusuzsun, bunu biliyor muydun?"

"Ve istediğim bir şey söz konusu olduğunda acımasız." Kolunu omuzlarıma doladı. "Vazgeçmeyeceğim, Lily."

Şimdiye kadar bunu kanıtlamıştı.

"Bu gece hakkında" -vücudumun aşağısına, sütyensiz göğsüme ve kırpılmış şortuma baktım; göremediğim şey göğsümdeki ağrıydı, ama onun tarafından tüketildim- "Bana karşı yumuşak olmana ihtiyacım var."

Yanağımı okşadı. "Sana dokunmayacağım bile. İstemediğim için değil, onun yerine sana sarılmayı tercih ettiğim için."

Başka bir rüya.

Bu sefer uyanmak istemedim.

Ağzım açıldı, alt dudağım dişlerim onu tutana kadar içe doğru çöktü ve "Buna ihtiyacım var" demek için serbest bıraktı.

"Biliyorum." Göğsüne vurdu. "Buraya gel."

Daha da yaklaştım, yüzümü boynunun hemen altına dayadım, gömleğinin küçük düğmelerinin etrafında döndüm. Sessizlikte rahatlamaya, kalbimdeki acıyı dindirmeye, o kadar hızlı ve sert gelen soruları susturmaya çalıştım ki nefes almakta zorlanıyordum.

"Beynimi kapatamıyorum. Şu anda orada tam bir savaş var."

"Normalde kafanı nasıl dağıtıyorsun?"

Küçük bir of çektim. "Yapmıyorum. Beni bütün gece ayakta tutuyor, bu yüzden çoğu zaman yürüyen bir zombiyim." Ona baktım. "Bir zombi gibi konuşuyorum."

iyi vakit geçiriyorum, değil mi?"

Elini yüzümde gezdirdi. "Bana Bulldog'lardan bahset. Sanırım sen de onlardan birisin?"

Tişörtümden bahsediyordu.

"Az önce ne yaptığını anladım."

Gülümsemeye çalıştım. "Soruya cevap ver, Lily."

"Evet, ben de öyleyim." Hafif günleri hatırlayarak gözlerimi kapattım. "Pazarlama bölümündeydim. Nedenini bilmiyorum. O alanda çalışmaya hiç ilgim yoktu. O yaşta ne yapmak istediğimi gerçekten bilmiyordum."

"Georgia senin büyüdüğün yer mi?"

"Buckhead. Atlanta'nın gerçekten güzel bir bölgesi. Okul arabayla yaklaşık iki saat uzaklıktaydı, bu yüzden birinci sınıftayken kampüse taşındım ve üçüncü sınıfta bir daire tuttum, mezun olduktan sonra Atlanta'ya geri taşındım." Elim gömleğinin bir sonraki düğmesine gitti.

"Annem ve babam birkaç yıl sonra vefat etti. O sırada zaten uçmakta olduğum için onların evine taşınabilirdim. Evde olduğum kısa süre boyunca bir sığınağa ihtiyacım vardı ama artık evim gibi hissetmediğim bir eve dönmek doğru gelmedi."

"Bir saniye bekle." Biraz daha yukarı oturdu. "Gittiler mi?"

"Bir araba kazası."

"Ve bu ikisini de öldürdü mü?" Tepkimi görünce devam etti, "Tanrım, Lily. Ne oldu? Tabii bu konuda konuşmak istemiyorsan, kendini baskı altında hissetme."

Ailem hakkında konuşmak David'den daha kolaydı, ki bu hiç mantıklı değildi. Belki de bunun nedeni, David'le ilgili şeylerin hala çok mevcut ve ham olduğu yerde, kederle çalışmak için yıllarımı harcamış olmamdı.

"Sorun değil. Bu konuda konuşmak benim için sorun değil." Elim gövdesinin ortasında düzleşti. "*Beetlejuice* filmini izledin mi?"

Gözleri büyüdü. "Sakın bana söyleme..."

"Köpek yerine motosikletinin kontrolünü kaybetmiş bir adam vardı. İki şeritli bir köprüdeydiler ve motorlu adam olmaması gereken bir yerde, ortada sallanıyordu ve annemle babam ona çarpmamak için direksiyonu kırdılar."

Yanağımı büyük bir şefkatle tuttu. "Sik beni."

"Roma'ya indiğimde öğrendim. Kalkıştan kısa bir süre sonra olmuştu ve polis onca saattir bana ulaşmaya çalışıyordu." Kolum düştü ve yastığı altıma sıkıştırdım.

Başımı kaldırıp karnımın üzerine yuvarlandım. "O yaşta üstesinden gelmek çok zordu. Daha önce hiçbir ölümle başa çıkmamıştım. Ne yapacağımı, mali durumlarıyla nasıl başa çıkacağımı, evi nasıl satacağımı bilmiyordum. Sırf evde olmamak için çalışabildiğim kadar çalıştım."

Başparmağıyla dudaklarımı okşadı. "Hayal bile edemiyorum."

"Sahip olduğum tek şey onlardı." Boğazımda bir düğüm oluştu.

Ben

Bu gece döktüğüm onca gözyaşından sonra hiç gözyaşım kaldığından emin değildim. "Ve sonra, aniden, oda arkadaşım ve Aubrey'den başka kimsem kalmadı.

-Daltonlar'ın doğum iznindeki uçuş görevlisi."

Dudakları aralandığında, söylemek üzere olduğu şeyi hissettiğim için bir parmağımı dudaklarının üzerine koydum. "Bana üzgün olduğunu söyleme. Korkunç olduğunu biliyorum. Benim için çok kötü hissettiğini biliyorum." Birkaç derin nefes aldım. "Keşke karanlığın burada sona erdiğini söyleyebilseydim ama öyle olmadı."

Artık diğer taraftaydım - en azından ailem söz konusu olduğunda. Onları her gün düşünüyordum. Onları çok özliyordum. Hâlâ hayatta olsalardı hayatımın nasıl olacağını düşündüm. Onların desteği, benim kendimi koruyamadığım şekillerde beni korur muydu diye.

Parmağımın arkasını öptü. "Bana uçmaktan bahset. Nasıl başladın?"

"Çok daha mutlu bir konu."

"İşte bu yüzden konuyu değiştirdim." Elini saçlarımın tepesinde gezdirdi. "İnsan gökyüzünde kariyer yapmak istediğine nasıl karar verir?"

Yastığı göğsümün altına sıkıştırdım ve kollarımı yastığın kenarlarına doladım. "Mezun olduktan birkaç hafta sonra bir kafede oturmuş, iş başvurusu yapmak için ücretsiz Wi-Fi'larını kullanıyordum. Yanımda oturan iki uçuş görevlisi vardı ve ister istemez konuşmalarına kulak misafiri oldum. Sonunda onlarla konuştum, hangi havayolu şirketinde çalıştıklarını öğrendim ve başvurdum. Bir hafta sonra eğitime gönderildim."

"Ve sen bunu seviyorsun."

"Evet"-başımı salladım-"ama ilk başladığım zamankinden farklı nedenlerle seviyorum. O zamanlar dünyayı görmek istiyordum. Annem ve babam öldükten sonra evde olmak istemedim. Şimdi ise sadece havada olmak istiyorum."

"Kaçmak
için." "Ve
saklanmak

için."

"Karanlığın kaynağından."

Başım öne düştü, çenem yastığa dayandı. Yutkundukça tükürük boğazıma kadar yanıyordu. "Görünüşe göre

kaç."

Bir yılın yeterli olacağını düşünmüştüm.

Hayatımın yavaş yavaş normale döneceğini düşünmüştüm. Mutluluğu tekrar bulacağımı düşünmüştüm.

Odamda, son on iki aydır hissetmediğim kadar ılık saçan Brady varken bile, bu gece kapının çalınıp çalınmayacağını merak etmekten kendimi alamıyordum. Ya da resepsiyonun gönderilen bir hediyeği teslim etmek için bir ara uğrayıp uğramayacağını.

Telefonumda sadece metin ve sesli mesajlar değil, resimler de görünse.

Nerede olduğunu biliyorum.

Ne yaptığını biliyorum.

Kiminle olduğunu biliyorum.

"Karanlık nedir, Lily?"

Ama öğrendiğim şey, onun neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrim olmadığıydı.

of.

Çünkü Brady gibi o da korkusuzdu. Acımasız.

Ve bir şey istediğinde, onun peşinden giderdi.

Yavaşça ona baktım. "Ne değil. Kime."

NINETEEN

Brady

Eğer karanlık bir insan şeklinde geldiyse, ki az önce bunu söylemişti, o zaman içgüdülerim bana onun David olduğunu söyledi. Korku yazısını görebiliyordum-yüzüne yayılmıştı; sesinde bunu duyabiliyordum.

O orospu çocuğu her kimse, ellerimi boynuna dolamak ve onu boğmak istiyordum.

Yapmak istemediğim şey, onu hayatındaki her zor gemiden bahsetmeye zorlamaktı. Ailesinin şok edici ifşasını zaten ele almıştık, bu benim aklımın alamayacağı bir dönemdi ve sonra doğrudan ona musallat olan pislige geçtik. Zaten zor bir gün geçirmişti; onu cehennemin tavşan deliğinden aşağı çekmeye devam edemezdin.

Ama, kahretsin, yüz ifadesi ve bu gece kollarımda hıçkıra hıçkıra ağlaması arasında, bana bu uyarıları yapmasına şaşmamalı.

Bazı ağır şeylerle uğraşıyordu.

Ama beni bu yataktan kaldırıp dışarı çıkaracak kadar ağır değil.

Siktir et.

Onu istedim.

Ve onun mükemmel olmadığını, trajik ve zor bir geçmişi olduğunu duymak, bu kadının nasıl mücadele edeceğini bildiğini doğruladı. Nasıl hayatta kalacağını biliyordu. Bu senaryoların hiçbirinin onu yıkmasına izin vermemiştii.

Hayatımda istediğim şey buydu.

Bu onu daha çok istememe neden oldu.

Eğer David -ya da bu kişi her kimse- sorun çıkarırsa, onunla ben ilgilenirdim.

Çünkü içten içe ben de bir savaşçıydım.

O zamana kadar, onun hakkında konuşmak için bile bir neden yoktu.

Yüzünün kenarlarında gezindim ve uzun zamandır sırtımayan ağzının köşesine geldiğimde durdum. "Seni Brady Spade'in geçmişiyle sıkımda ne dersin?" Dudaklarının ayrıldığı yeri çekiştirdim. "Bu bana bir gülümseme kazandırır mı?"

İç çekti. "Dürüst olmak gerekirse, daha fazlasını istemezdim."

Onu öpmek için öne doğru eğildim, tenindeki piña colada kokusunu içime çektim, yavaşça, dikkatlice ağızlarımızı bir arada tuttum. Ona sikimin pantolonumun içinde kalacağına dair söz vermişim. Ama bundan fazlası, dilinin benimkine değmesi bile bunu tehlikeye atabilirdi.

Garantili.

Doyamadım.

Birbirimizden ayrıldıktan sonra sırtımı baş tahtasına yasladım. "Kısaca özetlemek gerekirse: Ben doğma büyüme Los Angeles'liyim. UNLV'de üniversiteye gittim. Akademik eğitim için orada değildim. Strip'te kıcıımı yırtmak için oradaydım. Babam ve amcam Spade Otellerini kurdular - şimdiki adı Cole ve Spade Otelleri, bu da başka bir hikaye. Kardeşlerim Cooper ve Macon, Daltonlar'ın uçağında tanışmıştınız ve ben lise boyunca onlar için çalıştık ve üniversiteden mezun olur olmaz şirkete tam zamanlı olarak katıldık. O zamandan beri oradayım. Çalışıyorum, seyahat ediyorum ve çok eğleniyorum."

"Bir saniyeliğine geri çekilmemiz gerek. Vegas'a mı? Dört yıllığına mı? Vay be. En fazla iki gecelik bir mola vermişim ve o da canıma okumuştı. Uçağıma yetişebileceğimden bile emin değildim."

Güldüm. "Ama iyi vakit geçirdik, değil mi?"

Ciğerlerini doldururken dudakları aralanmaya başladı. "Unutulmaz bir zamandı, bunu söyleyebilirim."

"Babamın şartı bir diplomaydı. Nereye gittiğimiz ya da ne okuduğumuz umurunda değildi. Şimdi, kardeşlerim işleri biraz daha

Ciddiyim. Çift anadallar, yan dallar. Akademik onurlar." Kolumu başımın altına koyup yastık olarak kullandım. "Ben öyle biri değilim. Benden istenenleri yerine getirdim ama aslında parti yapmak için oradaydım. Hayatım tamamen işe dönüşmeden önce olabildiğince vahşileşmek istedim - belki hepsi değil ama çoğu."

"Bana sorduğunuz sorunun aynısını ben de size soracağım. İşini seviyor musun?"

Bir ağız dolusu hava çıkardım. "Günden güne mi? Hayır. Hepsi saçma sapan meşguliyetler. Toplantılar, kararlar, şirket politikaları, bunların hiçbiri beni ilgilendirmiyor. Ben uygulamayı seviyorum. Yeni bir mülk tasarlamak ya da mevcut bir yapıyı yenilemek. Süreci baştan sona denetlemeyi ve yarattıklarımın birine girip her şeyi anlayan misafirlerin tepkilerini izlemeyi seviyorum."

Yan yattı ve yastığı katlayarak biraz destek aldı. "İş için çok seyahat ediyorsun galiba?"

Elim boynuna gitti, boğazı ile köprücük kemiği arasındaki o tatlı noktayı kavradı. "Evet ve hayır. Bir otel faaliyete geçtiğinde benim işim bitmiş oluyor. Ama o oteli olması gereken yere getirmek için muazzam miktarda seyahat gerekiyor. Edinburgh'daki mülkü kapattıktan sonra haftada bir gidip geleceğim."

Gözleri büyüdü. "Haftalık mı?"

"Buraya taşınmayı planlamıyorum. Kardeşlerim genellikle proje bitene kadar burada kalmayı tercih ederler. Geçmişte ben her iki şekilde de yaptım." Gözlerini incelerken yanağını okşadım. "Şimdilik, haftalık geziler doğru geliyor."

Tavana, pencereye, odanın diğer ucuna, kapıya doğru baktı. "Satın aldığınız otel burası, değil mi?" Tekrar bana baktı. "Tampa'ya uçarken Dominick'le konuştuğunuzu duydum."

"İşim bittiğinde buna hiç benzemeyecek."

OnunDudaklar vardı çekerek Hatta Daha geniş. "Her şey sen yap büyüleyici."

"Beni iş başında görmediniz. Şu anda bir pislik olduğumu düşünüyorsanız, çalışma modu daha da kötü."

Kıkırdadı. "Seni iş üstünde görmedim mi?" "Bu arada... seni Google'da arattım." diye eklediğinde yanakları kızarmıştı.

"Ve?"

"Aldığınız ödüller oldukça etkileyici Bay Spade. Dünyadaki en büyük beş yıldızlı otelcilik markasına sahipsiniz."

Sizin tasarımlarınız olan bağlar, İskoçya yedinci olacak. Mevcut altı yapıdan ikisi mimarlık ödülü kazandı." Her noktayla birlikte bir parmağını uzattı. "Misafirlerinizin check-in işlemlerini kolaylaştıran özel bir yazılım ve tüm otel ağınız için bir arka uç sistemi oluşturmak üzere bir bilişim şirketiyle bizzat çalıştınız. Ve söylentilere göre, en başarılı otellerinizden biri olacağını düşündüğünüz bir sonraki yer olarak Bangkok'a gözünüzü dikmişsiniz bile."

"Bangkok," diye iç geçirdim. "Google'da böyle bir şeyden bahsediliyor muydu?"

Eli göğsüme doğru uzandı. "İnternette yoktu. Tampa'ya uçarken bu konu hakkında konuştuğumu duydum. Merak etme, Daltonlar uçaklarına adım atmama izin vermeden önce beş sayfalık bir Gizlilik Sözleşmesi imzaladım. Herhangi birinizin küfür ettiği bir şey hakkında asla tek kelime etmem. Ben bir kasayım."

Öfkesi donuk bir kızgınlığa dönüştü. "Birinin kafasını koparmak üzereydim." Bir nefes aldım. "Ama evet, bundan sonra inşa etmek istediğim yer orası. Jenner benim için mülklere bakmaya başladı."

"Ve sanırım orada yaşayacaksınız?"

"Şu andan itibaren yaklaşık bir buçuk yıl olacak ve aradaki farktan dolayı gerçekten başka seçeneğim yok." Saçları sürekli yüzüne düşüyor gibiydi, ben de bir kısmını geriye doğru taradım. "Hiç gittin mi?"

Başını salladı. "İki kez. İkisinde de mola verdik. Görülecek ve yapılacak çok şey var. Ya yemekler? Ölüyorum."

"Anlaştık. Sadece ekibi ikna etmem gerekiyor." "Ekip Macon ve Cooper mı?"

Kolumu başımın altından çektim ve elimi saçlarımın üzerinde gezdirdim. "Keşke. Bu hayatımı çok ama çok daha basit hale getirirdi." Ağız dolusu havayı tıslayarak çıkardım. "Amcam kısa bir süre önce emekli oldu, sonunda işi biz çocuklara ve kuzenime devretti, ancak bununla birlikte Cole International ile bir birleşme geldi. Bu geçiş hiçbirimiz için kolay olmadı. Artık dört ortak yerine yedi ortağımız var."

Doğrulup oturdu. "Bunu ben de okumuştum."

"Muhtemelen duymuşsunuzdur. Birkaç hafta boyunca uluslararası manşetlerde yer aldı."

Hoşuna giden bir pozisyon bulana kadar yatağın üzerinde kıpırdandı. "Şunu doğru anlamama izin verin. Üç Spade kardeş ve bir kuzen mi var?"

"Jo Dalton. Jenner ile evli."

"Oh, evet, onunla tanıştım. Çok hoş biri." Bacaklarını altına sıkıştırdı. "Ve sonra iki Cole erkek kardeş ve bir kız kardeş var, değil mi?"

"Ridge ve Rhett kardeşler. Rowan onların kız kardeşi. Rowan ortanca kardeşim Cooper'la çıkıyor." Kıkırdadım. "Kabul etmesi zor, biliyorum."

"Yüce Tanrım." Ellerini kucağında birleştirdi. "Aşklarını okuduğuma eminim. Magazin dergilerine çıkmıştı."

Elimi omzuna attım. "Bana bir iyilik yap, onu gördüğünde bunu söyle. Aşk hayatı hakkında bir makale yazıldığını söylediğinde yüzünde belirecek ifadeden daha çok beni memnun edecek bir şey olamaz."

Yüzünü buruşturdu. "Dergi olduğundan oldukça eminim." "Daha da iyi."

"Çılgınca bir tahminde bulunacağım ve üç ortağın daha olmasından mutsuz olduğumu söyleyeceğim." Durakladı. "Haksız mıyım?"

Onunla konuşmanın bu kadar kolay olması aklımı başımdan aldı. Ne kadar karmaşık değildi. Geçmişte takıldığım birçok kadın gibi beni delip geçmiyor ya da benimle röportaj yapmıyordu. Gerçekten her şeyi anlamaya çalışıyordu.

Ve açılmak -ailem ve yakın arkadaşlarım dışında nadiren yaptığım bir şeydi ve o zaman bile genellikle kişisel şeyler hakkında ağzımı sıkı tutardım- zor olmadı.

"Haklısın." Kalçasının dışını okşadım, en azından bir parçamın ona dokunmasına ihtiyaç duyuyordum. "Rowan iyi biri. Benim sorunum onunla değil. Gerçi Cooper'la ilk çıkmaya başladığında - ortaklarımızdan biri olduğu için- bu beni rahatsız etti. Öte yandan, kardeşleri ilk günden beri sinirime dokunuyor."

"Bunu yapmanın kolay olduğunu hissediyorum."

"Beni gerçekten tanıdığını sanıyorsun, değil mi?" Göz kırptım. "Sadece küçük bir önsezim var."

"Yine yanılmıyorsun." Başparmağım uyluğunun iç tarafında durdu. "Ama o şerefsizler sadece tavırlarıyla geldiler. Kabul ediyorum, biz tavsiyeden ve uzlaşmadan nefret eden üç ukala adamız. Bizimle uğraşmak istemezdim ve Jo'nun nasıl uğraştığını da bilmiyorum. Ama o herifler bize tamamen yanlış yaklaştı." Saçımın tepesini düzleştirdim. "Ridge'in küçük bir kızı var, Daisy. Çok tatlı bir kız ve ikisinden daha yumuşak olanı, ama Rhett" -saçımı karıştırdım- "o piç başka bir şey."

Gülümsedi. "Görünüşe göre yönetici toplantıları çok eğlenceli geçiyor."

Başım ileri geri sallandı. "Daha iyiye gidiyorlar. Birleşmenin ilk gerçekleştiği zamanki gibi değiller. Dürüst olmak gerekirse, Rhett kaç kez boğazını sıkmak istediğim halde hayatta olduğu için şanslı." Sesim biraz kısıldı ve ekledim: "Macon onu biraz rahat bırakmamızı istiyor. Babaları Ray ölüyor. Fazla zamanı kalmadı. Zor bir durum."

"Babalarına yakınlar mı?"

"Çok yakınlar."

"Bunu yaşamış biri olarak söylüyorum. Çok fazla gevşekliğe ihtiyacı olacak. Bu acıyı kimsenin yaşamasını istemem, nefret ettiğim birinin bile."

Elimi bacağının altına götürdüm ve sıktım. "Senin için bunu düşüneceğim."

Odanın diğer tarafından bir ses geldi. Bir titreşim.

Ne olduğunu anlamak için bakmama gerek yoktu.

Lily bunu duyunca duruşu değişti. Dudakları birbirine yapıştı. Göğsü nefes nefese kalmış gibi hareket ediyordu ve kıpırdanmadan duramıyordu.

Çok iyi giden bir konuşma ve sonra bu.

"Hey..." Parmaklarım yanağına gitti. "Burada sadece biz varız. Başka kimse yok. Orada her ne oluyorsa, görmezden gel."

En azından davranışlarını değiştiren şeyin telefonunun sesi olduğunu doğrulamıştım. Bu lanet şey her titreştiğinde, içinde bir şeyleri harekete geçiriyordu.

Cehennem kadar derine inen bir tetik.

Geçmişini geri sarabileceğimi ve verilen zararı silebileceğimi sanmıyordum ama kesinlikle yaralanan her noktayı ovmaya çalışabilir ve bir daha açılmamaları umuduyla o lanet yaraları öpebilirdim.

"Kafama öyle yerleşmiş ki. Sanki... Her zaman onu bekliyorum." Sesi ancak fısıltının üzerindeydi. "Ve cevap vermediğimde mesajlar daha hızlı geliyor."

"Bunu hemen şimdi çözeceğim." Yataktan kalktım ve şifonyerden telefonunu aldım. Sadece David'den gelen cevapsız aramalar değil, birkaç mesaj da vardı. Telefonunu kapatacak tuşlara bastım ve ekran karardığında telefonu şifonyere geri koydum ve yatağın üzerinde ona tekrar katıldım. "Şimdi, sen

ulaşır ve mesajların geldiğini bilmiyorsanız bunlara tepki veremezsiniz."

Gözleri duygusallaşıyordu. Ağlamaklı değil. Sanki irislerindeki korkuyu görebiliyordum. "Bu muhtemelen çok kötü bir fikirdi."

"Beni dinle." Her iki omzunu da tuttum ve yüzümü ona yaklaştırdım. "Kimsenin sana zarar vermesine ya da seninle herhangi bir şekilde uğraşmasına izin vermeyeceğim. Bunu söylerken ne kadar ciddi olduğumu anlayacak kadar beni tanıdığını düşünüyorum."

"Bu farklı." Sesi düz kaldı.

"Yani telefonunu yok etmem gerektiğini mi söylüyorsun?"

Bacaklarını göğsüne doğru çekerek çok uzun süre sessiz kaldı. "Fark etmezdi, Brady. Beni yine de bulurdu."

TWENTY

Lily

"I Edinburgh'da sana bu uçaktan indiğimizde seni evime götüreceğimi söylemiştim ve bunda ciddiymdim," dedi Brady. "Ama her ne kadar sana benimle eve gelmeni söylemek istesem de, ben

Bunun senin kararın olmasını istiyorum." Parmağını yanağımın altında gezdirdi. "Seni benim evime getirmek bazı şeyleri değiştirecek, Lily. İstedığinin bu olduğundan emin olmak istiyorum."

Ana kabindeki koltukta onun yanında otururken, pilotun her an arayıp uçağı inişe hazır hale getirmem için talimat vermesini beklerken, kafamın içinde onun sözlerini tekrarlıyordum. İskoçya'daki son gecemizden önce duymayı hiç beklemediğim sözler.

Çünkü bunun bir seçenek olabileceğini hiç düşünmemiştim. Birini bu karmaşanın içine nasıl sokabilirdim?

Onları nasıl riske atabilirim?

Uyanık olduğum her saniyeyi havada geçirmek isterken biriyle çıkmayı nasıl düşünebilirdim ki?

Bildiğim, hissettiğim ve kesinlikle emin olduğum şey, eğer havada olmasaydım, onunla birlikte olmak istediğimdi.

Yine de, "Ben bunu istiyorum" demek bana neredeyse bencilce geldi.

Adil olup olmadığımı bilmiyordum. Brady için doğru kararı verip vermediğimi. Gerçekten sadece çok uzun zamandır istediğim ve onun bana verebileceğini bildiğim mutluluğu mu düşünüyordum?

"Ben de bunu söylemeni umuyordum." Yanaklarımı avuçladı. "Biliyor musun? Daha önce evime hiç kadın getirmemiştım. Sen ilk olacaksın."

Kaşlarım kalktı. "Hiç mi?"

"Hiç."

Değişen tek kişi ben değildim.

İkimiz de birbirimizi bulduğumuzdan beri olduğumuzdan çok farklıydık.

Bu bizi birbirimiz için mükemmel mi yapıyordu? Yoksa bunun sürebileceğini düşünmek aptallık mı?

"Ve sen beni mi seçtin?" Nefes verdim.

"Bu gerçekten bir seçim değildi. Daha çok asla ortadan kalkmayacak bir ihtiyaç gibiydi."

Kollarımı boynuna doladım ve ona yumuşak, tatlı bir öpücük verdim. Karıncalanmalar anında vücuduma yayıldı ve bana onun üzerimdeki etkisini hatırlattı. Hatırlatmaya ihtiyacım olduğundan değil. Yaptığı her şey beni daha çok etkiliyordu. Ama aramızda dev bir fil vardı ve en azından bu konuda dürüst olmamak yanlış görünüyordu.

"Bunun işe yarayıp yaramayacağı hakkında hiçbir fikrim yok."

"Ama olmasını istiyorsun."

"İstiyorum."

"O zaman duymak istediğim tek şey bu."

Dudaklarımızı birbirine çarptı, öpücüğü benim ona verdiğimden daha sert, daha muhtaçtı. Elleri yanaklarımdan ayrılıp saçlarıma daldı ve vücutlarımızı aynı hizaya getirmek için beni kendine çekti. Kaslarının sertliği altımda demir gibiydi. Teninden gelen ısı beni kavuruyordu. Nefesindeki viski ve parfümünün baharatlı kokusu bir araya gelince tadına doyamıyordum.

İki yön arasında gidip geliyordum. Bu üniformayı çıkarıp onun kucağına oturmak ve ikimizin de ihtiyacı olan özgürlüğe doğru at sürmek. Ya da mutfağa gidip saygın ve sorumlu bir Dalton çalışanı olarak görevlerimi tamamlamak.

Daha bu kararı vermekle yüzleşmeden mutfaktaki telefon çaldı.

"Mmm," diye inledim ağzından uzaklaşırken. "Bu çağrıya cevap vermeliyim."

"Benimle dalga geçiyorsun."

Güldüm. "Keşke öyle olsaydı."

Kollarından kurtuldum ve telefona koştum, pilotun isteğini dinledim. Uçağın inişe hazır olacağına dair güvence verdim ve telefonu kapatıp başımı kabine uzattım.

"Yere inmemize on dakika var." "Buraya gel" derken vahşi görünüyordu.

"Gelemem." Gülümsedim. "En azından henüz değil." "Acele et."

Her şeyin kilitli ve güvende olduğundan emin olarak tezgâha gittim ve çekmecedeki kişisel eşyalarımı topladım. Telefonum en üstteydi. Brady otel odamda kapattığından beri açmamıştım.

Bu çok uzun zaman önceydi.

Beni bekleyen mesajları görünce dehşete kapıldım.

Bundan sonra onun evine gideceğim için muhtemelen çok fazla yalnız zamanım olmayacaktı. Bu, o mesajlarla yüzleşmek için tek fırsatımdı.

Bakmak istemedim.

Kendime işkence etmek istemedim.

Ancak yanıt vermediğim takdirde işlerin daha da kötüye gidebileceğini de biliyordum ve şu anda ihtiyacım olan şey bu değildi.

Ana ekran yüklenirken nefesimi tuttum, Edinburgh'daki dün geceden beri gelen tüm bildirimlerle doluyordu.

Beş sesli mesaj.

Yirmi sekiz metin.

Hepsi David'den.

Tükürüğüm yavaşça boğazımdan aşağı damlarken asit gibi hissettirdi. Ellerim titriyordu.

Vücudumdaki tüyler yeniden diken diken olmuştu.

Bunu şimdi yapmanın bir hata olduğunu biliyordum ama başka seçeneğim olmadığını da biliyordum.

Metin kutusunu açtım ve okumaya başladım.

DAVID

Neden bana cevap vermiyorsun?!

Aptal mısın lan sen? Beni görmezden gelirsen ne olacağını sana sayısız kez söylemedim mi?

Amcık.

Lanet telefonuna cevap ver, Lily.

Sen bir sürtükten başka bir şey değilsin, bunu biliyor musun?

Her şeyi mükemmel olan ve her şeyi mahveden küçük bir fahişe. Senin yaptığın da bu, her şeyi mahvediyorsun.

Kaltak.

Onu alacaksın ...

Şimdi de aramalarım telesekretere mi düşüyor? Senin derdin ne be?

Lanet telefonun kapalı mı?

Telefonunu kapattığına pişman olacaksın. LILY, NEDEN BANA CEVAP VERMİYORSUN?!

Okumayı bıraktım ve aşağıya doğru kaydırdım, ellerim titriyordu, bir cevap yazarken telefonu sabit tutmaya çalışıyordum, kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki nefes alamıyordum.

BEN

David, dur. Bu şekilde davranılmayı hak etmiyorum. Havadaydım ve Wi-Fi çalışmıyordu. Bana doğru olmayan suçlamalar yöneltmeyi bırak.

Tam telefonumu bırakıp arka çıkışı kontrol etmek üzereydim ki bir mesaj daha geldi.

DAVID

Yalancı. Wi-Fi milyarlere ait özel jetlerde ölmüyor. Sana inanacak kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun? Muhtemelen uçakta onlardan biriyle yatıyordun. Öyle değil mi?

Sürtük.

BEN

Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok.

DAVID

Öyle mi? Brady kim?

Vücudumdaki havanın her zerresi gitti ve koltuğumun hemen yanındaki arka duvara yaslandım, düşmediğimden emin olmak için tüm ağırlığımı verdim.

Nereden biliyor?

Aubrey ile konuşmamı dinlediği için miydi? Edinburgh'da mıydı?

Otel odam bir şekilde dinleniyor muydu?

BEN

Pardon?

DAVID

Bilmediğimi mi sandın? Öğrenmeyeceğimi mi?

Sadece bir sürtük değil, aptal bir sürtük.

BEN

Tekrar söylüyorum, neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikriniz yok. Her şeyi yanlış anladınız. Lütfen, size yalvarıyorum, beni doğru olmayan şeylerle suçlamayı bırakın.

DAVID

Bu bir suçlama değil.

BEN

Hiçbir şey bilmiyorsun. Sadece beni cezalandırmak için bir şeyler arıyorsun. Bunu hak etmiyorum David.

DAVID

Peki ya Preston?

Yüzümdeki tüm kanın çekildiğini hissettim.

BEN

Ne olmuş ona?

DAVID

Ona ne yaptığımı hatırlıyor musun?

BEN

Beni neyle suçladığını hatırlıyorum ve onun hakkında da yanlışmıştın.

DAVID

Yanılmamışım. Onu beceriyordun.

Sürtük.

Ve onu bir daha asla beceremeyeceğinden emin oldum. Brady ile yapmam gereken bu mu?

BEN

Hayı

r!

Hayı

r!

DAVID

Bana doğruyu söylediğini sanmıyorum.

Yalan kokuyorsun. Wi-Fi hakkında yalan, hakkında yalan-

"Onun kazanmasına izin veriyorsun." cümlesini duyunca okumayı bıraktım. Brady.

Kahretsin.

Yavaşça telefonumdan başımı kaldırdım, mutfağın kapısında durmuş, sanki omzumun üzerinden mesajları okuyormuş gibi bana bakıyordu.

"Sana ne yaptığını bana söylemek ister misin?" Omzunu girişe yasladı. "Yoksa sana ne düşündüğümü söylememi mi istersin? Seni böyle görmeye nasıl dayanamadığımı Lily. Seni nasıl etkilediğini izlemeye. Yüzünün her yerinde korku, hayal kırıklığı, öfke var." Elini uzattı. "Ver onu bana."

"Asla durmayacak." Gözyaşları çoktan başlamıştı.

Titreme de öyle.

Çığlık atmak

istedim. *Neden?*

Elini havada salladı. "Ver onu bana, Lily." Hareket etmeyince parmaklarına doğru başını salladı. "Telefonunu bana ver."

"Onunla ne yapacaksın?" "Onu yok edeceğim."

Bir fark yaratmayacaktı ama bu mesajların siber uzayda kaybolup gitmesi fikri beni biraz rahatlatmıştı. En azından onları bir daha okumak zorunda kalmayacaktım.

Yenileri gelene kadar.

Telefonu kapattım ve avucuna yerleştirdim. "Bu ilk kez yeni bir telefon alışım değil. Her seferinde numaramı buluyor."

"Ama ilk kez bana ait bir telefona sahip olacaksın." Telefonumu cebine koydu. "Asistanım bu gece evime gelip sana getirecek."

Bu gece.

Aman Tanrım.

Başım öne eğildi. "Bu konuda..."

"Sikeyim hayır." Aramızdaki mesafeyi kapattı, kollarını belime doladı, ağırlığımı duvardan alarak beni vücuduna yasladı. "Söylediği şey seni yeterince korkuttu ve buraya gelmek istemiyorsun. Haksız mıyım?"

Başımı salladım. Bu da yeterli gelmeyince elimi göğsüne koydum. "Seni bu işe bulaştıramam. Bu doğru değil. Bu-"

"Bırak da neye dahil olmak istediğime ben karar vereyim." Gözlerimi taradı. "Beni uyarmıştın. Bu adamın ne kadar dengesiz olduğu ortada. Benim endişem seni güvende tutmak. Kendim için zerre kadar endişelenmiyorum."

"Olmalısın."

Elini yanağıma götürdü, başparmağı dudağımı ileri geri sürttü. "Kim olduğumu unutup duruyorsun. Sahip olduğum gücü. Emrimde olan yeniden kaynakları. Benim için endişelenme, Lily. Onun için endişelen çünkü o orospu çocuğu sana dokunursa ölür."

Duygular gözlerimin içine akıyordu.

Göz kapaklarımla kenarlarına düşüyordu.

"Brady..."

"Bunu bize yapmasına izin verme." Parmaklarını yanağımın üzerinde düzleştirdi ve ağzını yaklaştırdı. "Ne istediğini biliyorum. Birlikte olduğumuz her an bunu hissedebiliyorum."

Elimi göğsünün sol tarafına kaydırđı. "Bunu hissediyor musun? Kalbim o kadar hızlı atıyor ki derimin içinden çıkmaya hazır." Alnını benimkine bastırdı. "Bana yaptığın şey bu. Daha önce hiçbir kadının bana yapmadığını. Bir pislik tehditler savuruyor ya da seni doldurmaya çalıştığı saçmalıklar yüzünden bunu kaybetmeyeceğim. Benim ısırığım onunkinden çok daha derin." Geri çekildi ve yüzümü kendisine doğru tuttu. "Onun aramızdaki hiçbir şeyi mahvetmesine izin vermeyeceğim."

İlk gözyaşı damladığında onu yakaladı.

"Brady..." Yüzümü onun eline, bedenimi onun kine yasladım ve her zamankinden daha sıkı tutundum. Beynim savaş halinde olsa da, suçluluk duygusu içimi kemirse de, korku içime dolsa da duygularımı görmezden gelemezdim. "Sana değer veriyorum. Hem de çok."

"Biliyorum."

Gözlerimiz sonunda tekrar kilitlendiğinde, onun tarif ettiği o ritmi hissettim. Daha fazla karıncalanma hissettim. Uçağın alçalmaya başladığını hissettim ve o hızda bile, bir koltuğa bağlanmadan güvende olup olamayacağımızı sorgulamadım. Çünkü Brady'nin bize bir şey olmasına izin vermeyeceğini biliyordum, hissediyordum.

Bunu ben

istedim.

Onu istedim.

"Söz veriyorum," diye fısıldadım. "Hiçbir şeyi mahvetmesine izin vermeyeceğim."

TWENTY-ONE

Brady

"Y Bir sarayda yaşıyoruz," dedi Lily.

Oturma odamdaki kanepede oturuyordu, elinde bir kadeh şarap, ayaklarını altına almıştı. Biz sadece yaklaşık yirmi dakikalığına evime döndüm. İstedığı gibi hızlı bir tur attı ve sonunda oturma odasındaki geniş kanepede dinlenmeye başladık.

Onun hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi düşünmek zorunda kalmayacağı bir yerde olmasını istiyordum. Uçağın inişi ve buraya gelişi sırasında biraz gergin olduğu için evimin ona bu rahatlamayı sağlayacağını umuyordum. Onu suçlayamazdım. O pislik onu rahat bırakmıyordu.

Hemen son verdiğim bir şeydi.

"Öyle diyebilir miyim bilmiyorum." Viskimden bir yudum aldım. "Ama sanırım onu inşa ederken oldukça iyi bir iş çıkardım."

"Bu evi sen mi inşa ettin?"

Tanrım, çok seksiydi. Dalton üniformasının içindeyken bile, logosu memesinin hemen üzerinde duruyordu, tişörtünü yırtmak için sabırsızlanıyordum.

Onu. Dominick'i, ailesini ve şirketlerini çok seviyordum ama onun adını Lily'nin vücudunun hiçbir yerinde görmek istemiyordum.

Başımı salladım. "Arsayı satın aldım, mevcut evi yıktım, planlar üzerinde mimarla birlikte çalıştım, müteahhit ve iç mimarı denetledim. Bu evin tek bir santimi bile benim gözüm olmadan inşa edilmedi."

"Kontrol manyağı mısın yoksa mükemmeliyetçi mi?" Gülümserken eli koluma gitti. "Şaka yapıyorum."

"Ama bu doğru. Ben her ikisinin de ağır bir karışımıyım."

Arkasındaki yastığı daha derine itti. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bana asla gelmeyeceksin."

"Peki neden?"

Güldü. "Ben bir otelde yaşıyorum." Kaşlarım kalktı.

"Los Angeles'ta her şeyin geçici olduğunu biliyordum," diye devam etti. "Bu kadar kısa bir süre için kira sözleşmesi imzalamak aptalca geldi. Ayrıca, orada olmak bana yalnız yaşamadığımı hissettiriyor."

Söylemediği şeyleri duyabiliyordum. Onu onun kadar rahatsız eden bir adamla uğraşırken, yalnız kalmak bazı korkunç düşünceleri tetikleyebilirdi. Ayrıca ona daha fazla erişim sağlayabilirdi. En azından bir otelde çılgılık atsa ya da yardım istese anında biri orada olurdu.

Kahretsin, ikimizin de bu şekilde düşünmek zorunda kalmasından nefret ediyordum. "Ne oteli?"

Eliyle yüzünü kapattı. "Burası Cole ve Spade Oteli değil, beni öldürmeyin." Elini indirdi. "Kontrol ettim ve Beverly Hills'teki yeriniz benim bütçeme uygun değil. Ya da bütçeme yakın bile değil."

Telefonumu çıkardım, asistanımın mesaj kutusuna tıkladım ve ona hızlı bir mesaj gönderdim. "Yarın giriş yapacaksınız. Sizi bekleyen bir oda olacak. Ve sizi temin ederim, bütçenize uygun." Telefonumu kaldırdım.

"Brady... dur. Hayır. Yapamam-"

"Gerçekten kız arkadaşımın Spade markasının bir parçası olmayan bir otelde kalmasına izin vereceğimi mi düşündünüz? Hadi ama. İtiraf ettiğin anda bunu değiştireceğimi ikimiz de biliyorduk."

Bana kalsa, benim evime taşınmasını sağlardım, hoi- tel'e değil. Ama David gibi davranmak istemedim. Hiçbir şekilde onu evimde tutsak ettiğimi düşünmesini istemiyordum. Ondan her şeyini aldıktan sonra, bağımsızlığa ihtiyacı vardı.

Yine de, orada olduğu süre boyunca gözlerim onun üzerindeydi. Başı geriye düştü ve boğazının zarif, pürüzsüz derisi ortaya çıktı. "Kız arkadaşın..." Bir inilti olarak çıktı.

"Kullanmak için bekliyordum. Zamanlama doğru geldi."

Geniş mekâna, yüksek tavana, açık kat planına ve Hollywood Tepeleri'ni doğrudan gören pencerelere bakarken yanakları kızarmış, dudakları gülümsüyordu. "Kız arkadaşınız cömertliğinizi kabul etmekte çok zorlanacak."

"Ama yapacaksın."

"İsteksizce."

"Ama yapacaksın," diye tekrarladım.

"Evet, yapacağım." Gülümsemeye devam etti. "Teşekkür ederim."

Onu otelimde ağırlayarak güvenliğini başka bir yerde kalmasından çok daha kolay sağlayabilirdim. Bu konuyu açmayacaktım. Odasına istenmeyen ziyaretçilerin gelmediğinden emin olmak için onu izleyeceğimi bilmesine kesinlikle gerek yoktu. Ve o pislik tamamen ortadan kalkana kadar, ona doğru nefes bile almadığından emin olacaktım.

"Biliyorsunuz, Edinburgh burada evinizde inşa ettiğiniz güzelliğin dörtte birine bile dönüşürse, bu otel kesinlikle muhteşem olacak."

"Olacak. Daha azını kabul edemem."

Köşeden bana baktı, yastıklar yanını ve sırtını çevreliyordu, şarap kadehi dudaklarından uzakta değildi. "Sende çok ilginç bulduğum bir şey var... Ben mükemmel olmaktan çok uzağım, ama sen bana sanki öyleymişim gibi bakıyorsun" -odaya tekrar göz gezdirdi- "bu."

"Sen bundan daha güzelsin, Lily. Bu seninle kıyaslanamaz bile. Hiçbir şey karşılaştıramaz."

Başını salladı. "Böyle şeyler söylediğinde hissediyorum. Kelimeler kelimenin tam anlamıyla ruhuma işliyor."

"Gerçek bu." Bacaklarını çözdüm ve kucağıma doğru uzattım. "Bir kadınla birlikte olmak için bu kadar uzun süre beklemedim çünkü mükemmeli arıyordum. Bekledim çünkü tanıştığım, birlikte olduğum ya da gördüğüm hiç kimse beni bir ilişki yaşamak isteyecek kadar cezbetmedi. Ta ki sana kadar, Lily. Ta ki sen bu konudaki tüm düşüncelerimi, isteklerimi, arzularımı ve fikirlerimi değiştirene kadar." Elimi çıplak ayağının alt kısmına doladım. "Hiçbirimiz mükemmel değiliz. Hepimiz yüklüüz"

Ama birlikte olmak istediğiniz kişiyi bulduğunuzda, kendinize bu kusurları tolere edip edemeyeceğinizi sorarsınız."

"Bu konuşmayı kendinle yaptın mı? Benim hakkımda?"

Biraz hava üfledim. "Birkaç kez. Ve senin kusurlarının bana ne yaptığını biliyor musun?"

"Korkudan ödün bokuna karıştı." Sesi kısılmıştı. "Kaçmak mı istiyorsun?"

Kemerine masaj yaptım. "Beni tahrik ediyorlar."

"Ama-"

"Hayır, hayır. Bu gece ama'lar hakkında konuşmayacağız. Seni burada istiyorum. Her parçanı istiyorum."

Parmaklarını enseme gezdirdi. "Bana kendimi kraliçe gibi hissettiriyorsun."

"Burası benim sarayım, yani bu mantıklı." Başımı sallayarak yatak odamın kanadını gösterdim. "Dolabımda, adanın üstünde birkaç çanta var. Onlar senin için. Bu gece ve seni otel yerine burada kalmaya ikna edebildiğim gelecek tüm geceler için. Çantalardan birinde bir mayo olmalı. Neden gidip giymiyorsun?"

Parmakları dondu. "Bir saniye bekle. Bana ... bir şeyler mi aldın? Burada kalmam için mi?"

"Evinize dönüp ihtiyacınız olabilecek şeyleri almanız için size fırsat vermedim. Bu yüzden asistanıma biraz alışveriş yaptırdım ve listede bir mayo da vardı."

Bana hayretle baktı. "Şu anda duyduklarıma inanamıyorum."

Diğer ayağını ovmaya başladım. "Benim jakuzime gireceğiz. Çıplak gitmeyi tercih edersen, ben buna varım. Aslında bunu tercih ederim." Omuz silktim.

Yüzümü sıkıca kavradı. "Brady... kastettiğim bu değildi."

Güldüm. "Ne demek istediğini anladım."

"Beni şımartıyorsun." Dişlerini dudağının üzerinde gezdirdi. "Bunun için senden nefret ediyorum."

"Biliyor musun?" Homurdandım. "Bu beni de tahrik ediyor."

Koltuğun köşesinden sürünerek çıktı ve kucağıma oturdu, kollarını omuzlarıma dayadı, amcığı sertleşmiş aletimin üzerinde sürtünüyordu. "Jakuziniz ne kadar özel?"

Kalçalarını birkaç kez daha pompalasa, ikimizin de kıyafetlerini yırtacaktım.

"Çıplak olmanı sorun etmeyecek kadar özel." Kıcını tuttum, o lanet yanakları sıktım, sikimin aralarında kaydığını hayal ettim. "Güven bana, birinin vücudunu görebileceğini düşünseydim, buna asla izin vermezdim. Kimse benim olana bakmayacak."

Dudaklarını ağızıma doğru indirdi ve bana en yumuşak öpücüğü kondurdu. "Beni oraya götür."

TWENTY-TWO

Lily

"M "Tanrım," diye inledim ayak parmaklarım suya değdiğinde. Brady beni çıplak bir şekilde jakuzinin merdivenlerinden aşağıya t a ş ı m ı ş , bizi büyük küvetin ortasına yerleştirmişti. İç sıradaki koltukların ya da jetlerin yakınında, tam ortasıdaydım. Elleri artık ıslak ve kaygan olan bedenimi sarmıştı.

"Bu inanılmaz bir his." Bacaklarım beline dolanmış, kollarım boynunda, su etrafımızda fokurduyor.

Beni buraya getirdiği anda mahremiyet konusunda haklı olduğunu anladım. Evin bir uçurumun kenarına inşa edilmiş olmasına, verandasının etrafında bir perde ya da çit olmamasına rağmen, evi, tepesinde uçan biri olmadığı sürece hiçbir şey göremeyecekleri bir şekilde konumlandırılmıştı.

Bu da David'in bir şekilde içeri sızması korkumu hafifletti.

Bu endişe üzerimde olmadan, tamamen Brady'nin bana dokunma şekline konsantre olabiliyordum.

Boynumu öp.

Daha fazla alay edilmeye dayanamayacağım noktaya kadar beni çalıştırdı.

Ona
ihtiyacım
vardı. Her
şekilde.

"Bunu özlemişim." Amımın dışına dokunuyor, sadece bir parmağıyla ovuyordu. Her birkaç dokunuştan sonra klitorisimi sıyırıyor, sonra da üst ve yan kısımlara odaklanıyordu. "Bunun hayalini kurmuştum."

"O senin."

Yüksek sesle, yüzüne karşı söyleyebileceğime inanmadığım bir şeydi ama doğrudu.

Onunla ticari uçakta tanıştığımndan beri, Brady zihinsel olarak bu bedenın sahibiydi.

"Onu bana vermen, Lily, ona istediğim her şeyi yapabileceğim anlamına geliyor. Bana bu sözleri bir daha söylemeden önce uzun uzun düşünsen iyi edersin."

Bu ifade başımdan ayaklarıma kadar uzandı ve tüylerimi diken diken etti.

Boynuna doğru eğildim, buhar saçlarının uçlarını ıslattı ve kulağına fısıldarken ağzımı gıdıkladılar, "O senin."

"Becer beni." Elleri belimden yukarı, göbeğime doğru ilerledi ve yüzüme doğru giderken meme uçlarımı sıktı. "Bana karşı onurlu olmanı istiyorum."

"Sana asla yalan söylemem."

Hareket etmemem için belimi sabitledi. "Bir şey kullanıyor musun?"

Başımı salladım. "Endişelenecek bir şey yok. Benim RİA'm yıllardır takılı."

"Hiç prezervatifsiz kalmadım. Ama şu anda seninleyken takma düşüncesi hoşuma gitmiyor."

Yıldızlar ve ay tepemizdeydi ve yüzündeki şeytani ifadeyi görebilmeme yetecek kadar ışık yayıyordu.

"Seni bir günahkara

dönüştürüyorum..." "Senden çok
önce de öyleydim, bebeğim."

Kavrayışı hafıfledi ve artık kıpırdayabildiğime göre, sertleşmesi klitorisimin üzerinde konumlanmıştı. Kendimi yeterince yukarı kaldırdım, böylece ucu girişime doğru yöneldi.

"Günahkar ne kadar ıslak olduğumu hissetmek ister mi?"

"Lily..." Parmakları nemli saç tellerime daldı ve buklelerimi avuçladı. "Islaklığın aletimin üzerine damladığında ne kadar iyi hissedeceğini biliyor musun?" Saçlarımı çekerek boynumu geriye yatırdı, boğazımı ortaya çıkardı, dudakları hemen altına indi.

Çenemi. "Kukunun etrafımda kenetlendiğini ve sıkılaştığını hissettiğimde." Köprücük kemiğime kadar öptü. "Seni döllerimle doldurduğumda."

Birkaç santim alçaldım, tacını içine aldım, yarısından az kaldığımda durdum.

Prezervatif takılı değilken kendini daha büyük hissediyordu ve ben onun büyüklüğünü kaldırıp kaldıramayacağımı bile sorguluyordum. Ama onu kaplayan lateks olmadan, teninin verdiği his inanılmazdı. Ve eklediğim kayganlıkla, düşündüğümden daha fazlasını alarak özgürce sallanabiliyordum.

"Neden bana bunun nasıl bir his olduğunu söylemiyorsun?" Tekrar daldığımda çok yüksek sesle inledim, tabanına ulaştığımda durdum.

"Şu an boşalabilirim." Elleri kığıma battı ve hareket etmememi sağladı. "Lanet olsun, çok sıkıydın." Boynumu öptü. "Ve amın çok ateşli." Dudakları benimkilerin üzerinde gezindi. "Ve etrafımda zonklıyor."

Nefes de almıyordum ama o bunu bilemezdi.

Dolgunluk içimdeki tüm havayı alıp götürmüştü. Onu geri istemiyordum.

Sonsuza dek böyle hissetmek istiyordum. "O dudakları bana ver, Lily."

Boynunun arkasını tutarak yüzlerimizi yaklaştırdım ama aramızda hâlâ küçük bir mesafe vardı.

"Onları bana vermeni istiyorum çünkü dışarı çekip tekrar içine girdiğimde, ağzındaki zevki tatmak istiyorum." Alt dudağını yaladı. "İniltini tüm vücudumda hissetmek istiyorum."

Bu adamda bir kusur varsa bile, onu göremiyordum. Hissedemedim.

O mükemmeldi.

Dudaklarımızı birbirine yapıştırdığım anda kalçalarını geriye doğru kaldırdı ve içime daldı.

"Brady!" Önce bir çığlık, ardından bir inilti geldi. "Ah!"

"Sikeyim evet!" diye tısladı.

Tek bir hamlede durmadı. Kalçalarını oynatarak beni suyun üstünde zıplatan bir düzen vardı. Sonra geri çekilip her şeyi tekrar yapmadan önce duvarlarıma ve G noktama çarparak döndü.

Tek yapabildiğim ona tutunmaktı.

Çünkü onun baskın olduğu dönemde ben sadece alıyordum.

Yutmak.

Vücudum onun etrafında şekilleniyor.

Karıncaalanmalar anında alevlendi, mideme doğru ilerledi ve orada bir sıcaklık çalkalanmaya başladı.

"Boşalacaksın. Bunu hissedebiliyorum."

"Kendimi tutamıyorum," diye nefes nefese ağzını kapattım.

"İstemiyorum ama bir şeyi hatırlamanı istiyorum..." Düşünmemi mi istedi?

Süreç mi?

Cevap

vereyim

mi?

"Bunu bana sen verdin." Kıçımı sıkıyordu ama tüm vücudumu kastettiğinden emindim. "Bu da istediğim her şeyi yapabileceğim anlamına geliyor. Bunu hatırlıyorsun, değil mi?"

"Evet," diye sözümü uzattım.

"O zaman, bunun tadını çıkarmaya hazır olun..."

Orgazmım yükseliyor, daha önce hiç hazır olmadığım bir dalgayı beraberinde getiriyordu.

Ama başka bir şey oluyordu.

Beklemediğim bir istila.

Parmağıyla kıçımın kenarında dolaşmaya başladı.

Vücudumun hiç dokunulmamış bir bölgesine. "Brady!"

"Bu bakir bir kış mı?"

Bakireden de öteydi - hiçbir şey, bir parmak bile ona yaklaşmamıştı.

"Evet."

"Siktir" diye homurdandı. Ve sonra, "Merak etme, ona iyi davranacağım."

İyi biri olsa bile, nasıl hissedeceğimi bilmiyordum. Ama şu anda, bana zaten yaptıkları ve hissettirdikleriyle, durmasını bile istemeyecek kadar bitmiş durumdaydım.

"Ne kadar iyi hissedeceğin hakkında hiçbir fikrin yok." Heceleri tenime çarptıkça içime ürperti yayılıyordu.

Bunun her saniyesini yaşıyordum. Her hareketi. Parmağı her yeni bir noktaya kaydığında nefesim kısa soluklarla çıkıyordu.

Kendimi ona doğru eğilirken buldum.

Neredeyse... bunu istiyordum.

Meraktan değil, garip bir şekilde ihtiyaçtan.

Birkaç tur attıktan sonra içeri girdi.

"Whoa," I Nefes verdi, ve hissetmek hiçbir şey at
hepsi ne I tahmin etmişim.

Başlangıçta ortaya çıkan küçük sızı hızla çözüldü. Ve cazip hale geldi.

Tatmin edici.

Doyurucu, sanki en başından beri buna ihtiyacım varmış ve bunu arzuladığımı hiç bilmiyormuşum gibi.

Vücudumun üst kısmı onunkine bastırdı, kollarım aniden can havliyle tutundu, bacaklarım beline dolandı ve beni yerimde kilitledi.

Çünkü istediğim son şey bir şeylerin değişmesiydi.

Bana verdiği her şeyi, tam da bana verdiği şekilde istiyordum.

"Lily, çok sıkı bir kışın var." Aletiyle birlikte yukarı doğru hareket ettiğinde parmağı da hareket etti, ikisi de aynı yöne doğru gidiyordu. "Ama o parmağı alıyorsun ve bundan ne kadar hoşlandığını hissedebiliyorum."

"Yapma"-sesimi aradım, bir ses çıkarıp çıkaramayacağımdan bile emin değildim-"dur."

Derin, sert bir kıkırdama kulaklarıma çarptı. "Asla. Seni bu kadar iyi hissettirdiğimi bilirken asla."

Avazım çıktığı kadar "Brady," diye bağırmadan önce ikilinin, birleşik duyumun birkaç vuruş daha yapması gerekti.

"Sıkılaşıyorsun, lanet olsun. Siktir!"

Zirve, aynı şeritte birbirlerine doğru giden iki araba gibi bana çarptı. Ve çarpıştıklarında -parmağı ve aleti- darbe eziciydi.

Bana yaptığı şey buydu.

Orgazmımı patlattı.

"Tanrım, çok ıslaksın." Dudaklarımızı birbirine yapıştırdı ve ben de onu içime çektim. "İşte böyle, Lily. Hissetmeme izin ver."

Adım onu terk ettiğinde, ağızlarımızı birleştirdim.

O öpücük bana tutunacak bir şey daha verdi.

Çünkü eğer bir sınır varsa, beni oraya doğru kışkırtmıştı ve ben de o sınırın etrafında sallanıyordum.

Ama artık başka seçeneğim

yoktu. Bırakmak zorundaydım.

Ve bunu yaptığımda, sadece parmak

ucunda geçmedim. Sıçradım.

"Ver onu bana," diye bağırdı, hızı artıyor, yoğunluğu iki katına çıkıyordu. "Ver onu bana."

Bununla birlikte ürpermeler ve daha fazla çılgılık geldi. Onu hâlâ öpüp öpmediğimi bilmiyordum.

Eğer gözlerim kapalı olsaydı.

Eğer onunla ortada buluşuyorsam ya da hiç hareket etmiyorsam çünkü beynim artık bedenimle bağlantılı değildi.

O anda tek yapabildiğim kabullenmekti.

Hissetmek.

Deneyim.

"Aman Tanrım!

Tanrım!"

Sürüş sona yaklaşıyordu, ivme yavaşlıyor, önsezi azalıyordu. Dolgunluk, eli gittiğinden beri sürtünmenin sadece yarısı olana kadar hafifliyor, sadece dickini bırakıyordu.

"Lily" diye fısıldayarak yüzümde dolaşan nefes bile yumuşuyordu.

"Az önce bana ne yaptığını bilmiyorum." İçimi çektim. "Ama..."

Düşüncelerimi toparlamak için seksi ağırları bir kenara itmek zorunda kaldım. "Ama tekrar istiyorum. Ve tekrar."

Yüzümden sadece birkaç santim uzakta gülümsedi.

Bana henüz hiçbir şey görmediğimi söyleyen türden bir gülümsemeydi. Ki bunu anlayamazdım.

Çünkü bu... bu şimdiye kadar sahip olduğum her şeyden daha fazlasıydı. "Mmm." Dudakları boynuma, elleri göğüslerime gitti, Meme uçlarımı çekiyor, parmaklarının arasında yuvarlıyor, beni koğuş acısına sürüklüyor ama asla o kadar ileri götürmüyordu. "Tekrar boşalmanın vakti geldi."

Hâlâ içimde olmasına rağmen hareket etmiyordu. Sanki önce hassasiyetimin geçmesi gerektiğini biliyor gibiydi.

"Demek ki senin de gelme vaktin geldi," dedim ona.

Nefes verışı hayvani, kaba ve hırıltılıydı. "Tam amının içinde."

"Bunu istiyorum." Boynunu sıkıca kavradım. "Bunu şimdi istiyorum."

Beni öptü, ilk başta nazikçe, sanki beni tadıyormuş, ezberliyormuş, her yerimi öğreniyormuş gibi. Bu hızla ihtiyaç ve arzuyla dolu bir tempoya dönüştü. Elleri sırtımı ve yanlarımı, popomun üst kısmını okşadı, sonra yukarı doğru ilerledi, başparmakları kıvrımlarımı yatıştırdı-

ples after he pulled them. Her nefesimizin sonu bir inilti halinde çıkıyordu. Dudaklarımı yalayıp yutarken, kalçalarını dikkatlice hareket ettirmeye başladı, tepesine kadar geri çekip içine daldı.

"Oh, evet!" Yutkundum.

Her itişinde daha da derine indi.

Daha da sertleşti.

Daha hızlı gitti.

Ve ben daha zihnimi bedenimin içinde olanlara hazırlayamadan, beni çevirdi ve küvetin köşelerinden birine ulaşana kadar suyun üzerinde kaydırıldı.

"Kenara tutun," diye seslendi.

Bahsettiği yuvarlaklığı bulup ona yapıştığım da, hareketin dalgaları parmaklarımın üzerine sıçradı, kendini arkamda, bacaklarımın arasında konumlandırdı, onları etrafına doğru uzattı, böylece ona arkaya doğru biniyordum. Daha sonra beni jakuzinin duvarına doğru daha yükseğe yönlendirdi, böylece jet tam klitorisimin üzerine - "Oh!"- yerleştirildi.

"Hoşuna gitti

mi?" "I-"

İçime girip beni doldururken sesim kesildi.

Tamamen.

Vay anasını!

Kıçım dışında vücudumda dokunulmayan hiçbir nokta kalmamıştı. Amımın ön tarafı suyun gücüyle uyarılıyordu, sanki ona karşı bir vibratör tutuyormuşum gibi; iç kısmı ise onun vuruşlarından ihtiyaç duyduğu sürtünmeyi alıyordu.

"Brady..."

"Anlat bana. Duymak istiyorum."

Söyleyebileceğim hiçbir şey bunu tarif edemezdi. Kelimelere değmezdi.

Nasıl hissettiğimi formüle etmeye bile başlayamıyordum, bu yüzden "Neler oluyor?" diye nefes aldım. Cevabını bilmediğim dürüst bir soruydu bu. Çünkü daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Böyle bir şeyin yakınından bile geçmemiştim.

"Brady, siktir!"

"Daha ister misin?"

Bu nasıl bir seçenek olabilirdi ki?

"Daha fazlasını yapabilir misin?"

"Benden iste, Lily..."

"Bana biraz daha ver-"

Cümlelerin tamamını söyleyemeden, daha fazlasının neye benzeyeceğini hala merak ederken, cevabımı çabucak aldım.

Bir hız şeklinde geldi. Sanki onu sarmış ve serbest bırakmışım, sanki şimdiye kadar hiç enerji sarf etmemişti. Su önümde ne kadar hızlı akıyorsa, o da bu yoğunluğa ayak uyduruyordu. Ama jet gibi dümdüz gelmiyordu, kalçalarını döndürüyordu.

Salladı.

Pompaladı.

Ve bedenim o sert, ezici zirveye ulaşmaya başladığında, inlemeleri bana onun da benim kadar yakın olduğunu söyledi.

Omzumun üzerinden baktım. Bakışları hemen benimkini buldu ve göz kapakları daraldı, dudakları açık ve vahşi. Yüz ifadesindeki konsantrasyon ve tutku o ana kadar gördüğüm en seksi şeydi.

"Beni boşalt, Brady." Parmaklarımı sert kenarın etrafına sardım. "Birlikte boşalmamızı sağla."

"İstediğin bu mu?"

"Evet" diye mırıldandım.

Daha fazlasını istemenin mümkün olduğunu bile düşünmemiştim. Ama yanıldığımı kanıtladı.

Her ne saklıyorsa, bana verdi. Vuruşları değişti. Daha keskindiler. Daha ihtiyaçlıydı. Ben nefes bile alamadan uçtan dibe, girişten G noktasına kadar ilerlediler.

Ama hepsi bu kadar değildi.

Zonklayan klitorisime masaj yapan jet vardı. "Oh lanet olsun!" diye bağırdım.

"Gelmemi istediğini söyle. Bunu söylediğini duymam gerek."

"Lütfen," diye bağırdım. "İçime gel." Sonra yalvardım, "Brady, buna ihtiyacım var." "Siktir!"

Sesi, o homurtu, içimi parçaladı, aynı zamanda or- gazmım içimi titretti. Tam o anda, tepede asılı kaldığımda, kıvılcımlar patladığında, onu kaybettiğini hissettim.

"Evet!" Daha da sert bir şekilde bükülürken çığlık attım, ıslaklık kalınlaştı ve bana eklediğini söyledi.

Beni dolduruyor.

Tam da istediği gibi.

"Brady!"

"Siktiğimin amcığı..." Hareketleri hâlâ sivri uçlarla geliyordu ama o kadar hızlı değildi. "Seni dolduracağım, Lily." Bana yedi kez vurdu. "İşte bu!"

İnişe geçtiğimde kaslarım titriyordu, ağzımdan küçük çığlıklar çıkıyordu, parmaklarım içlerinde ne varsa sıkıyordu.

Çok yüksek bir seviyeden aşağı iniyordum ve bununla birlikte sessizlik ve durgunluk geldi.

Benimle aynı seviyeye geldiğinde nazıkçe çekildi ve beni kollarının arasına alarak çevirdi. Çıkıntıya oturup beni kendisine yaslarken beni kucağında tuttu.

"Bu gece beni mahvettin." Nasıl olduğunu bilmesem de gülümsüyordum; içimde hiçbir şey kalmamıştı.

"Ona karşı nazık değildim... değil mi?" Amımın dışını ovuyor, hafifçe girişime doğru ilerliyordu. "Döllerimin senden damladığını hissedebiliyorum." Hava ağzından çıkarken ıslık çaldı, başı titriyordu. "Bunu ilk kez hissediyorum ve söylemeliyim ki, hiç de beklediğim gibi değil."

"Hayır mı?"

Dudakları kulağımı okşadı. "Seninle her şey daha iyi olmaya devam ediyor."

TWENTY-THREE

Brady

"Brady!" Lily ığlık attı.

Birkaç dakika önce uyandığımdan beri yalayıp emdiğim ve parmakladığım bacaklarının arasından başımı kaldırıp ona baktım.

ve o muhteşem yüze baktı. Yaklaştığında ağzının nasıl açıldığını. Başını arkaya yatırıp boynunu uzatışını. Bacaklarının etrafımda nasıl kenetlendiğini - ister yüzüm ister belim olsun, her zaman sıkılaşırdı.

Dün gece yatmadan önce bana uzun bir süre daha gelemeyeceğini düşündüğünü söylemişti. Çünkü işler jakuzide bitmemiştir. Onu havuzda ve duşta tekrar tatmıştım.

Bu sabah gözlerim açıldığında, ona ne kadar yanıldığını göstermeye karar vermiştim.

"Yüzüme gel," dedim ona. "Dilimle tadına bakmak istiyorum."

Oradaydı - klitorisi sertleşiyordu, parmağım içine girip çıktıkça daha da ıslanıyordu, çığlıkları artıyordu.

Sadece o sınırı aşması için bana ihtiyacı vardı.

Vücudunu zaten tanıyordum, sanki son on yılımı onu yiyip yutarak geçirmişim gibi.

Bu yüzden hız ve baskının tam da ihtiyacı olan şey olduğunu biliyordum.

Ona verdim.

"Kahretsin!" Saç diplerimi çekiştirdi. "Ah!"

O ses, orgazm olurken vücudunun verdiği his, tat, yüzündeki ifade, beklediğim her şeydi.

Arzuladığım her şey.

Parmağımı birkaç kez daha yalayıp kavisler çizdikten sonra titremeye başladı.

Dalgalar göbeğini dövüyordu ve her biri geçtikçe daha yüksek sesle bağıırıyordu; yüzüme daha da sert bir şekilde bastırıyor, orgazmı dışarı atıyordu.

"Evet!" diye bağırdı. "Aman Tanrım!"

Aşağı inerken, yalamalarımı yavaşlattım, dilimi klitorisinin tüm uzunluğu boyunca sürükledim, nefesi bana bittiğini söyleyene kadar işleri bir sürünmeye dönüştürdüm.

Sırıtişımı gizlemedim. "Sana söylemiştim demeyeceğim."

Küçük bir kahkaha attı. "Sana bundan sonra bir daha gelebileceğimi sanmadığımı söylemekten korkuyorum - yani sadece bunu söylediğimi duymadın. Bunun yerine, birkaç kez daha gelebileceğimden emin olduğumu söylediğimi duyuyorsunuz."

Onu ağzımdan yaladım ve amına bir öpücük verdim. Yavaş bir öpücük.

Şefkatli biri.

Son bir kez daha ıslattım, ağzımda tuttum, yutmadan önce tadını çıkardım.

Bu dünyada Lily'nin amı kadar tatlı ya da bağımlılık yapıcı bir şey yoktu.

Sonuncusu boğazımdan aşağı inerken inledim ve üzerine çıkana kadar vücudunda ilerledim. "Kahve ister misin?"

Kollarını başının arkasında kavuşturdu. "Kahvaltınızı yeni yaptığının farkındayım ama ben yapmadım."

Kıkırdadım. "Yumurta mı?"

"Ve pastırma ve kahveye ve diğer her şeye de evet."

"Ne pişirebileceğime bir bakayım." Banyoya girmeden önce ona hafif bir öpücük verdim, yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladım ve şort giymek için dolabıma yöneldim.

Ben yatak odasına geri dönerken Lily doğruldu. "Komik olan ne biliyor musun? Bayanlar hep gri eşofman altlarından ve onları giyen erkeklere olan takıntılarından bahsederler. Ama bence şortlar yeni gri eşofman altı."

"Kayboldum."

Belime doğru başını salladı. "Fileli şortlar ciddi anlamda küçümseniyor."

Söylediklerini anlamaya çalışarak çıplak göğsümü kaşıdım. "Burada hâlâ kaybolmuş durumdayım Lily."

"Tanganın bir kadının popo yanaklarını nasıl gösterdiğini biliyor musun?" Başımı salladım.

"Üzerinizdeki gibi gri eşofman altları ve file şortlar tüm vücudunuzu gösterir."

"Onlar ne?" Neyi tarif ettiğini görmek için aşağıya baktım.

"Tacını ve şaftının her lezzetli santimini görebiliyorum."

Önden daha iyi görebilmek için boynumu öne eğmeye çalıştım. "Benimle taşak geçiyorsun. Sertleşmedim bile."

"Olmak zorunda değilsin. Malzeme tam aletin üzerinde duruyor." Gözlerimi ona diktiğimde, "Bir daha boşalamama konusundaki fikrimi değiştirmiş olabilirim," diye ekledi. Kapıyı işaret etti. "Ama önce kahvaltı... ölmeden önce."

Bu şortları ve onlar gibi sahip olduğum otuz çifti neyle değiştireceğimi bilmiyordum ama o Beverly Hills'teki otele yerleşmek için ayrılır ayrılmaz hepsi çöpe gidecekti.

"Mutfakta görüşürüz," dedim ona.

Doğruca kahve makinesine yöneldim, iki fincan hazırladım ve içeriği siyah ve acı olan ilk fincanı uzun bir yudum almak için ağzıma götürdüm. Saat daha erkendi. Ofise gitmeden önce bir süre kafamı dağıtmak için bolca vaktim vardı; Edinburg'un ayrıntılarını yönetici ekiple görüşebilmem için bugün bir noktada gerçekleşmesi gereken bir şeydi bu. Gelişmeleri bekliyorlardı ve ben de Lily ile meşgul olduğum için onlara bilgi verememiştim.

"Benimki mi?" diye sordu mutfakta bana katılırken, hâlâ demliğin altında duran kupayı işaret ederek.

Dün giydiğim gömleği giymişti ve ortadaki üç düğmeyi kapatarak üstünü açık bırakmıştı.

Göğüslerinin uçları ve alt kısmı uyluklarının ortasına kadar uzanıyor, güzel bacaklarıyla benimle alay ediyordu.

"Tanrım, kıyafetlerimin içinde çok seksi görünüyorsun." Vücudunda birkaç tur attım. "Kahveni nasıl içtiğini bilmiyordum, yoksa senin için hazırlardım."

Bardağı ağzına götürdü ve yanıma gelip önüme yaslandı. "Ben böyle alıyorum." Yudumlarken ve yutarken gözlerini kapattı. "Beni neyle besliyorsun?"

Kıçına hafif bir tokat attım ve buzdolabına gidip ailemin özel aşçısı Klark'ın alışveriş yapıp hazırladığı yemeklerin envanterini çıkardım. Hazırladığı yemekler cam kaplar içindeydi, içindekiler etiketlenmiş ve tarih atılmıştı.

Omzumun üzerinden ona baktım. "Biraz yumurta ve domuz pastırması kızartacağım, ama bu garnitürlerden herhangi biri sana iyi gelirse söyle

-" Duvardaki tablet çalmaya başlayıp kapımda birinin olduğunu haber verdiğinde sesim kesildi. "Bir saniye. Buna bakmam gerek."

Kamera görüntüsünü almak için tabletteki birkaç tuşa bastım. Kapı ve çağrı kutusunun birden fazla açısı çekildi; her birinde ticari olarak logo, telefon numarası ve sosyal medya ikonlarıyla kaplanmış bir minibüs görölüyordu.

"Evet?" Hoparlöre doğru söyledim.

"Burası LA Flowers and Gifts," diye yanıtladı şoför, minibüsün üzerindeki ismi doğrulayarak. "Brady Spade için bir teslimatım var."

Oradan bana kimin çiçek ya da hediye göndereceğini hayal bile edemiyordum. Belki de adamlardan biri çiçeklerin beni kızdıracağını bildiği için şaka yapıyordu ya da asistanım Edinburgh kapanışının sonuna yaklaştığım için düşünceli davranıyordu.

Kapıyı açan bir düğmeye bastım ve Lily'ye "Hemen döneceğim" dedim.

Ön kapıya gittim, şoförün gelmesini bekledim ve onu ön merdivenlerde karşıladım, uzun kutuyu elinden aldım ve içeri girdiğimde kapıyı arkamdan kilitledim. Kutuyu tezgâhın üzerine koydum ve bantlanmış olan kartı sıyırdım.

"Çiçekler, ha?" Tezgâhın diğer tarafından sırtıttı. "Çocuklar benden azar işitecekler-"

Kartta yazanları okuduğumda göğsümde bir öfke patlaması oldu. Kavrayışım sıkılaşıırken ellerim kenarları buruşturdu. Lanet olası bir hırıltı çıkarken dudaklarım dişlerimin etrafına çöktü.

"Ne oluyor be?!" Nefesim kesildi. "O piç kurusu yanlış orospu çocuğuyla uğraşiyor."

"Brady?" Tezgâhın benim tarafıma doğru koştu. "Ne oldu? Ne oldu?" Kolumu çekti ama hareket etmedi. "Bunu kim gönderdi?" Cevap vermeyince devam etti, "Kartta ne yazıyor?"

Ona göstermek istemedim.

Onu korkutmak istemedim; David olduğu artık kesinleşmiş olan bu adamla karşılaşmaktan zaten korkuyordu ve bu her şeyi daha da kötüleştirecekti.

Ama bir şey söylemem gerekiyordu.

Yalan olamayacak bir şey - ben böyle biri değildim ve onun hak ettiği de bu değildi.

"Lily..."

Kartı yanımda, onun görüş alanından uzakta tuttum çünkü ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.

"Brady?" Bana bakarken, yüzümü ve yüz ifademde gizleyemediğim öfkeyi alırken, her şeyi bir araya getirdiğini anlayabiliyordum.

Geçen her saniyede tüm tavrı değişti.

Omuzları öne doğru yuvarlanmış, kolları karnına sarılmış, vücudu içe doğru çökmüştü.

Ve yüzündeki duygu, korku ve endişe geri döndü.

"Hayır." Elini ağzına götürdü, gözleri irileşerek, "Sakın söyleme. Tanrım, lütfen bana söyleme." Başı sallandı, gözleri yaşlarla dolmaya başladı. "David'den, değil mi?"

Kartı tezgâhın üzerine koymak istediğim son şeydi. Onun bu lanet kelimeleri görüp anında tetikleneceği düşüncesi göğsümdeki öfkenin çılgılık çılgılığa kaynamasına neden oldu.

O göt herifte taşak vardı, hakkını vermek lazım.

Ama onlar benim yok edeceğim taşaklardı.

Bu artık sadece Lily ve onu ilgilendirmiyordu. O benim olduğu anda Ed- inburgh'da sona ermişti.

Şimdi, bu beni de kapsıyordu.

"Lütfen, Brady. Konuş benimle." Durakladı. "Anlat bana."

Elimi yanımdan kaldırıp kelimelere tekrar baktım, öfkem tavan yapmıştı.

Benim güzel mavi gözlü kızım, sen her zaman benim olacaksın...

-David

"Brady, lütfen..."

Kartı ona doğrultmak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekti.

Onun mesajı taramasını, yüzünün parçalanmasını, vücudunun küçülmesini izlerken kalbim paramparça oldu. İlk gözyaşı yanağından aşağı damladı ve onu silmek yerine kartı bırakıp onu kollarıma çektim. Ağzımı başının üstüne bastırdım ve ona daha önce hiç olmadığı kadar sıkı sarıldım.

"Karım mı?" diye bağırdı. "Ciddi mi lan bu?"

"Bu bir daha asla olmayacak, sana söz veriyorum."

Parmakları çıplak sırtıma saplandı. "Neden?" Daha fazla hava emdi. "Neden?"

Bunun benim ifademe bir yanıt olmadığını biliyordum. David'in bunu neden yaptığını sorguluyordu.

"Brady, durmayacak. Asla durmayacak." Bana bakmak için yüzünü geri çekti. "Uçakta bana mesaj atarken seni sordu." Yutkundu, sesi gözyaşlarından boğuklaşıyordu. "Bir şekilde -ve nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok- seni öğrendi. Yalan söyledim. Sırf bundan kaçınmak için ona aramızda hiçbir şey olmadığını söyledim. Ama yine de oldu. Bunu yaptı çünkü biliyordu ve ..." Sesi kesildi, sanki söylemek üzere olduğu şeyi kabullenemiyormuş gibiydi.

O sözlerin ne olacağını ve neden korkudan titrediğini biliyordum.

Bana bir şey yapacağını düşündü. Yanılıyordu.

"Onun işi bitti, beni duyuyor musun?"

Başı titriyordu, ağlaması şimdi daha da artmıştı. "O kadar kolay değil." Hayatımda dokunulamayan çok az insanla karşılaşmıştım.

Öyle biri olduğundan şüpheliydim.

"Bu adam hakkında bildiğiniz her şeyi bana anlatmanızı istiyorum. Ne kadar çok bilgiye sahip olursam, onu o kadar hızlı yok edebilirim-"

"Yapamazsın." Ses tonundaki yükseklik gitmişti. Onun yerine, fısıltının biraz üzerinde, yumuşak bir ses vardı. "O dokunulmaz."

Şimdi, gerçekten ilgimi çekmişti ve şimdi, bazı lanet cevaplara ihtiyacım vardı.

Bacaklarının arkasından kavradım ve onu adanın üzerine kaldırdım, uyluklarını ayırarak aralarında durabildim. Sesimi yumuşak ve sakın tutarak şöyle dedim: "Lily, sana zaman verdim. Seni hazırlamadım. Bana ondan bahsetmen için sabırla bekledim. Ama o zaman geçti. Sabrım çoktan tükendi. Bana her şeyi anlatmalısın."

Elleri yüzünü kapattı, boynu düştü, çığlıkları vücudunu sarstı. Kahretsin, buna zar zor dayanabildim.

Yüzünün yan tarafına doğru eğildim ve kollarımı ona doladım. "Sana hiçbir şey olmayacak, Lily. Ben sana sahibim."

"Sorun o değil." Yüzü tamamen ortaya çıkana kadar elleri yavaşça aşağı kaydı. "Bizi istemememin nedeni buydu. Onun yüzünden. Yapacağını bildiğim şey yüzünden." Gözlerini kısarak kapattı ve yanaklarından aşağı daha fazla ıslaklık süzülmesine neden oldu. "Preston'a yaptıkları yüzünden ve sana da yapacakları yüzünden."

Endişelerini giderecektim ama az önce görmezden gelemeyeceğim bir bomba patlattı.

"Preston kim?"

Gözlerini açtığında eli göğsüne gitti, sanki nefes almak için ona ihtiyacı varmış gibi. "İşten bir arkadaşım. Sahip olduğum birkaç kişiden biri." Birkaç nefes daha almak için durakladı. "Preston, David'le olan ilişkimin iç yüzünü bilmiyordu. Kimseye anlatmadım. Ama ayrıldığımızda yıkıldığımı anlayabiliyordu ve kafamı dağıtmak için evime şarap getiriyor ya da beni bir bara götürüyordu."

"Ve David öğrendi."

Başını salladı. "Her şeyi öğrenir. Her zaman."

Tekrar döneceğim başka bir konu, ama önce Preston'ın hayatındaki rolü neydi?

Bana David'den beri kimseyle çıkmadığını ya da birlikte olmadığını söylemişti.

Ben onun ilkiydim.

Gerçek bu değil miydi?

"Preston'a ne yaptı?" Ben sordum.

"David dairesine gitti." Gözleri yaş havuzlarına dönüştü, dudakları titriyordu, lanet omuzları bile titriyordu. "Ve Preston'ı öldüresiye dövdü."

Bu haber beni, David'in de bana aynı şeyi yapacağından korktuğum bir şekilde sarsmadı. David bana dokunmazdı. Ama Lily'nin değer verdiği biri olduğu aşıkâr olan Preston için beni tedirgin etti.

"Brady, neredeyse bir ayını hastanede geçirdi - David onu o kadar kötü yaralamıştı. Onu görmeye bile gidemedim. Eğer gidersem David'in oraya gelip daha da kötü bir şey yapacağından korktum."

Ellerini kalçalarının üzerinde ovuşturdu. "Mesele şu ki, Preston ve Birlikte bile değildik. İlişkımız öyle ya da ona yakın bir şey değildi. Arkadaştık ve Preston'ın başka bir adamla ilişkisi vardı. O gerçekten iyi bir adamdı, Brady. David'e bunu milyonlarca kez söyledim. Bana inanmadı." Zaten ona sarılmış olan koluma uzandı. "David'e Preston'ın erkek arkadaşının ve ikisinin birlikte tatilde çekilmiş fotoğraflarını bile gösterdim ve David fotoğrafı fotoşopla değiştirdiğimi iddia etti."

Preston'ın tercihinin Lily olmadığını ve bana söylediklerinin doğru olduğunu duyunca biraz rahatladım.

Ama David neredeyse bir adamı

öldürüyordu? Bu çok boktan bir şeydi.

Kafamda sorular çoğalıyordu.

"David seninle ilgili bu şeyleri nasıl öğreniyor? Seni takip mi ediyor? Seni izliyor mu?"

"Bilmiyorum." Kollarını iki yanına indirdi. "Bir parçam her ikisini de düşünüyor çünkü her zaman nerede olduğumu biliyor gibi görünüyor - ya da en azından zamanın bir kısmında." Tezgâhın kenarını kavradı. "Bulduğum yerle ilgili rastgele yorumlar yapıyor ya da otele girerken, uçaktan inerken, yemek yerken, randevuya giderken çekilmiş fotoğraflarımı gönderiyor." Aşağı baktı, artık bana bakmıyordu. "Öyle bir noktaya geldi ki artık sadece otel odamda kalıyorum. Tüm bu harika yerlere seyahat ettim ve onları keşfetmiyorum. Sürekli olarak ortaya çıkacak ya da otel odama gelecek diye gerginim. Ondan korkuyorum ve ayrıldığımız için çok kızgın olduğunu ve bana zarar vereceğini düşünüyorum. Bilmiyorum... Ne yapacağını bilmiyorum ama ona güvenmiyorum. I ..." Yavaşça başını kaldırdı, bu hareket gözyaşlarının yeniden akmasına neden oldu. "Kendimi bir mahkûm gibi hissediyorum."

Onun için acı çekiyordum.

Bu aşağılık insanın ona yaşattıkları için.

Her gün yaşamak zorunda kaldığı ıstırap ve huzursuzluk için.

"İki şey var. Birincisi, artık bu şekilde yaşamayacaksın. Daltonlarla seyahat ettiğinde, izinli olacağını varsayarak, dışarı çıkmayı istiyorum. Her yeri görmeyi istiyorum. Restoranlara ve butiklere gitmeyi istiyorum. David söz konusu olmasaydı ne yapardın, ben de senin için bunu istiyorum." Yüzümü onunkeye yaklaştırdım. "Senden beklediğim şey."

Ellerim kalçalarının ortasına gitti. "İkincisi, benim mülklerime asla adım atmayacak." Sesimi eşit tutmaya çalıştım ama onun Cole and Spade Hotel'de ortaya çıkacağı düşüncesi tansiyonumun fırlamasına neden oldu. "Endişelenecek bir şey yok. Odanıza yaklaşmadan durdurulacaktır."

"Ama onu gerçekten durdurabilir misin?" diye fısıldayana kadar sessizdi.

Kıkırdadım. "Neler yapabileceğimi tahmin bile edemezsin."

Onu durdurmak bu bulmacanın en basit parçalarından biri olacaktı. Ama hâlâ anlamadığım bazı noktalar vardı. Her zamankinden daha fazla açılmasına rağmen bu hiç mantıklı gelmiyordu.

"David Preston'a yaptıkları için neden hapse girmedi?"

"Sana söyledim, o dokunulmaz." Dudağının kenarını çiğnedi. "Ve bir şey yaptığında, izi sürülemez. Kendimi bu işe bulaştırdım. Seçebileceğim onca adam arasından, aşırı saplantılı bir adamı seçtim. Mantıksız. Tehlikeli. Kafasında gerçek olmayan senaryolar yaratan biri. Bu yüzden sana bunu yapamam-"

"Lily-"

"Brady, daha da kötüleşecek." Beni tutuyordu. Bir halatmışım gibi tutunuyordu. "Bu sadece başlangıç. Çiçekler onun yapacaklarının yanında hiçbir şey."

"İkimize de hiçbir şey olmayacak." Aklımda yer edene kadar bunu defalarca tekrarlardım.

Ta ki inanana kadar.

Kelimeleri söyleyene ve onları güvenle konuşana kadar. "Benim için geri sar," diye talimat verdim. "Bana söyleyerek bazı boşlukları doldur

nasıl tanıştığınızı ve onun nasıl biri olduğunu. Ne kadar çok şey bilirsem bana o kadar yardımcı olur."

Bana bakarken sessizdi, tutuşu yavaş yavaş hafifliyordu. "Bir barda tanıştık. Bir gece Aubrey ile dışarı çıkmıştım ve o da birkaç arkadaşıyla oradaydı. Çok güçlü gelmedi.

İhtiyacım olan şey buydu; iyileşmek için zamana ve alana ihtiyacım vardı çünkü zihinsel olarak iyi bir durumda değildim. Ailemin yasını tutuyordum ve duygusal olarak harap ve savunmasızdım."

"Bunu çabuk anladı." Bu da benim öfkemi tekrar tetikledi.

"Evet. Ne söyleyeceğini ve ona nasıl güvenmemi sağlayacağını biliyordu ve ilk başta mükemmeldi," diye devam etti. "Ama bu uzun sürmedi." Gözleri dehşete kapıldı. "Değişmeye başladığı anda kaçmalıyım. İçgüdülerim bana her şeyin yanlış olduğunu söylüyordu ve ben onu dinlemedim."

"Seni hemen geri sürüklerdi. O tipleri bilirim." Manipulatörler. Hepsi aynıydı.

Birçoğuyla iş yapmıştım. Onların uygulamaları hakkında bir el kitabı yazabilirim.

Dişlerimi birbirine geçirdim. "Değiştğinde ne yaptı?" "Kontrolle başladı. Kiminle konuştuğumu. Nereye gitmişim? olmadan Farkında bile olmadan benim yerime kararlar alıyordu, örneğin kira kontratımın kalanını ödeyerek onun yanına taşınmamı sağlıyordu. Ama bununla da bitmedi..."

Tavana baktı. "Bunu söylediğime inanamıyorum ama bana işimi bırakmamı söyledi ve ben de onu dinledim." Gözlerini tekrar bana kilitlemeden önce birkaç saniye geçti. "Beni evinde istedi. Erişilebilir olmamı. Söylediği buydu zaten, ama çok daha derinde olduğunu biliyorum. Gitmiş olmamı, kendisinden olmayan insanlarla birlikte olmamı kaldıramadı. Geceleri bir yerlerde kalıyordum. Beni sürekli aldatmakla, onun yanında olmamakla, berbat bir kız arkadaş olmakla suçluyordu."

Herif tam bir psikopattı ve Lily onunla savaşacak kadar güçlü olmadığı için ondan sonuna kadar faydalanmıştı.

Ama manipulatörler böyle yapardı.

Davranış biçimleri, olayların zaman çizelgesi.

İstedikleri her şeyi elde edene kadar durmadılar. "Sana bir malmışsın gibi davrandı," diye tükürdüm.

"Ve ben kaldım."

Yanaklarını avuçladım. "Ama sen gitme cesaretini buldun. Önemli olan da bu. Ve bunu bulmuş olmalısın çünkü buradasın."

Önce sağ gözüme, sonra sol gözüme odaklandı. "Artık kendimi tanıyamaz hale geldiğimde kaçtım. İşte o zaman zamanın geldiğini anladım - ona bir saniye daha dayanamadığım zaman."

Sesindeki acı, acemilik... Başa çıkamadığım şey buydu.

Ondan kaçma düşüncesiyle birlikte, kaçtığımda hayatını cehenneme çevirmek için elinden gelen her şeyi yapacağını biliyordu.

Parmaklarım yüzünde sıkılaştı. "Seni hiç incitti mi?"

"Bana fiziksel olarak hiç el kaldırmadı. Birçok kez tehdit etti ve Preston olayından sonra bu tehditleri çok daha ciddiye aldım. Bana sözlü tacizde bulunup bulunmadığına gelince" -soluk soluğa kaldı

- "Evet, beni dövdü."

Ellerim daha sonra düşen gözyaşlarını yakaladı.

"Beni değersiz olduğuma inandırdı. Bana bir şans verdiği için bile şanslı olduğuma ve ne onu ne de bir başkasını hak etmediğime. Bana söylediği şeyler, hala kullandığı kelimeler - bunlar korkunç."

"Bebeğim..." Alnımı onunkine yasladım, başparmağımı ağzının kenarlarında gezdirdim ve bu konuşma biter bitmez onu nasıl sarıp sarmalayacağımı ve doğruca yatağa götüreceğimi düşündüm. Daltonlarla tekrar uçana kadar yanından ayrılmayacağımı.

Yönetim ekibi Edinburgh haberlerini duymak için bekleyebilirdi. Lily'nin bana daha çok ihtiyacı vardı.

Dikkatlice geri çekildim, yüzlerimizi hâlâ yakın tutuyordum. "Nasıl dışarı çıktın?"

"Onu zekamla alt etmek zorundaydım, ki bana ne kadar çok erişimi olduğu düşünüldüğünde bu çok zordu." Elini benimkinin üzerine koydu. "Hızlı hareket etmek zorundaydım, o isteyken ayrıldım, bulduğum ilk daireyi kiraladım, havayolu şirketindeki işimi geri aldım. Ertesi gün havadaydım."

"Senin gittiğini anladığında çılgına döndü, değil mi?"

İç çekti. "Bir hafta içinde nerede yaşadığımı öğrendi ve saatlerce kapımı çaldı. Telefonumu yok edip yeni bir tane alırdım ve sana söylediğim gibi, bir şekilde numarayı alırdı. Ama hepsi bu kadar değil..." Bu kez nefesini verirken zorlandı. "Havaalanında ve en sevdiğim kafede karşıma çıkıyordu. Nerede olursam olayım, o da oradaydı, onunla birlikte olmam için beni zorlamaya çalışıyor, verdiğim karar için benimle alay ediyordu." Nefes almak için durakladı.

"Daha fazla dayanamadığımda bir otele taşındım. En azından orada, kovulmadan kapıyı saatlerce çalamazdı. Bir gün

Otele taşındığımda kapıyı çalmayı bıraktı ama yine de beni lobide bekler ve asansöre kadar takip ederdi."

"Aubrey bana doğum iznine ayrılacağını ve Daltonların geçici bir uçuş görevlisi aradıklarını söylediğinde, kelimenin tam anlamıyla bu fırsatın üzerine atladım."

Verdiği her tarifle, onun için daha da çok üzüldüm. Bu şekilde yaşanmazdı.

Ve bütün mesele de buydu - yaşamıyordu. Hayatta kalıyordu çünkü bu orospu çocuğu onu cezalandırmaktan vazgeçmiyordu.

"Bu ne zamandır devam ediyor?" "Bir yıldan biraz fazla."

Kaşlarım havaya kalktı. "Benimle dalga mı geçiyorsun..."

"On iki aydan fazla oldu ve hâlâ mesaj atıyor, arıyor, cevap vermediğimde çılgık atıyor, bana her türlü suçlamayı yöneltiyor."

"Seni sözlü olarak taciz etmek."

Hemen gözleri doldu. "Bunu kabul etmek zorunda kalmaktan, bunun benim başıma gelmiş olmasından, buna izin vermiş olmaktan nefret ediyorum."

Parçalar nihayet birbirine uyuyordu.

"Asistanımın sizi internette neden bulamadığını şimdi anlıyorum," dedim ona. "Eğer bir sosyal medya varlığınız olsaydı, kim bilir ne yapardı?"

Başını salladı.

Onun hayatını yeterince uzun süre mahvetmişti. Bugün itibarıyla, bu sona eriyordu.

Mükemmel bir adam değildim. Kahretsin, bundan çok uzaktım. Ama ona bir yıldır sahip olmadığı iki şeyi verebilirdim.

Ya da muhtemelen hiç. İlki aşktı.

Bunun ne olduğunu, neleri içerdiğini, hatta ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyordum ama ona karşı hissettiklerim, onu koruma isteğim, ona vermek istediğim şeyler, onunla geçirmek istediğim zaman daha önce hiç hissetmediğim kadar farklıydı.

Bu aşk olmalı.

İkincisi ise özgürlüktü. Nerede olursa olsun onun ortaya çıkması, telefonunun onun taciz mesajlarıyla ve sesli mesajlarıyla dolması konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Hayatını yaşayacak ve onun yüzünden kaçırdığı şeyleri deneyimleyecekti.

Bunu garanti ederim.

Ama bana henüz söylemediği bir şey vardı.

Resmin bütününe tam olarak uymayan bir parça.

"Neden onu polise ihbar etmedin?" Yüzünü bana doğru çevirdim. "Bana onun dokunulmaz olduğunu söyledin ama nedenini hiç söylemedin."

Bacaklarını benimkilere doladı. "David, emir komuta zincirinde üst sıralarda olduğu yeraltı faaliyetlerine karışmış bir aileden geliyor. Polisin onu ve ailesini ele geçirmek için can atacağını düşünürsünüz ama tam tersi. Polisle yatıp kalkıyor, her ayın ilk günü saat gibi işleyen bir düzen içinde şefe bir zarf dolusu para gönderiyor." Sesi her cümlede biraz daha yumuşuyordu. "David ve ailesi Atlanta'da yanlış yapamaz. Gördüğünüz gibi, yardım için kimseye gidemedim."

David'in kötü bir adam olduğundan şüphelenmiştim, yoksa Lily yetkililere giderdi. Bu nedenle haber beni şaşırtmadı. Sadece ailesinin ne kadar hain olduğunu merak ettim ve "Ne tür bir yasadışı işten bahsediyoruz Lily?" diye sordum.

"İşçilik maliyetlerini düşük tutmak için şirketlere kaçak işçi tedarik ediyor. Bu, nakit paradan başka bir şey kullanmayan bir imparatorluk; her iki tarafın da -kendilerinin ve onları işe alan müşterilerin- tamamen kayıt dışı çalıştığı bir imparatorluk."

Neredeyse gülmek istiyordum.

Tüm Doğu Yakası'na işçi sağlayabilirlerdi ama yine de Spade ve Cole ailelerinin elde ettiği geliri elde edemezlerdi.

Mafya, organ ticareti, seks kaçakçılığı, uyuşturucu ya da silah deseydi, ailesinin bağlantıları, düşmanı olmak istemeyeceğim bir dünyada derinlere uzanırdı - ama onun için yapardım.

Elbette Atlanta Emniyeti'nden geçen ve muhtemelen çevre eyaletlere kadar uzanan yerel bağlantıları vardı ama bu ona ulusal düzeyde bir bağ sağlamıyordu.

Bu aynı zamanda ona yaptıklarını ve yapmaya devam ettiklerini küçümsemiyordu; sadece o piçle karşılaştığımda neyle uğraşacağımı gösteriyordu.

"Beni dinle." Dudaklarımı onunkilerin üzerine yerleştirdim. "Neden korktuğunu biliyorum. Sonumun Preston gibi olacağını düşündüğünü, beni bu işe bulaştırmamak için her türlü bağlılıktan kaçındığını biliyorum. Bunun için artık çok geç. Ben zaten işin içindeyim ve seni bu lanet karmaşadan kurtaracağım."

"Brady..."

"Ve bunu yapıyorum çünkü seni önemsiyorum. Çünkü şu anda hayatımı sensiz hayal edemiyorum. Ve çünkü onun hayatının bir saniyesini daha mahvetmesine izin vermeyeceğim."

Ellerini benimkilerin üzerinde birleştirdi. "Preston'ın başına gelenler senin de başına gelirse kendimi asla affetmem Brady. Bunu atlatamam. O zaman da zar zor atlatmıştım."

"Bırakın endişelenmeyi, düşünmeniz bile gereken bir şey değil."

Gözlerime odaklandı, gözlerinden hala çok fazla duygu akıyordu. "Ben de hayatımı sensiz hayal edemiyorum." Başparmaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirdi. "Ya da seni hak etmek için ne yaptığımı."

"Bana bir iyilik yapmanı istiyorum."

Hemen bir kahkaha atmadı ama biraz sessizlikten sonra kahkahası geldi. "Tamam."

"Kollarını bana dolamana ve beni öpmene ihtiyacım var."

TWENTY-FOUR

Lily

"*Yaşlı bir köpeğe yeni numaralar öğretemezsin*" sözünü hiç anlamadım ya da bu sözle *bir* ilişki kuramadım.

Şimdiye kadar.

Çünkü Brady, yeni taşındığım Cole and Spade Hotel'in Beverly Hills'teki yerinde David'in bana erişemeyeceğine dair söz vermiş olsa da, yine de her girdiğimde lobiye taradım. Ve asansöre adımımı attıktan sonra, katımın düğmesine basmadan önce etrafımdaki tüm yüzlerin envanterini çıkardım ve odamın kapısını açmadan önce bunu tekrar yaptım.

Aynı şey bu sabah Daltonların özel uçağına doğru pistte yürürken de geçerliydi, David'in bir anda ortaya çıkıp çıkmayacağını merak ediyordum. Ya da merdivenleri tırmanıp kabine girdiğimde, koltuklardan veya kanepelerden birinde oturup oturmayacağını sorguladım. Ya da mutfığa doğru yürüdüğümde, arkada beni bekliyor olacak mıydı?

David söz konusu olduğunda, ne bekleyeceğimi asla bilemezdim. Bu yüzden nereye gidersem gideyim onu beklemeyi öğrenmiştim.

Bu alışkanlık hiç ölür mü? Olacağını hayal bile edemezdim. Onun yeteneklerinden korkmayacağım bir günü de hayal edemiyordum.

Ama son iki gündür, çiçekler Brady'nin evine teslim edildiğinden beri, beynim David'e biraz ara vermişti. Çünkü o iki gün boyunca kendimi tamamen Brady'ye kaptırmıştım.

Şımarık.

Cömertçe

Ve yuttu.

O adam özel biriydi. Mükemmel bir şey. İstedğim ve ihtiyacım olan bir şey. Ve ben bu ilişkiyle mücadele ettiğim, onu kendi pisliğime bulaştırdığım için korktuğum sürece, o bana bunun kendi seçimi olduğunu söylemişti.

Ve o beni seçti.

Oteline taşınmak üzere evinden ayrılmadan önce, endişelenmemi gerektirecek bir şey olmadığına dair söz verdi. Panik yapmam için bir neden yoktu. Saray olarak adlandırdığım ev onun tarafından inşa edilmişti ve bana aşılmaz olduğunu söylemişti. David çiçeklerin teslim edildiği kapı eşiğine kadar ulaşabilmişti ama duvarları aşamamıştı. Bu aynı zamanda otelleri ve Daltonlarla ya da tek başıma seyahat ettiğim zamanlar için de geçerliydi.

Brady'ye göre, bundan sonra tamamen korunacağım.

Nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Ama ona inandım ve güvendim.

Misafirlerim uçağa bindiğinde ve ben onları kabinde karşıladığımda, Brady'nin verdiği söz anlam kazanmaya başladı ve bunu uzaktan nasıl gerçekleştireceğini anladım.

Bu sigorta Dominick'in yolcusu Diesel'den geliyordu, ikisi Las Vegas'a gidiyordu, orada bir gece konaklayacak ve yarın Los Angeles'a dönecektik. Dominick, Brady gibi uzun boylu ve geniş olmasına rağmen, Diesel neredeyse onların iki katı görünüyordu. Bir defans oyuncusunun vücuduna sahip değildi. Daha çok her yerinden kaslar fışkıran profesyonel bir güreşçiyi andırıyordu; ağaç gövdesinden daha kalın bir boynu, sıkı, damarlı bir derisi ve tutucu eldiveni gibi elleri vardı.

Daltonlar için o kadar uzun süre çalışmamıştım. Onları Aubrey kadar iyi tanımiyordum. Ama içgüdülerim bana Diesel'in Dominick'in iş ortağı olmadığını, Dominick'in koruması da olmadığını, çünkü ne kendisinin ne de ailesinin bir korumayla seyahat etmediğini söylüyordu.

Adamların ihtiyaç duydukları her şeye sahip olduklarından emin oldum ve Brady'ye bir mesaj göndermek için telefonumu çıkarmadan önce kalkışa hazırlanmak üzere mutfaktaki koltuğuma gittim.

BEN

Yani... soru. Dominick'in bir koruması olamaz demiyorum, ama aniden, çok rastgele bir şekilde ortaya çıkması bir tesadüften daha fazlası gibi görünüyor. Bu da beni meraklandırıyor, hayatımda gördüğüm en iri adamın bugün benimle uçuşmasının sebebi siz misiniz?

Kendimi koltuğa bağladığım sırada, Brady'nin adının altında baloncuklar belirdi ve bana yazdığını söyledi.

BRADY

Bununla ilgili bir şey yapmış olabilirim.

BEN

Bana koruma mı tuttun?!

BRADY

Sana söyledim Lily, David sana dokunmayacak ya da yanına yaklaşmayacak. Ben orada olmazsam bunu garanti edemem ama Diesel edebilir. Kimse o adamlarla uğraşamaz. Onları yer.

BEN

HA! Hayır, gerçekten, o kadar büyük ki, onları yiyeceğini hissediyorum.

Ama aynı zamanda, beni koruma şeklini

de seviyorum. Gerçekten çok seviyorum.

BRADY

Vegas'taki Cole and Spade Otel'de güvende olacaksın. Bu konuda hiçbir endişem yok. Sadece dışarıda alışveriş yaparken ve yemek yerken -ki bunları yapsan iyi olur, bu konuda benimle tartışmaya girme- o zaman da güvende olduğunu bilmem gerekiyor.

Eğer sadece odanızda takıldığınızı duyarsam.

BEN

Dilin beni cezalandıracak mı? ;)

BRADY

Bu kelimeleri bana gönderme... bu kadar uzaktayken ve tek düşünebildiğim senin amını yalamakken olmaz.

BEN

Ölüyorum
. <3

BRADY

Bu akşamki yemek rezervasyonunuzla da bir ilgin olabilir. En sevdiğim restoranda. Sana barda bir yer ayırttım. Yalnız yemek konusunda nasıl hissediyorsun bilmiyorum ama barın bunun için iyi bir yer olacağını düşündüm. Ayrıca, Diesel sizi alacak ve yanınızda olacak, yani tam olarak tek başınıza olmayacaksınız.

BEN

Çok ama çok düşüncelisin. Benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim. En sevdiğin restorani denemek için sabırsızlanıyorum.

Ve Diesel için teşekkür ederim. İnanılmazsın. Umarım bunu biliyordur ve umarım seni ne kadar takdir ettiğimi biliyordur.

Misafirlerimi kontrol etmek için ana kabine göz attım. Diesel kanepede oturuyordu, gövdesi normal büyüklükteki koltuklardan birine sığmayacak kadar genişti. Birkaç saniyeliğine David'in Vegas'ta Strip'te bize yaklaştığını hayal ettim. Diesel onu sadece avuçlamakla kalmayacak, David'i Las Vegas Bulvarı'ndaki metal ızgaralardan birine fırlatacaktı.

Onunla güvende olacağıma hiç şüphe yoktu.

BRADY

Ailem onu uzun zamandır tanıyor ve bunca yıldır ona Diesel diyoruz. Gerçek adını bildiğimi bile sanmıyorum. Ama sizi temin ederim, emin ellerdesiniz.

BEN

Bana hiçbir şey olmayacağını söylediğinde sana inandım.

Ama herhangi bir noktada bana bir koruma tuttuğunu söyleyecek miydin? Yoksa bu iri adam beni takip etmeye başladığında anlamama izin mi verecektin?

BRADY

Sen inmeden önce atmayı planladığım bir bombaydı. O mesajı göndermeden önce bir iki saatim olduğunu düşündüm.

BEN

LOL.

BRADY

Sizden bir şey saklamak istemiyorum, bu yüzden Dominick'in bildiğini bilmenizi istiyorum, eminim bunu anlamışsınızdır. Diesel'i gemiye almasını söylemek zorundaydım. Senin güvenliğin de onun bir numaralı endişesi.

BEN

Patronumun tehlikede olduğumu bilmesi garip mi?

BRADY

Patronunuz ülkedeki en iyi eğlence avukatı. Ünlülerle ve onların korunmasıyla ilgilenerek hayatını kazanıyor. İnan bana, sen onun için garip bir şey değilsin.

Aynı zamanda en iyi arkadaşım. Sen gelene kadar beni bir kadın için çıldırırken görmemiş bir dostum. David olmasaydı bile seni korumak isterdi. Sen değerli bir yüksün, bebeğim.

Koltuğumun üzerindeki telefon çaldı ve hemen kulağıma götürüp pilotun kalkmak üzere olduğumuzu söylemesini dinledim. Telefonu kapattım ve arka çıkışı kontrol ederek kilitli olduğundan, dolapların ve tuvalet kapısının kilitli olduğundan emin oldum. Dominick ve Diesel'e bir şeye ihtiyaçları olup olmadığını sorarak kabini son bir kez daha gözden geçirdim ve sonra koltuğuma döndüm.

BEN

Bunu söylediğimde homurdanma, ama sen muhtemelen gelmiş geçmiş en tatlı adamsın.

BRADY

Güzel mi?

BEN

Mmhmm. Ekstra tatlı.

BRADY

Sık sık ortaya çıkardığım bir tarafım değil.

BEN

Ben buna takıntılıyım. Ama diğer tarafınıza da aynı derecede takıntılıyım. Aslında, ikisini de alacağım ve her ikisinden de çokça.

BRADY

Bana mükemmel diyorsun gibi geldi.

BEN

Sana sesleniyorum, hayallerim gerçek oluyor.

BRADY

Becer beni, Lily. Bu çok ateşli.

BEN

Ben de seni özledim. Bu nasıl bir sos?

BRADY

Ne kadar olduğunu söyle.

Sözlerine baktım ve bu sabah eşyalarımı onun tatil köyüne taşıdığımda neler hissettiğimi düşündüm, bir önceki kaldığım otelden en az iki kat daha geniş bir odaydı. İçimden bir ses bunun da standart boyutlarda olmadığını, Brady'nin beni bir üst sınıfa geçirdiğini söylüyordu çünkü odada gömme dolap, oturma alanı, çalışma masası ve tam donanımlı bir bar vardı.

Sürekli benimle ilgileniyordu. Beni düşünüyordu.

Ama sadece bu değildi. Bu gece yatağa girdiğimde kollarının bana sarılmayacağı düşüncesi idi. Vücudunun sıcaklığını hissetmeyecektim. Ertesi sabah gözlerimi açtığımda gördüğüm ilk şey o olmayacaktı.

Onun evinde uyuduğumdan beri gerçekten sevmeye başladığım şeyler. Vegas seyahatim sırasında kesinlikle özleyeceğim şeyler.

BEN

Uyandığında seni göremeyeceğimi bilmek beni çok acıtıyor.

Dürüst olmak gerekirse, evinizde geçirdiğim son iki gece hep istediğim ama asla sahip olamadığım her şeydi. Yıllardır geçirdiğim en güzel birkaç gündü.

Evet. Yıllar.

BRADY

Yarın döneceğini bilmek dışında hiçbir şey beni daha mutlu edemez.

BEN

Bu seni göreceğim anlamına mı geliyor?

BRADY

Evet.

BEN

Güzel.
Sabırsızlanıyorum.

TWENTY-FIVE

Brady

"F "Şirket ofisimizdeki konferans masasında otururken, Macon, Cooper, Jo, Rowan, Rhett ve Ridge'in bulunduğu geniş oval alana baktım.

bana katıldı. "İkinci bir jete ihtiyacımız var. Hem de hemen."

Rhett elini kaldırdı. "Bir saniye bekle-"

"Ne için tutuyorum?" Cevabına başlama şeklinden hoşlanmadığım için sözünü keserek bağırdım. "İkinci bir jete aylar önce konuşmuştuk. İkinci bir jete ne kadar ihtiyacımız olduğu ortada. Bu yüzden bu bir tartışma değil. Şirketimizin bir tane satın aldığını size bildiriyorum."

"Yani şimdi yeni bir jete ihtiyacın var," diye karşılık verdi Rhett. Hiç şüphe yoktu; haklıydı.

Ama ses tonunu, sözlerinin keskinliğini ya da hemen kabul etmemesini takdir etmemiştim.

Tam karşımdaki noktadan dik dik bakarken, kollarımı masaya dayayıp o orospu çocuğuna yaklaştım. "Önümüzdeki altı ay boyunca Edinburgh'a gidip geleceğim. Jetimiz haftalarca dolu. Her ihtiyacım olduğunda müsait olmayacak. Bu lanet olası bir sorun."

Rhett sırtıttı. "Bu bir Brady sorunu. Cole ve Spade Otelleri'nin sorunu değil."

Lanet olası pislik.

Elimde olan tek şey, asistanımın bana Cole ailesinin jeti rezerve etmeye çalıştığı ve müsait olmadığı için ticari uçuşları tercih ettikleri birkaç durum olduğunu söylemesiydi. Ona göre, benim başıma geldiği zamanki kadar memnun olmamışlardı. Bu bana Rhett'in bu jeti istediğini söyledi. Bu şekilde davranıyordu çünkü konuşmayı ben başlatmıştım ve bunu ben istiyordum.

Bu da bana bir fikir verdi.

"Gerçek şu ki," diye başladım, "aslında iki jet satın almamız faydalı olacaktır. Yedi ortağımız ve üst düzey ekibimiz var, hukuk departmanını saymıyorum bile. Jenner'ın bizim için seyahat ederken kendi jetini kullanması gerektiğinden, bize uçak ve yakıt yerine sadece çalışma saatlerini fatura etmesi iyi olmaz mıydı? Biliyorsunuz ki bu da maliyet üzerinden değil, Dalton'un zamlı tarifesi üzerinden faturalandırılıyor."

Kocası hakkında mutlaka söyleyecek bir şeyleri olduğunu bildiğim için Jo'ya baktım.

Güldü ve "Kocamın bizden tam ücret alacağını gerçekten düşünüyor musunuz?" diye cevap verdi.

"Buna hiç şüphe yok," diye yanıtladı Cooper. "Bunu karşılayabileceğimizi biliyor. Bize zaman, seyahat ya da yapılan masraflar konusunda hiçbir kesinti yapmıyor."

Jo göz kırptı. "Haklısın."

Nokta kanıtlandı.

Şimdi işleri biraz daha kızıştırmam gerekiyordu, ben de dedim ki, "Otel filomuz birleşmeden bu yana iki katına çıktı. Edinburgh bir yıldan kısa bir süre içinde faaliyete geçecek."

Karşımdaki piç kurusuna başımla işaret ettim. "Satın almamız için mülklere bakıyorsun ve biri satın alındığında, bu seni uzun bir süreliğine uzaklaştıracak."

Diğer ortaklara baktım. "Geri kalanınız durmadan seyahat ediyorsunuz. Yeni bir tadilat ve satın alma dalgasıyla karşı karşıyasınız ve bunların hepsi sizi Los Angeles'tan uzaklaştıracak ve gideceğiniz yere ulaşmak için bir jete ihtiyacınız olacak."

Arkama yaslandım ve kollarımı kavuşturdum. "Şirket bunu karşılayabilir ve bu masraf kesinlikle işimize yarayabilir. Üç kişi uçuk bir rakam değil. Bizimki kadar büyük bir organizasyon için fazlasıyla makul."

Ridge, Rhett'e baktı. "Fena fikir değil."

İkimizden önce Ridge bize ısınmıştı.

Haşlama değil, hatta kızartma bile değil, sadece soğuğu ortadan kaldıracak bir miktar ısı. Bizimle birlikte durduğu yer burasıydı.

Rowan, "Bence bu harika bir fikir," diye söze girdi. "Geçen hafta Banff'a bir uçuş ayarlamaya çalıştım ama uçak müsait değildi."

"Lanet olası ticari uçakla uçtuk," diye ekledi Cooper, açıkça sinirlenmişti. "Çünkü Macon Brooklyn'le Hawaii'deydi."

Gözlerimi devirdim. "Macon'un Hawaii gezilerine hiç girmeyeyim." İnledim. "Ticari uçuş yapmak zorunda kalmamın nedeni de o."

"Hey," diye karşı çıktı Macon, "bu benim suçum değil, ben siz aptallardan daha düzenliyim ve seyahatlerimi çok önceden ayarlıyorum."

Masanın üzerinde duran telefonumun ekranına dokunarak, ekibe bazı bilgileri önceden yazdığım e-postamı açtım ve Gönder tuşuna bastım. "Hepiniz gelen kutularınızı kontrol ederseniz, seçtiğim üreticiden temin edilebilecek uçakları göreceksiniz. Çok sayıda üretici var. Beni en çok etkileyen bu oldu. Merkezleri Dallas'ta. Listedeki uçakların her birine bakmak için yakında oraya gideceğim."

"Ve bizi de yanında mı getiriyorsun?" Rhett sordu. Pislik herif birden ilgilenmeye mi başlamıştı?

Ben o şekilde oynamadım.

"Bu bir davet değildi," dedim ona. "Dallas'a yalnız gideceğim. Eğer jetlerden birinin bizim için uygun olduğuna karar verirsem, satın alma işlemini gerçekleştireceğim. Siz de satın almak istediğiniz üçüncü bir uçak olup olmadığını görmek için kalan uçaklara bakabilirsiniz." Her iki aileye de göz gezdirdim. "Bu plana karşı çıkan varsa, şimdi konuşsun."

Dinlediğimden değil, ama onlara fikirlerini dile getirmeleri için bir şans vermek doğrudu.

Odada sessizlik hüküm sürüyordu.

Ridge, "Edinburgh'da neler olduğunu duymak istiyorum" diyene kadar.

Sonunda, mantıklı bir soru.

Cevap vermeden önce kardeşlerime baktım, son iki gündür neden ofise gelmediğime dair ukalaca bir yorum bekliyordum.

Evde olduğumu biliyorlardı.

Yalnız olmadığımı da biliyorlardı.

Ama ikisi de ağzını sıkı tutuyordu.

Çekinmelerinden memnun olarak, "Yönetim yetkilileri mülkün dış cephesinde önerdiğim bazı değişikliklerden memnun olmadılar. Yapının çevresindekilerle aynı olmasını istiyorlar. Onu çok fazla modernleştirdiğimden korkuyorlar."

Jo'nun kaşları havaya kalktı. "Konuşma nasıl geçti? Ya da belki önce kim eğildi diye sormalıyım?"

"Onlara gidip kendilerini becermelerini söyledim," diye cevap verdim kıkırdayarak.

Cooper ıslık çaldı. "İskoçya kiminle yatağa girdiğinin farkında değil. Zavallı piçlerin hiç şansı yok."

Kardeşıme, "İnan bana, artık farkındalar," dedim.

"Yani dış görünüşü değiştirmene izin verdiklerini mi söylüyorsun?" Rhett sordu.

Dudaklarımı yaladım. "Hayır. Bana gidip kendimi becermemi söylediler." Oda kahkahalara boğuldu.

"Görünüşe göre eşinizle tanıştınız." Rowan homurdandı.

Masanın kenarını tuttum, itiraf etmek zorunda kalmaktan nefret ediyordum, "İyi davranmak zorundayım, yoksa satışın gerçekleşmesine izin vermezler. Bunu açıkça belirttiler. Yapabileceğim tek şey dışını temizlemek ve ihtiyacı olan cilayı vermek. İç mekana gelince, hiç söz hakları yok. Bu yüzde yüz bana ait."

"Demek işler yolunda gidiyor," dedi Macon. "Ne zaman kapatacaksınız?"

"Üç hafta," diye cevap verdim. "Uçak daha önce satın alınacak ve böylece haftalık işe gidiş gelişlerim sorunsuz olacak."

"Çünkü İskoçya'ya gidip gelmen en önemli önceliğimiz," dedi Rhett, duruşundan savaşa gitmeye hazır olduğu anlaşılıyordu. "Aslında rehabilitasyon sırasında oraya taşınmalısın, böylece uçağı bağlamazsın."

"Uçağı kendi paramla satın almaktan memnunum," dedim ona, kollarımı göğsümde kavuşturup sandalyeme daha da yaslanarak. "Benzin ve mürettebat için şirkete fatura keseceğim. Seçim sizin."

"Umurunda bile değil, değil mi?" Rhett sordu. "Bu Cole ve Spade için neyin doğru olduğuyla ilgili değil-"

"İşte burada yanılıyorsun." Elimi masaya vurdum. "Umurumda bile değil. Edinburgh şimdiye kadar yaptığımız en büyük rehabilitasyonlardan biri olacak. Ev ödevimi yaptım ve o otel faaliyete geçtiğinde en kârlı otellerimizden biri olacak. Ama bana sormayı ihmal ettiğin şey neden oraya taşınmadığım." Gözlerim kısıldı. "Soruyu sor, Rhett."

Gözlerini dikip bakmaya devam etti ve hiçbir şey söylemedi.

"Bordro sistemimizi yeniliyorum. Aynı şekilde misafirlerimiz için check-in sürecini ve otel ağımız için bir arka uç sistemini düzenledim. Dün ben dışarıdayken gönderdiğim e-postayı okumuş olsaydınız, size söylemek zorunda kalmazdım. Bunu zaten biliyor olurdunuz." Bir yanıt vermek üzere olduğunu anladığımda parmağımı kaldırdım. "Şimdi bana bu görevi kimin verdiğini ya da sistemi yeniden yazma hakkını bana neyin verdiğini soracaksınız. Bu sorunun cevabı benim. Baş teknik sorumlu olarak her türlü hakka sahibim. Ve bu uzaktan rahatlıkla yapabileceğim bir şey değil. Bu sürecin her adımının doğru şekilde atıldığından emin olmak için muhasebeyle birlikte çalışmam gerekiyor." Avuçlarımı birbirine sürttüm. "Buna hâlâ umursamamak mı diyorsun?"

Sandalyesinden kalktı. "Yeterince duydum."

Başımı salladım. "Seni suçlamıyorum."

Ridge'in başı düştü ve sallandı. "Ellerin kesinlikle dolu olacak, Brady." Kapıyı işaret etti. "Onu dışarı kadar takip edeceğim."

Onlar gittikten ve kapı kapandıktan sonra Rowan'a baktım ve "Lanet olası kardeşlerin" dedim.

"Ne? Bu yaşadığımız en büyük gelişmeydi," diye cevap verdi. "Rhett seni boğmak istedi ama boğmadı. Ben bunu büyük bir ilerleme olarak görüyorum." Gülümsedi.

"Katılıyorum," dedi lanet olası golden retriever Macon. "Bunun şimdiye kadarki en iyi toplantılarımızdan biri olmadığına beni ikna edemezsin."

Rowan elini Cooper'ın omzuna koydu. "Rhett'e sesini yükseltmediği ve ona yeni bir göt deliği açmadığı için kardeşini tebrik et lütfen."

Cooper kız arkadaşına güldü. "Dükkan muhabbetini sikeyim." Bana baktı. "Diesel'in bugün neden Dominick'in Vegas uçağında olduğunu bilmek istiyorum."

"Tanrım," diye homurdandım.

"Dom'un uçağında Diesel de var mıydı?" Macon

Cooper'a sordu. Jo gülümseyerek, "Öyle olduğunu doğrulayabilirim," dedi.

"Oh, bu biraz baharatlı olacak." Macon bana sııttı.

"Bilgin olsun, kardeşimiz Diesel'i Dominick'in uçuş görevlisi Lily'yi koruması için tuttu," diye cevap verdi Cooper. "Yani, tutmadığını söylemeye çalıştığında ve bu konudan tamamen kaçmaya çalıştığında, gerçeği bileceksiniz."

Yumruğumu indirdim. "Ben lanet odadayım, biliyorsun."

"O sadece bir uçuş görevlisi değil, değil mi Brady?" Rowan sordu. "O senin kız arkadaşın."

Cooper, "Bize çıktığını bile itiraf etmediğin biriyle," diye ekledi.

Jo'ya baktım. "Orada durmuş gülümsüyorsun ve söyleyecek çok şeyin olduğuna eminim. Söyleyeceklerinle ortaya çıkmak mı istersin yoksa sessiz mi kalırsın?"

"Tek kelime etme ihtiyacı hissetmeden bunun her saniyesinin tadını çıkarıyorum." Jo göz kırptı.

Bu konuşma gerçekten yapıldığında, her şeyi öğreneceğimi biliyordum.

Yıllar boyunca onlara söylediğim şeyler yüzünden bunu hak etmiştim. Ama yine de siktir et.

"Şunu da söylememe izin verin," diye seslendi Cooper, gözlerini benden ayırmadan. "Orada oturmuş, birazdan yapacağımız bu küçük sohbetten kaçmak için planlar yaptığını biliyorum. Ama itiraf etmenin zamanı geldi, özellikle de bir süredir onunla ilgilendiğini bildiğimizden beri."

"Bir bok bildiğin yok," diye bağırdım.

"Hayır mı?" Cooper sıırttı. "Biz Tampa'dayken ikiniz takılmıştınız. O ilk gece bizi ekmenin sebebi oydu." Sonra kaşları çatıldı. "Yanıldığımı söyle."

Sonunda fişi çekmenin zamanı geldi mi?

Lanet olsun.

"Tampa'daki gece hakkında yanılmıyorsunuz," dedim onlara. "Ama her şeyin ne zaman başladığı konusunda yanıyorsunuz."

"Şimdi daha da meraklandım," diye böbürlendi Macon.

Onlara onu Edinburgh'a ticari olarak uçtuğumda havaalanında gördüğümü ve -ne şanslıyım ki- birinci sınıfta benim uçuş görevlim olduğunu anlattım. Ben uyurken nasıl havalandığını ve Daltonların uçağında tesadüfen ona rastlamadan önce geçen altı aylık boşluğu itiraf etmeye devam ettim.

Her ayrıntıyı vermedim. Ama yeterince verdim.

Hepsinin yüzündeki zevk ifadesi elle tutulur gibiydi.

"Kaçmadan önce iz bırakan kişi," dedi Jo. "Bu yüzden onu düşünmekten hiç vazgeçmedin. Durmadın, değil mi?" Cevap alamayacağını bildiği için durakladı. "Bir kez olsun kendi ilacının tadına baktın ve şimdi hülyalı gözlerle ondan bahsediyorsun." Elini koluma koydu. "Ne zaman

Jenner'la uçarken senden bahsedince yüzünde aynı ifade oluyor. Devam et. Daha fazlasına ihtiyacım var."

Ben bir şey söyleyemeden Cooper neredeyse şarkı söylüyordu: "Ne olduğumu biliyor musun? Havalara uçtum. Ağabeyim sonunda yuva kurmaya hazır. Kahretsin, o günü göreceğimi hiç düşünmezdim."

Her ne kadar vahşi olsa da,
buradaydım. Hazırdım.

Ama Lily ile benim aramda duran fili açıklamanın zamanı gelmişti.

"Çocuklar, işler biraz karışık ve bunu hafife alarak söylemiyorum." Elimi başımın üstünde gezdirdim. "Ben hallettim. Diesel'in gemide olmasının ve Vegas'ta olduğu süre boyunca ve ileride de onu koruyacağından emin olmasının nedeni de bu."

"İleriye mi gidiyorsun?" Macon da aynısını söyledi. "Siktir. Bu kulağa hiç hoş gelmiyor."

"Kötü bir eski erkek arkadaşı var." Dişlerimi birbirine geçirdim. "Öldürmeye hazır olduğum bir orospu çocuğu çünkü onunla yatmayı bırakmıyor. O pislik geçen gün ne yaptı biliyor musun? Lanet olası evime çiçek gönderdi, üzerinde de karım yazan bir kartla birlikte."

"Ve hala nabızı atıyor mu?" Macon sordu. "Şok oldum."

Bir an sessiz kaldım. "Onu takip ediyor. Telefonunu patlatıyor. Fotoğraflar gönderiyor. Ona kanımı kaynatan şeyler söylüyor." Elimi ovaladığım saçımın üzerine koydum. "Ona yeni bir telefon aldım. Artık Diesel'i var. İkisinin arasında, onunla aramızdaki şeylerin azalacağını ve benim dalga geçmediğimi ve kızın artık onun olmadığını anlayacağını umuyorum."

"O senin," dedi Rowan.

Başımı salladım. "Öyle olmasını istiyorum." "Kahretsin," dedi Cooper.

Macon, "Lanet olsun doğru," diye onayladı.

Rowan Jo'ya baktı. "Eriyorum. Resmen bayılıyorum."

"Aynen kızım. Aynen," diye yanıtladı Jo.

"Kızları boş ver," dedi Cooper gülerek. "Ya eski sevgilisi durmazsa? Ya bu sadece bir başlangıçsa?"

Zihnim bu soru etrafında dönüp duruyor, durmadan bu soruyu düşünüyordum.

Gruba "Ben hallederim," dedim.

"Nasıl?" Macon sordu.

"Adamın numarasını çevirecek parmağı ya da onunla konuşacak dili kalmadığından emin olacağım."

Cooper "Seni hiç böyle görmemiştim" diyene kadar oda sessizliğe büründü.

"Çünkü Brady aşık," diye yanıtladı Jo. "Tıpkı geri kalanımız gibi."

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bunun her bir parçası için tüm övgüyü ben alacağım," dedi Macon dedi, aptal gibi sırıtarak. "Çünkü ben Hawaii'ye uçak bileti almasaydım, sen asla ticari uçakla uçamayacaktın ve onunla tanışamayacaktın."

Herkes gülerken, ben onu tersledim. Sık kafalı haklı olsa bile.

Ve sadece bir kereliğine, ben fırsat bulamadan jeti rezerve ettiği için rahatlamışım.

"Üçünüzle ilgili beni en çok etkileyen şey ne biliyor musunuz?" Rowan her bir erkeğe bakarak söyledi. "Söz konusu aşk olduğunda, siz erkeklerin kızlarınız için yapmayacağı şey yok."

BEN

Neyden nefret ediyorum
biliyor musun?

LILY

Ne?

BEN

Nefes aldığımda ve havada senin kokunu
almadığımda.

LILY

Birinin bana söylediği en tatlı şeylerden biri.

BEN

Bana bir günde ikinci kez tatlı diyorsun.

LILY

Bunu hak ettiniz, Bay Spade. ;)

Sevdiğim bir şeyi bilmek ister misin?

BEN

Söyle
bana.

LILY

Bütün gün seni düşündüğümü. Sadece Diesel ile birlikte olduğum için ya da senin önerdiğin ve yemek için sabırsızlandığım bir akşam yemeği rezervasyonum olduğu için değil. Ama Strip'te yürüdüğüm ve mağazalara uğradığım için - uzun zamandır yapmadığım şeyler. Özlediğim şeyler. Senin sayende yaptığım şeyler.

BEN

Özgürlük sana çok yakışmış.

Bir fotoğrafla cevap verdi, Bellagio fıskiyelerinin önünde durduğu bir selfie. Yüzündeki gülümseme hiç görmediğim kadar genişti. Ama dahası da vardı. Gözlerinde daha önce sadece bir kez tanık olduğum bir mutluluk vardı. Çiçekler teslim edildikten sonraki sabahı; kollarımda uyandığında, aklını her şeyden uzaklaştırdığımda, o yatak odasında sadece ikimiz varken, başka hiçbir şey ve hiç kimse yokken.

Aynı sırtış bana bakıyordu.

BEN

Ve özgürlük sana çok yakışıyor.

LILY

O akşam yemeği... kelimeler kifayetsiz kalır. Ağırılığımca Wagyu yedim ve hiçbir şeyden pişman değilim. Peki ya yan yemekler? O tatlı patates güvecinin içine ne koyduklarını bilmiyorum ama asla toparlanamayacak. Bir sonraki cümle çığlık atan bir sesle söylenir: Yemeğimin parasını ödediğine inanamıyorum. Ayrıca çığlık atarak: Bunu yapmamalıydın. Şimdi sevgi dolu bir sesle: Ama çok ama çok nazıksınız. Teşekkür ederim. yeterli değilsin, ama elimde olan tek şey bu.

BEN

Daha tatlı ...

LILY

Elimde değil. Hala içime çektiğim çikolatalı lav keki gibisin, ağız sulandıracak kadar tatlı.

BEN

Tanrım, çok tatlısın.

LILY

Neyden nefret ettiğimi söyleyebilir miyim?

BEN

Sanırım sıra sende. Git hadi.

LILY

Daha sonra odamda olduğumda, kapımı çalmak için otele gelmeyeceksin.

BEN

Benimle dalga geçme, Lily. Hemen bir uçağa atlayıp Vegas'a geleceğimi biliyorsun.

LILY

Gerçekten yapar mıydın?

BEN

Senin için, bir saniye içinde.

LILY

Yarın Los Angeles'a dönmeyecek olsaydım, senden bunu yapmanı isteyebilirdim. Ama işten çıktığında seni görebileceğim, geceyi seninle geçirebileceğim ve istediğim zaman seni öpebileceğim. Yani, sanırım bekleyebilirim. Zor olacak, LOL, ama başaracağım.

BEN

Seni öpmek istediğim yerler...

LILY

İyi geceler, B. Tatlı rüyalar.

BEN

B... evet, bunu sevdim. İyi geceler,
bebeğim.

LILY

xo

TWENTY-SIX

Lily

I Daha lobinin sonuna bile gelmemiştim ki, elime tutuşturulan küçük zarfa yapışmışım ki, görevlilerden biri Otel çalışanları yönümü fark etti ve benim için kapıyı açmak üzere çıkışa doğru koştu. Kapıdan çıkarken ona teşekkür ettim, Brady kaldırımın kenarına park etmişti, başka bir çalışan beni Brady'nin Maserati'sinin yolcu tarafında karşıladı ve tırmanmam için yer açacak kadar açtı.

Bana kendimi kraliçe gibi hissettiren sadece patron değildi; burada çalışan herkes de öyleydi.

Ama bugün, ellerinden geleni yapsalar da, yine de midemi kemiren endişeyi ortadan kaldıramazlardı.

"İşte benim muhteşem kızım," dedi Brady daha p o p o m koltuğa değmeden.

Beni aylardır görmemiş gibi konuştu.

Ama durum böyle değildi. Son birkaç hafta bunun gibi karşılaşmalarla doluydu. Daltonlarla yaptığım uçuşlar arasındaki boş zamanlarım ondan başka hiçbir şeyle dolu değildi.

Titremeyi durduramayan bir el ile emniyet kemerini etrafıma bağladım ve bitirirken gülümsemeye çalıştım. "Sana da merhaba."

Bakışları yüzüme dönmeden önce her santimetrekaremi inceledi. Yine de araba olduğu yerde duruyordu, bu da gitmek için acele etmediğini gösteriyordu.

"Bu yeni, değil mi?" Başıyla elbisemi işaret etti.

"Öyle" diye fısıldarken hava almaya çalışıyordum.

Hissettiklerime rağmen hala fark ettiğine inanamıyordum.

Çıkmaya başladığımızdan beri neredeyse tüm gardırobumu görmüştü. Kariyerimin başından beri bir üniforma içinde yaşıyordum, bu yüzden boş zamanlarımda rahat davranıyordum. Aşırı miktarda kıyafet hiçbir zaman önceliğim olmamıştı. Ama Diesel korumam olduktan sonra kendimi çok daha fazla keşif yaparken buldum ve bu da alışverişi beraberinde getirdi.

"Bu elbiseyi Charleston'dan mı aldın?"

Daltonlarla birlikte gittiğim son yer, bu kez Jenner'la birlikte öğleden sonra Los Angeles'a dönmeden önce sadece bir gecelik bir seyahatti.

"Evet, King Caddesi'nde. Jo oraya gitmemi önerdi, en iyi alışverişin orada olduğunu söyledi."

"Açık pembe. Bu sana hiç benzemiyor." Eli boynumda, çenemin hemen altındaydı, parmakları sanki beni ısıtmaya çalışıyormuş gibi tenimi okşuyordu.

Önüme bir göz attım. Gölge ve renk benim kutumun çok dışındaydı. Pastel renkleri sevmezdim. Cesur olmayı severdim. Pembeyi de sevmezdim. Mücevher tonlarını tercih ederdim. Zavallı Diesel, ben birkaç farklı elbise üzerinde tartışırken mağazanın içinde benimle birlikte çok uzun süre durdu ve sonunda bunu seçti.

"Sanırım farklı bir şey denemek istedim."

Bir tarama daha yaparken başını salladı. "Ve işe yaradı. Hem de çok iyi." Bakışları telaşsızdı, sanki bir pazar öğleden sonrasında hamakta sallanıyormuş gibiydi. "Öp beni."

"Ruj sürdüğümü biliyorsun."

Daha da yaklaştı. "Umurumda olmadığını biliyorsun."

Brady ile tanışana kadar aradığının farkında olmadığım bir özellik. Herkesin içinde dudaklarını lekelemekten korkmayan bir adam - işte beni öpmeyi bu kadar çok istiyordu.

Tek umudum dudaklarının verdiği hissin anksiyetemin geçmesini sağlamasıydı. Kısa sürecekti. Ona bunu verdiğimde

zarf, duygu hızla geri dönecekti.

Yüzlerimiz arabanın ortasında buluştu, dudaklarımız aynı hizaya geldi, ondan gelen bir açlık vardı. Çalışanlarının her iki yönde de yanımızdan hızla geçip gitmesi, konuklara bagajlarını taşımaları ve arabaları park etmeleri için yardım etmesi umurunda değildi.

Sadece bu kucaklaşmayı istiyordu. Şimdi ve burada.

Ve bu, şu anda kafam iyi bir yerde olmasa bile, asla bıkmayacağım bir şeydi.

"En seksi manzaralardan birini bilmek ister misin?" diye sordu uzaklaşırken.

"Lütfen."

Zihnimi meşgul edecek herhangi bir şey.

"Seni otelimden çıkarken izlemek, o yatakta yattığını, o banyoda duş aldığını ve kıyafetlerinin o dolapta asılı olduğunu bilmek." Küçük ama derin bir inilti çıkardı. "Bu konuda çok ateşli bir şey var."

"Neden?"

"Çünkü orada geçirdiğin her dakikanın" -kısa bir süre girişe doğru baktı- "sana beni hatırlattığını biliyorum. Bana bencil diyebilirsin ama umurumda değil, beni tahrik eden şey bu." Bana bakarken gözleri kısıldı. "Otelin tadını çıkarıyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. "Evet."

Bunun geçici olmamasını ve özgeçmişimin ülkenin dört bir yanındaki birçok özel jet şirketinin elinde, açık pozisyonları olup olmadığını öğrenmek için beklememesini o kadar çok diledim ki. Kâğıt paketi kavrarken parmaklarımdaki teri hissedebiliyordum, Los Angeles'tan ayrıldıktan sonra işlerin neye benzeyeceğini ya da Brady ve bana ne olacağını bilemeyeceğimin farkındaydım. Bu düşünce, onu uzaklaştırmak için çok uğraşmama rağmen beni rahatsız etmeye devam ediyordu.

Daha hafif, sesimdeki titremeyi gizleyecek bir şeye ihtiyacım vardı, bu yüzden ekledim, "Daltonlarla biraz seyahat ettiğim için, birkaç otelinizde kaldım ve hepsi çok inanılmaz." Ama duygularımı taklit etmeye çalıştıkça gülümsemem daha da zayıfladı. "Vegas, Charleston, Manhattan, Seattle, Chica- go, Miami, Beverly Hills- bir favori seçemiyorum."

"Edinburgh olacak."

"Evet." Dudaklarımın arasından bir kahkaha geçirdim. "Birden fazla nedenden dolayı."

"Geri dönmene sevindim. Charleston çok uzaktaydı." Gözlerindeki darlık derinleşti. Bakışları da öyle. "Ama bir terslik var. Seni rahatsız eden bir şey var. Neler oluyor Lily?"

"Aman Tanrım."

Kaşları çatıldı. "Ne?"

Yutkundum, boğazıma bir gerginlik çökmüştü. "Seninle buluşmak için aşağı inerken, çıkışta resepsiyonun önünden geçerken, resepsiyon görevlilerinden biri beni durdurdu ve bunu bana uzattı." Zarfı elime aldım, tenim o kadar kaygandı ve parmaklarım o kadar gergindi ki neredeyse düşürecektim.

"Ne oldu?"

"Sizinle tanışmak için buraya gelmeden önce hızlıca bir göz attım ve..." Diğer elim göğsüme gitti. "Durmak zorundaydım. Daha fazla bakamadım." Yastıklı postayı kucağına koydum.

"Şunu açıklığa kavuşturalım. Bunun ne olduğunu bilmiyorum" - zarfı kaldırdı - "ama bana çalışanlarımdan birinin Diesel'in eline geçmeden bu paketi size verdiğini mi söylüyorsunuz?"

"Diesel benimle lobiye geldi. Bir sonraki uçuşumu ayarlamak için Daltonların asistanından bir telefon aldım, bu yüzden ben onunla konuşmak için oyalanırken o eve gitti. Bu gece izinli çünkü ben seninleyim. Birkaç saniyeden bahsediyoruz, tam olarak bu kadar süre yalnız kaldım."

"Az önce söylediğin hiçbir şeyden memnun değilim."

Üst kapağı kaldırdı ve fotoğrafları çıkardı, Vegas'ta Strip'te yürürken, Charleston'da alışveriş yaparken, Manhattan'da pizza yerken, Seattle'da Pike Place Market'i ziyaret ederken, Chicago'da Navy Pier'de yürürken, Miami'de South Beach'te bikiniyle güneşlenirken çekilmiş fotoğraflarımı gösteren bir yığını çevirdi. Ama sadece seyahatlerim yer almıyordu. Beverly Hills oteline girip çıkarken, Brady'nin arabasına binerken ve onun evine girerken çekilmiş fotoğraflarım da vardı.

Yanından geçtiği her resimde yüzünün buruşukluğu artıyordu. Ta ki gözlerinde öfkeden başka bir şey kalmayana kadar.

Brady'den önce, böyle bir bakış beni korkuturdu. Ama onunla değil.

Onunlayken hiç korku yoktu. Tek yaptığı daha çok düşmemi sağlamaktı.

"Bir not var mıydı?"

Boş paketi kucağından aldım ve parmağımı ön yüzünde yazılı olan ismin üzerinde gezdirdim. "Bu David'in el yazısı. Not bırakmasına gerek yoktu. Çünkü artık izleyip izlemediğinden şüphelenmeme gerek yok. İzlediğini biliyorum." Zarfı geri koydum, ona dokunmaktan bile iğreniyordum. "Bu bir nottan daha iyi ve onun niyeti de buydu."

"Çiçek teslimatından bu yana ondan ilk kez haber alıyorsunuz, değil mi?" demeden önce çenesini sıktı.

"Evet."

"Peki ondan hiç mesaj ya da arama gelmedi mi?" "Hayır, hiçbir şey."

"Burada kal" dediğinde burnundan duman çıktığına yemin edebilirim. Kımıldama."

"Nereye gidiyorsun?"

"Birini kovacağım."

Ben daha tek kelime edemedi arabadan iniyordu. Belboylardan birini kenara çekti, kısa bir konuşma yaptılar ve Brady otelin içinde kaybolurken, belboy Brady'nin aracının önünde konumlandı. Diesel'in benimleyken yaptığı gibi her yöne bakıyordu, bu da bana nöbet tuttuğunu gösteriyordu.

Aman Tanrım.

Berbat hissettim.

Niyetim kesinlikle kimseyi kovdurmak değildi. Ancak konu David'e gelince, Brady'ye karşı tamamen şeffaf olmam gerektiğini hissettim. Herhangi bir sürpriz istemiyordum ve onun da istemediğini biliyordum, bu yüzden ona fotoğraflardan bahsetmekten kaçınmamın hiçbir yolu yoktu.

Ama gerçekten, tamamen damdan düşer gibi gelmişlerdi. Son birkaç haftadır David'den haber alamamıştım. İhtiyaç duyulan ve takdir edilen bir ara.

Aradan geçen zaman içinde, içgüdülerim bana onun gitmediğini söyledi. İstilaya benzer bir his.

Bir şekilde, bir şekilde, hala buradaydı.

İzliyordum.

Bekliyorum.

Ki artık bunun doğru olduğunu biliyordum.

Bilmediğim şey David'in bir sonraki hamlesiydi. Korkutucu olan da buydu. Çünkü olarak yüksek sesle olarak bunlar resimler vardı, onun Sessizlik oldu

endişe verici.

Brady'nin dönmesini beklerken kapıya bir saniye daha bakamayınca, Aubrey'e mesaj atmak için telefonumu çıkardım. Kafamı dağıtmak için her şeyi yapardım.

BEN

Bebek nasıl?

AUBREY

Hâlâ ağlamanın altın madalya sahibi. Yüce Tanrım, umarım yakında durur. Bunun dışında, o çok sevimli, çok aç, çok kaka yapan bir makine. Ben de çok yorgun ve çok aşık bir anneyim.

BEN

Ah! Yakında onu kucaklamam lazım.

AUBREY

Bir hafta daha evdeyim. Ne zaman istersen gel, bunu biliyorsun.

BEN

Doğum iznin çok çabuk geçti, kızım.

AUBREY

Senin için. Benim için değil. LOL.

BEN

Ha-ha, doğru.

AUBREY

İş arama nasıl gidiyor?

BEN

Tüm gücüyle çalışıyor. Bir hafta içinde bir iş bulacağıma eminim. Her yere başvurduğum. Birilerinin işe alım yaptığını hayal etmek zorundayım.

AUBREY

Sahip olduğunuz özgeçmişle, telefonunuz yakında susmak bilmeyecek. Herkes size sahip olduğu için çok şanslı olacaktır.

BEN

Çok nazıksın.

AUBREY

Dürüst olacağım. Ben yokken Daltonlarla ilgilendiğini bilmek en büyük rahatlamaydı. Siz harika bir uçuş görevlisisiniz, bayan. Eminim senin için başka bir pozisyonları olmadığı için çok üzüleceklerdir.

Hızla kapı aralığını kontrol ettim ve Brady'nin arabaya doğru gittiğini gördüm.

BEN

Seni seviyorum.

Yeni iş hakkında sizi bilgilendirmeye devam edeceğim.

AUBREY

Sen daha iyisin.

Sürücü koltuğuna kaydı, direksiyonu kavrarken eli kalçama gitti. "Bu bir daha asla olmayacak. Artık herhangi bir paketin ya da postanın Diesel'den ya da benden geçmesi gerektiğini biliyorlar, senden değil."

"Benim yüzümden birinin başı belaya girdiği için midem bulanıyor."

Nefesini verdi, havanın hareketi bana parfümünün kokusunu gönderdi. "Ben kimseyi kovmadım. Sadece onları azarladım. Ayrıca güvenlik şefiyle görüşüp ön bürodaki kamera kayıtlarını çekmesini söyledim. O orospu çocuğunun otelime girip o zarfı verip vermediğini ya da bunu başkasına yaptırıp yaptırmadığını görmek istiyorum."

O zor nefes alırken, ben tüm nefesimi tutuyordum. "Bu bilgiyi aldıktan sonra ne yapacaksın?"

"Polise mi gideceğim demek istiyorsun?" Başını iki yana salladı. "Hayır." Eli bacağımdan ayrılıp vitesin üzerine indi, vitesi birinci vitesine takıp otelden çıkarken motorun devri yükseldi. "Dürüst olmak gerekirse, planımın ne olduğunu bilmiyorum, ama en azından bu bana onun LA'de olup olmadığını ya da kirli işlerini başkasına yaptırıp yaptırmadığını söyleyecek."

"Peki ya Diesel? Onu aradın mı ve ona da bir kulak verdin mi?"

"Hayır. Ve bunu yapmamı istemediğin için değil, ki bunu biliyorum. Ama çalışanlarım lanet olası işlerini yapmış olsalardı, otelim lobisinde güvende olman gerekirdi."

Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım. "Brady... bu o."

Dur işaretine vardığında bana baktı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü başka hiç kimsenin bana göz koymasına izin vermezdi. O kadar yakınlaşmalarını istemezdi. O çok sahiplenici. Çiçeklerle birlikte gönderdiği karttaki el yazısına kadar her şey ona ait."

"Bu şekilde ifade ettiğinizde hiç şaşırmadım."

Elimi onunkinin üzerine koydum. "Özür dilerim. Çok özür dilerim."

Trafikte olmamıza rağmen bana baktı. "Bu senin hatan değil, Lily."

"Ama öyle. Tüm bu dram benim yüzümden."

Duygularımın yükselmeye başladığını hissedebiliyordum. Göğsümü dövdüğünü hissedebiliyordum.

Kim bir ilişkiye bu şekilde başlar ki?

Kim bu tür bir bagajla gelir?

Aubrey'e mesaj attığımda beynim biraz dinlenmişti. Ama şimdi, durumun gerçekliğine geri dönmüştüm.

"Kahretsin, Brady, bu delilik. Bunun her parçası-"

"Hayır, oraya gitmiyoruz. Bir saniyeyi daha mahvetmesine izin vermeyeceğiz, beni duyuyor musun?" Kırmızı ışıktaki durduğu için gözleri benim üzerimdeydi. "O herif, hakkında daha fazla konuşmamızı gerektirecek kadar özel biri değil. Bu bizimle ilgili, onunla değil. Onun bu arabada bir yeri yok ve planladığım bu gecede de kesinlikle bir yeri yok."

Elimi göğsüme bastırdım. "Haklısın." Diğer elimle parmaklarının üst kısmını sıktım. "Bu bizimle ilgili."

"Bu yüzden yıkılmanı istemiyorum. İyi bir gece geçirmemizi istiyorum - hak ettiğin bir gece, bebeğim."

Gülümsemesi daha önce ona verdiğim gülümsemeye benzemiyordu. Daha küçük, daha zayıftı. Düşmek üzere olan bir kabuk gibi. Konuyu David'e getirmeye devam etmeyecektim. Ondan tamamen uzaklaşıyordum, konsantrasyonumu değiştiriyordum, bu yüzden "Ne planladın?" diye ekledim.

"Seni Malibu'ya götürecektim ve akşam yemeğinden sonra Nobu'ya gidip sahilde yürüyecektim ama..." Yüzümü analiz ederken sesi kesildi. "Biliyor musun? Benim daha iyi bir fikrim var."

"Öyle mi?"

Kıkırdadı. "Söylesene Lily, o elbisenin içinde kirlenmekten korkuyor musun?"

"Kirli mi?"

"Ve muhtemelen dağınık."

Omuz silktim. "Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok... ama seninle olduğum sürece hiçbir şeyden korkmuyorum."

"Senin için bu kadar çıldırmamın sebeplerinin listesi uzayıp gidiyor."

Yeşil ışıktaki uçararak geçip In-N-Out Burger'e girmeden önce birkaç sokaktan geçerken kıkırdadım. Otoparkın etrafında dönüp arabaya servis sırasında sıraya girene kadar sadece geri döndüğünü sanıyordum.

İşte o zaman kahkaham çok daha yüksek bir sese ulaştı. "Burgers? Senin fikrin bu mu?"

"Nefret mi ediyorsun?"

"Hayır." Elimini parmaklarından koluna doğru götürdüm. "Casual'ı her zaman fanteziye tercih ederim."

Bana sırtıttı ve camını indirerek hoparlöre "İki tane acılı Double Double ve iki tane Animal Style patates kızartması alacağım" dedi.

Dahili telefondan "Başka bir şey var mı?" diye soruldu. "İki kola."

"Yukarı çekebilirsin."

Camdan ödemeyi yaptı, yiyecek poşetini aldı ve restoranın arkasına park etti, bana sarılı hamburgerimi ve patates kızartması kabımı uzattı, kolamı bardak tutucusuna yerleştirdi.

"Sana şu anda burada olmamızın iki nedenini söyleyeceğim." Ağzına şımarık bir kızartma attı. "Birincisi, Nobu onsuz yaşayamayacağım bir restoran olsa da, oraya daha önce başka kadınlarla gittim. Sen daha iyisini hak ediyorsun ve gecemizi planlarken bunu düşünmeliydim."

Hamburgerimi açtım ve kaygan ekmeği, kalın domates dilimi ve erimiş peynir bunun ne kadar dağınık olacağını kanıtladı ve ben buna bayıldım. "Bu beni rahatsız etmiyor, Brady. Benim öyle kıskançlık sorunlarım yok. Bir sürü kadınla çıktığını biliyorum. Los Angeles'ta birini götürmediğin çok az restoran olduğunu düşünüyorum." Göz kırptım. "Ama şunu da söyleyeyim: Bu elbiseyi giydim çünkü beni güzel bir yere götüreceğini biliyordum. Ben sadece

yoga pantolonum ve tişörtümle, bir Double Double ve Animal-Style patates kızartması yiyerek daha da mutluyum."

Parmaklarını peçeteye sildi ve yüzüme götürdü. "Sende çok seksi olan başka bir şey daha var." Çiğnemeyi bitirdi. "İkinci neden, buraya daha önce hiç başka bir kadın getirmemiş olmam."

"Bu beni şaşırtmadı. Kim olduğunuzu ve nelere gücünüzün yettiğini düşünürsek, eminim en iyisini istemişlerdir."

"Ama sana onları neden buraya getirmediğimi söylediğimde olacak." Parmaklarını yanağımda gezdirdi, ben hamburgerimden bir ısırık alıp ağzımın kenarlarını yalamaya çalışırken parmaklarını orada tuttu, ama yüzümün daha önce beni uyardığı gibi dağınık olduğunu biliyordu. "Ta liseye, ehliyetimi ilk aldığım zamana kadar, işler zorlaştığında geldiğim yer burasıydı. İşler kontrolden çıktığında. Etrafımdaki her şeyden ve herkesten uzaklaşmak istediğimde. Arabaya servis bölümünden sipariş verirdim ve arabamda otururdum, tıpkı bunun gibi, yerdim ve beynimi dinlendirirdim."

Bu duyguyla ilişkili olarak gözlerim kısa süreliğine kapandı. "Bunu anlıyorum. Her düzeyde."

"Üniversite de farklı değildi. Üniversite sonrası da aynıydı." Elini çeneme götürdü. "Bana David'den gelen paketi gösterdiğinde, o orospu çocuğunu bulmak istedim. Ellerimi boğazına dolamak istedim. O piçin seninle bir daha temas kurmaması için elimden gelen her şeyi yapmak istedim." Sesi yükseldi, keskinleşti. "Bazen kendime bir içki doldurmak yetmiyor. Spor salonuna gitmek, koşuya çıkmak ya da çantaya vurabildiğim kadar sert vurmak da öyle. Daha fazlasına ihtiyacım var."

"İşte o zaman buraya geliyorsunuz, bu gece yaptığınız gibi."

"Seninle." Başparmağıyla ağzımın kenarlarını sildi ve teninde ne varsa emdi.

"Otelinden çıkarken beni görünce tahrik oluyorsun." Başımın elini işaret ettim. "Ama az önce her ne yaptıysan, beni tahrik eden de o oldu."

Güldü. "O bok da iyiydi."

"Beni evinize götürdüğünüz için onur duydum" demeden önce birkaç dakika sessizliğe izin verdim.

Hamburgerinden bir ısırık aldı, ağzını hemen peçeteyle temizledi. "Bunun kulağa ne kadar saçma geldiğini biliyor musun? Benim yerim

lanet olası bir fast-food restoranı."

"Benimki Atlanta'da bir kahve dükkanıydı. Bir latte bile yapamayan ve tuvalette asla kağıt havlu bulunmayan, bu yüzden herkesin elleri havayla kuruduğu için zeminin her zaman ıslak olduğu küçük bir duvar deliği. Umurumda değildi, bayılmışım." Kolamdan bir yudum aldım. "Isırık büyüklüğünde, çiğnenebilir ve biraz yapışkan olan bu sevimli küçük bademli kurabiyeler vardı - çok lezzetli - ve onlardan bir paket sipariş eder ve sade kahvemi içtim. Hiçbir şey beni daha mutlu edemezdi." Ağzıma birkaç patates kızartması attım. "Demek istediğim, mekanın nerede olduğu kimin umurunda? Önemli olan senin bir yerin olması." Hamburgerin üzerinde sallanıp duran minik soğanı yalayarak temizledim. "Ve şimdi ben seninkinin ne olduğunu biliyorum, sen de benimkini biliyorsun."

Elleri yemekten kurtulup bedenime doğru ilerlerken bakışları daha da yoğunlaştı. "İkimizin çok farklı olduğunu düşünüyorsun. Ama değiliz."

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" Başını salladı.

"Senin için bu kadar çıldırmamın nedenlerinin listesi uzayıp gidiyor," dedim ona, kendi sözcüklerini kullanarak.

Kahkahası sessizliği doldurdu. "Öp beni." "Ama üzerimde In-N-Out sosu var."

Yüzümden birkaç santim uzaklaştı. "Ve umurumda olmadığını biliyorsun."

TWENTY-SEVEN

Brady

M Şoför yaklaşık on beş dakika erken gelmişti, bu yüzden uçağa vardığımda mürettebattan hiçbiri merdivenlerin dibinde beni beklemiyordu. Merdivenleri tırmanıp kabine girdiğimde, Lily'nin eğilmiş, bir kutudan şişeleri çıkarıp bir dolaba yerleştirdiği arka tarafa baktığımda beklenmedik varışım daha da belirginleşti. Dizlerini bükme ve çömelme zahmetine katlanmamıştı. Tüm bunları ayakta durarak yapıyordu, kıçı havadaydı, sanki ben arkasındaymışım da onu köpek pozisyonunda sikiyormuşum gibi Tarz.

Lanet olsun, çok güzel bir manzaraydı.

Birkaç saat önce, duş almak ve bu uçuşa hazırlanmak için yatağımdan banyoya çıplak bir şekilde yürüdüğünde gördüğüm bir manzara - benim bineceğimi bilmediği veya parasını ödediğim bir günlük hızlı bir gidiş-dönüş yolculuğu.

Uçağın sağ tarafındaki kanepede oturan Diesel'e başımı salladım ve sessizce mutfağa doğru ilerledim. Ellerimi arkasına koyup onu korkutmak istemedim. Hayır.

David ormanda belirdiğinde, eminim ki bu onu geriyordu.

Ben de ona bir uyarıda bulundum ve "İşte bu tam bir eşek" dedim ve mutfağın kapısında durdum.

Yüzü yere dönük bir şekilde dondu kaldı, sanki bu ifadeyi ve onu söyleyen sesi inceliyordu, sonra ayağa kalktı ve bana doğru döndü. "Tanrı'ya şükür sensin."

"Selam, bebeğim." Ellerimi beline doladım ve onu kendime çektim.

Gülümsemenin ağzında büyümesi uzun sürmedi. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ben senin yolcunum."

Gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Seni Dallas'a mı götürüyoruz?"

"Sırf seni uçuş görevlim olarak alabilmek için Daltonlara jetlerini kullanmaları için ödeme yapmama şaşırmamalısın."

Kollarını omuzlarıma koydu. "Ama öyleyim. Konu senin kararların ve onların bana hissettirdikleri olduğunda durum hep böyle oluyor. Özellikle de dün gece ve bu sabah erkenden benimle olduğun için ve bu sadece bir günlük gezi olduğu için, muhtemelen bu gece de benimle olacaksın." Cevap vermek üzereydim ki, "Benden hâlâ bıkmadın mı?" diye devam etti.

"Azıcık bile değil."

Dudağını ısırdı. "Doyamayan tek kişinin ben olduğumu sanıyordum. Yalnız olmadığımı sevindim."

Onu öptüm, sadece nefesini kesmekle kalmayıp dudaklarının benim olduğunu hatırlatacak kadar uzun sürmesini sağladım. "Burada bitirmene izin vereceğim. Benim yapmam gereken işler var."

"Bir şey ister misin? İçecek? Yemek?"

"Sadece biraz kahve, ama acele etme. Zaten bir tane içtim. Yakın zamanda ikincisine ihtiyacım yok. İşini yap ve bitirdiğinde yanıma gel."

"Sana bir sır verebilir miyim?" Başımı salladım.

Ellerini göğsümde gezdirdi, yanlarına düşmeden önce yavaşça hareket ettirdi. "Sırf beni uçuş görevlisi olarak görmek için bir jet kiralayacak türden bir adam olduğunu bilmek seni daha da çok istememe neden oluyor. Ve *daha fazlası*, mümkün olduğunu düşünmediğim bir kelime."

"Bunu bu gece hatırlayacağım." Başparmağımı yanağına sürterek ona sııttım ve Diesel'e ana kabinde katıldım. "Nasılsın dostum?"

"Her şey yolunda, adamım."

Vegas'taki otelimiz bir kumarhane olduğundan, BT departmanımız oyun alanımıza giren herkesin yüzünü tarayan bir yazılım geliştirmiş ve misafirlerin kimliklerini gizlemek için kılık değiştirmediginden emin olmuştu. Bir oyuncu hile yapmak, kart saymak veya uygunsuz davranmak gibi nedenlerle kumarhanemizden men edildiğinde, geri dönmesine izin verilmezdi. Bu durum, bizi atlatmak için sahte saç, peruk, gözlük veya şapka takmalarını engellemedi.

O otelin güvenlik müdürüyle konuştuğumda, ona bu yazılımı kullanarak Beverly Hills'teki video görüntülerini taramasını ve David'in otele giren kişi olup olmadığını ya da herhangi bir noktada kim olduğunu gizlemeye çalışıp çalışmadığını kontrol etmesini söylemişim.

Bilgi, özellikle de bu orospu çocuğu söz konusu olduğunda, güç demekti.

Güvenlik şefi bütün gece bu proje üzerinde çalışmıştı. Sadece son kırk sekiz saatin değil, Lily'nin taşındığı günden bu yana tüm video kayıtlarını taradı.

Bulgularını bu sabah ben havaalanına giderken bana e-posta ile gönderdi.

Hiç hoşuma gitmeyen bulgular.

Diesel'e sesimi alçak tutarak, "Elimizde düşündüğümde daha büyük bir sorun var," dedim.

Elinde ne bir telefon, ne bir tablet, hatta ne de bir gazete vardı; uçak yere indiğinde Lily'yi korumak için gözleri jetin içinde ve dışındaydı. Bu yüzden ben konuştuğumda bana bakması bir saniyeden kısa sürdü.

"Bana detayları anlat." Ağaç gövdesinden devasa bacaklarını çaprazladı.

"Bildığınız gibi, Lily otele bir paket fotoğraf gönderdi."

Diesel'e fotoğraflardan sadece söz edilmemişti; çekildikleri her yerde Diesel Lily ile birlikte olduğu için ona kopyaları da gönderilmişti.

"Az önce öğrendim ki paketi resepsiyona teslim eden David'miş."

"Onun bir gofer olduğundan emindim."

Yüzümü ona dönmek için kanepede döndüm ve dizüstü bilgisayar çantamı omzumdan alıp yanımdaki koltuğa bıraktım. "Ben de öyleydin." Mutfağa baktım, Lily'nin orada çalıştığını duyuyor ama onu göremiyordum. "Lily aynı fikirde değildi; o olduğunu biliyordu ama bu pisliğin birkaç fotoğrafı elden teslim etmek için Batı Yakası'na kadar geldiğini hayal bile edemezdin. Bu da beni düşündürdü. Fotoğrafları çeken o muydu, yoksa bu işi başkasına mı yaptırıyordu?"

"Sakın bana söyleme," diye inledi Diesel. "Başından beri oydu, değil mi?"

Sesi daha da yüksekti, tüm kabine yayılıyordu, Lily'nin kafasını içeri sokup, "Her şey yolunda mı?" diye sormasına yetecek kadar yüksekti. Benden Diesel'e baktı ve sonra tekrar bana döndü. "David'den bahsediyorsun, değil mi?" Cevap beklemek yerine yaklaştı ve dizüstü bilgisayarımın diğer tarafına oturdu. "Ne oldu?"

Ondan hiçbir şey saklamak istemedim.

Aynı zamanda, onu durumla ilgili olduğundan daha fazla endişelendirmek istemedim.

"Paketi otele teslim edenin David olduğu doğrulandı. Şapka ve bıyık takarak kılık değiştirmeye çalışmış, elimizdeki fotoğraflarının hiçbirinde sakalı yok, bu yüzden bizi kandırmaya çalıştığını biliyoruz."

"Onun resimleri var mı?" Lily sordu.

Ondan hiçbir şey istememiştim. Unutmak istediği bir geçmişini deşmesini istemiyordum. Asistanımın ve güvenlik şefinin yardımıyla, interneti tarayarak, bir karşılaştırma yapmak için yeterli belgeye ulaştık.

Yasa dışı, yeraltı bir işte çalışan biri için, bu pislik ne paylaştığı konusunda çok dikkatli değildi. Çeşitli sosyal medya sitelerinde çok fazla fotoğrafı vardı.

Bu onun ilk hatasıydı.

Ama bu bana başka hatalar da olabileceğini gösterdi. David dikkatli değildi. Bu da onu can evinden vurmak için daha fazla yanlışını bulmam gerektiği anlamına geliyordu.

"Ekibimde fotoğraflar var, evet," dedim ona. "Güvenlik şefimin bulduğuna göre otele birçok kez gelmiş. Şimdiye kadar sadece lobide kalmış, ama saatlerce kışını oraya park etmiş,

Belli ki fotoğrafinızı çekebilmek için gelip gitmenizi bekliyor."

Sırtını dikleştirdi ve kollarını kendine doladı, sanki bir cereyan esmiş gibi idi. "Ve bana yaklaşmak için."

Lanet olası ellerimi sıkmama neden olan bir dūřünce. "Öyle görünüyor," diye cevap verdim.

"Yani, Los Angeles'ta o olduğunu biliyoruz." Diesel'in bacağı çaprazlama durduğu yerden düştü ve şimdi iki ayağı da halının üzerinde olduğu için kollarını kalçalarına dayadı. "Otele birden fazla kez geldiğini biliyoruz. Yüzünü sakladığını ve bizi kandırdığını dūřündüğünü biliyoruz." Durakladı. "Peki ya farklı yerler? Bu da o muydu? Yoksa bir özel dedektif mi?"

Dizüstü bilgisayar çantasını kaldırdım ve Lily'nin yanına kayarak kolumu ona doladım. Bunu duymak zorunda olmasından nefret ediyordum. Ve bu pislik tarafından manipüle edilmesinden de nefret ediyordum. "Sanırım bu uçağı izliyor, uçuş rotalarını takip ediyor. Belki özel, belki de ticari uçakla uçuyor ama kızın nereye gittiğini öğrendiğinde başka bir uçağa binme imkânına sahip." Bu ifadenin yerleşmesine izin verdim. "Hoşuma gitmeyen şey, onun fotoğraflarını çekmek dışında başka bir şey yapmıyor olması. Onu tehdit etmiyor, mesaj atmıyor ya da aramıyor."

Diesel, "Otelinizdeki odasına girmeye de alışmıyor," dedi.

Başımı salladım. "Hiç asansöre binmedi ya da merdivenleri kullanmadı." Bu noktaları vurgulayarak ona daha sıkı sarıldım.

Diesel, "Bizi takip ettiği yerlerin hiçbirinde, kızın odasına girmeye ya da onu sokakta durdurmaya ya da ona herhangi bir şekilde yaklaşmaya kalkışmadı," dedi. "Sadece sessizce oturuyordu."

Bana bakışından onun da aynı řeyi dūřündüğünü anladım.

David şimdilik sessizce oturuyordu ama getirdiği resimler bir mesaj niteliğindeydi.

Olaylar gelişiyordu.

Ve bir yapı sadece tek bir şeye yol açar. Bir patlamaya.

"Bu onun tarzı değil," diye itiraf etti Lily. "O sessiz bir adam değildir. Uyandığı andan uykuya daldığı ana kadar hep konuşur. Kelimeler onun silahıdır ve onları durmadan kullanır." Yavaş yavaş bana doğru döndü. "Yeni telefonumu almadan önce

Günde birkaç kez ulaşıyor, sizinle ve bizimle ilgili tüm bu suçlamaları ortaya atıyor."

"Ama sana ulaşmasını engelledim. O savaşı ben kazandım. O bunu biliyor. Bundan nefret ediyor. Birlikte olmamızdan da nefret ediyor."

"Bu ani değişiklik neden?" diye sordu. "Onun karakterine bu kadar aykırı olduğu halde nasıl oluyor da çılgılık atmaktan sessizliğe geçiyorsun?"

Çünkü o orospu çocuğu çok kızgındı. Kızgınlığın çok ötesindeydi.

Çılgılık atmak artık yeterli değildi.

İşler yepyeni, çok daha derin bir seviyeye ilerlemişti.

Durumu bu şekilde okumuştum ve Diesel'e hızlı bir bakış bana aynı fikirde olduğumuzu söyledi.

"Sanırım odağını değiştiriyor," dedim ona. "Onu yeni telefonla bir kez yendim. Diesel'i işe alarak onu tekrar yendim. Şimdi de beni yenmenin bir yolunu arıyor."

Gözlerimi taradı. "Neyi farklı yapmam gerekiyor?"

Elimi boynuna götürdüm ve arkasına masaj yaptım. "Her şeyi doğru yapıyorsun."

"Brady..." Omuzları yuvarlandı, sırtı kamburlaştı. İçeride doğru çöküyor, kendi bedeninin içine çöküyordu. "Neden çok yanlış bir şey olacakmış gibi hissediyorum?"

TWENTY-EIGHT

Lily

"Beni nereye götüreceğini bilmek için sabırsızlanıyorum," dedim Brady'ye, Dallas'a indikten hemen sonra bizi alan SUV'un arka koltuğundan.

Sadece Brady ve ben havalanırken pilotlar ve Diesel uçakta kalmışlardı -çok tuhaf bulduğum bir şeydi bu. Şimdiye kadar havaalanının çevresinden ayrılmadığımızda işler daha da garipleşti. Ne zaman ana yola çıkacağımızı düşünsem, dönmeye devam ediyorduk.

"Diyelim ki uçaklar hakkındaki bilginizden yararlanıyorum." Gözleri güneşin altında daha da açık bir maviydi.

"Benim bilgim mi?" Güldüm.

Parmakları saçlarımın arkasına daldı. "Kariyerinde geçirdiğin yılların sayısıyla, bazı şeyleri benim bilmediğim bir perspektiften biliyorsun."

"Gibi mi?"

"Hangi büyüklükteki kamara belirli sayıda insana rahatça sığar. Mutfakta ne tür bir depolama alanı faydalıdır. Ana kamara için en pratik yerleşim planı nedir. Bunun gibi şeyler."

"Peki bu tür bir bilgiye neden ihtiyacınız var?"

Cip durdu ve ben ön camdan baktım. Profesyonel giyimli iki adamın dışarıda beklediği bir hangarın önüne park etmiştik.

"Çünkü bir uçak alıyorum."

Şoför arka koltuğun kapısını açtı.

İşte o zaman Brady dışarıya doğru başını salladı ve "Önden buyurun, uzmanım" dedi.

"Kesinlikle bundan daha iyi bir başlık bulabilirsin, değil mi?" Ona göz kırptım.

"Yapmamı istediğine emin misin? Çünkü bulduğum başlık uygun olmayacak ve şu anda yapmak istediğim son şey seni ıslatmak" - başımın arkasındaki kavrayışını sıkılaştırdı

- "ve önümüzdeki birkaç saat boyunca seni çıkaramayacağım."

Benimle durmaksızın ilgilenen bir adam - sadece zihinsel olarak değil, fiziksel olarak da.

Tek boynuzlu atlar gerçekten varmış.

"Bu çok zalimce olurdu." Gülümsedim. "O zaman uzmanla gidelim. Zaten kulağa hoş geliyor."

Dışarı çıkarken kıkırdadım, Brady'nin bana katılmasını bekledim ve o da beni adamlara doğru götürdü.

Tanışmalar çabucak yapıldı ve birinin havacılık şirketinin CEO'su, diğerinin ise üretim müdürü olduğunu öğrendim. Büyük hangara girdiğimizde satış müdürü de bize katıldı.

Deneyiminin büyük bir kısmı ticari uçuşlarda geçmiş olsa da, her büyüklükteki uçağı kullanmayı biliyordum ve filolarındaki özel jetleri gezerken Brady'nin sorduğu soruları kolayca yanıtlayabilirdim. Bakmamız için yedi tane vardı. Her biri motor büyüklüğü, kapasitesi ve yerleşim düzeni açısından biraz farklıydı. Ama sanki şirket Brady'nin ihtiyaçlarına en çok hangi uçağın uyacağını biliyordu ve onu sona saklamıştı.

Son jete girer girmez, satın alması gereken uçağın bu olduğuna dair aklımda hiçbir soru işareti kalmadı. Tasarım konusunda kusursuz bir göze sahip biri tarafından seçilmiş detaylar ve kaplamalarla saf lüks. Sadece kendisine, ailesine, iş arkadaşlarına - uçağı alması gereken kim varsa - sığmakla kalmayacak, aynı zamanda iş yapmak, uyumak ve hatta bir toplantıya ev sahipliği yapmak için işlevsel bir alan olacak bir iç mekan.

Üretim müdürü tüm önemli özellikleri gösterdikten sonra turu bitirdi ve Brady gruba benimle sohbet etmek için yalnız kalmak istediğini söyledi. İki adam ve kadın jetten ayrıldılar ve Brady ile beni ana kabinin ortasında bıraktılar.

"Uçakları hakkında ne düşünüyorsun?" diye sorduğunda yumuşak, tereyağlı deri koltuklardan birine yanına oturdum.

"Motor ya da kokpit hakkında yorum yapamam; bunlar benim bilgi alanımın dışında. Ama size şunu söyleyebilirim ki biniş kapısından mutfağına kadar bu uçaklar muhteşem. Ve bence Daltonların jetine kıyasla, az önce gezdiklerimiz daha iyi."

"Seni duymuş olsaydı bu Dominick'in kışını ısırmaz mıydı?"

Güldüm. "Bu aramızda bir sır olarak kalsın, tamam mı?"

Bana gülümsedi. "Yedisi arasında en sevdiğin var mı?" Başımı salladım.

"Bu mu?" diye sordu.

"Bu."

"Benimki de öyle. Kendimi burada çok zaman geçirirken görebiliyorum." Kabinin etrafına göz gezdirerek bana nefis ensesini gösterdi, bakışları sonunda bana döndü. "Cole and Spade Hotels'in şu anda sadece bir uçağı var ve bunu yedi ortak arasında paylaşıyoruz. Bektan bir durum. Bunun için sürekli kavga ediyoruz ve jet ortalama olarak haftalar öncesinden rezerve ediliyor. İhtiyacım olduğunda asla alamıyorum."

"Bu sizin mi yoksa şirketin mi olacak?"

Diğer kolunu kanepenin arkasına doğru uzattı. "Şirketin ama çoğunlukla benim. Size her hafta Edinburgh'a gidip geleceğimi söylemiştim, bu uçağı bineceğim. Bu da ben Los Angeles'tayken diğer ortaklarımın kullanması için fazla zaman bırakmıyor, belki haftada iki gün."

"Bu uluslararası seyahatler için mükemmel bir jet olacak." Bir kraliçe yatağı barındıran bir yatak odasının inşa edildiğı arka tarafı işaret ettim. "O kadar seyahatten sonra yorgun düşeceksin ama bir yatak odası ve tam donanımlı bir duşla sahip olmak kesinlikle yardımcı olacak."

Y a s l a n d ı , bacaklarını gömme sedirin üzerine koydu ve kollarını başının arkasında kavuşturdu. "Haklısın. İyi bir uyum olacak." Bana bakarken sessizdi. "Sadece bir şey eksik..."

Neyi kastettiğini anlayamadım. Bu uçakta şimdiye kadar yaşadığım tüm evlerden daha fazla yükseltme ve zil ve ıslık vardı. Bu

daha yüksek değildi. En üst düzeydi. "Bu ne olabilir?"

Dudaklarında yavaş, güzel bir gülümseme belirdi.

"Sen." "Ben mi?"

"Cole ve Spade Otelleri sizi bu jette tam zamanlı uçuş görevlisi olarak işe almak istiyor. Bu pozisyon Daltonlarla olan sözleşmenizi tamamladıktan sonra bir hafta içinde başlayacak. Tüm evraklar yanımda, böylece şartları ve neler gerektirdiğini gözden geçirebilirsiniz. Tabii ki, tüm sosyal haklar, son derece rekabetçi bir maaş, izin, konut ödeneği - ihtiyacınız olan her şeyle birlikte gelecektir."

Dinlerken başımın ileri geri sallandığını hissettim. Düşünürken. Bunun gerçek olup olmadığına karar vermeye çalışırken. "Bana ciddi ciddi iş mi teklif ediyorsun?"

Elini başının arkasından çekip omzuma koydu. "Evet, ama bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum çünkü bunun amacının yanlış anlaşılmasını istemiyorum." Saçlarımın uçlarıyla oynadı. "Senin deneyim düzeyine sahip ve her hafta İngiltere'ye gidip gelmeyi kaldırabilecek birine ihtiyacım var. Bu yüzden sana bu pozisyon teklif ediliyor, kız arkadaşım olduğun için değil."

Düşüncelerim hâlâ karmakarışık. Bir iş mi?

Spades ve Coles ile mi?

Başvurduklarım gibi tam da istediğim gibi bir fırsattı.

"Bana olan inancınızı takdir ediyorum," dedim ona.

Nefesini verdiğinde hava yüzüme çarptı. "Bana başka işlere başvurduğunu söylemiştin. Seni Los Angeles'tan uzaklaştırabilecek fırsatlar. Gitmeni istiyor muyum? Tabii ki hayır. Seni burada istiyorum. Benimle olmanı istiyorum. Bunun bir etkisi olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum ama sana bu teklifin yapılmasının asıl nedeni yeteneklerin ve bilgin." Durakladı ama gözleri bana bakarken daha da yoğunlaştı. "Bunu bilmeni istiyorum ve bunu söylediğimde bana inanmanı istiyorum: Bu pozisyonu kabul etmezsen, bu senin hakkında hissettiklerimi ya da aramızda o l a c a k l a r ı değiştirmeyecek. Üzerinde baskı hissetmeni istemiyorum. Bu senin için ya doğrudur ya da değildir. Ama senin kararın bizi etkilemeyecek."

Fırsatın heyecanı içimde büyüyordu ama bu evet ya da hayır demek kadar basit değildi. Başka faktörler de vardı.

Brady'nin iş ortağı olması gibi. Dominick durumumu biliyorsa, Brady'nin kardeşleri de biliyordur diye düşündüm. Aynı zamanda patronum olan kardeşler.

Bu konuda ne düşünüyorlar?

Benimki gibi bir eski sevgilisi olan birine iş teklif ettikleri için endişelendiler mi?

Kendim de dahil olmak üzere hiç kimsenin uğraşmak istemeyeceği bir yükü şirketlerine girdiğimi mi?

Ona doğru döndüm, dirseğimi minderine koydum ve avucumun içiyle yüzümü tuttum. "Diyelim ki kabul ettim. Patronla yatıyor olacağım. Diğer ortakların bunu sorun eder mi?"

"Macon bir çalışanımızla çıkıyor. Cooper ortaklarımızdan biriyle çıkıyor. Kuzenim Jo, Jenner ile evli, bunu size söylemiştim. Bu bir sorun değil."

"Peki ya Ridge ve Rhett? Onlar ne düşünür?"

"İkisinin de ne düşündüğü umurumda değil. Beni ilgilendirdiği kadarıyla, bu konuda fikir sahibi olmalarına izin verilmiyor." Gözlerimi incelerken, ruhuma vurduğunu hissedebiliyordum. "Ortaklarımın çıkmamız hakkındaki düşünceleri konusunda gerçekten endişeli misin, yoksa bundan çok daha derin başka bir şey mi var?"

Her şey için endişelendim. Her katmanı.

Her zaman.

Benimle ilgili sorun buydu.

Diğer sorun ise bu hislerimi içimde tutmamdı. Onları kimseyle paylaşmazdım. Çözülmek yerine daha da kötü hissetmeme neden oluyorlardı.

Brady beni konuşturup arındırana kadar. Şu anda yaptığı gibi.

"Daha derine iniyor," diye itiraf ettim. "Konuş benimle."

Derin bir nefes aldım. "Ortaklarınızın benim durumuma acımasını ve bunu bana sizin beni güvende tutma ve koruma yönteminiz olduğu için teklif ettiğinizi düşünmelerini istemiyorum."

"Lily..."

"Öyle olmadığını biliyorum. Benim deneyim seviyemde bir uçuş görevlisine ihtiyacınız olduğunu söylediğinizi biliyorum. Bunların hepsine inanıyorum." Boğazımda bir düğüm oluşuyordu. Yine de, bunca zamandan sonra, bir uçuş görevlisi bulduğumu kabul etmek zordu.

kendimi bu duruma soktum. "Ama benim geçmişim benzersiz. Zorlu, dengesiz ve tehditkâr birini i ç e r i y o r ve benim bir tür-"

"Seni tam orada durduracağım." Elleri yüzümü çevreledi. "Kimse bir ilişkiye bir şey olmadan girmez. Kahretsin, sana bağlanamadığım için geldim çünkü bunu hiç istemedim ya da umursamadım." Sesi sert ama aynı zamanda yumuşaktı, sanki duyulmak istiyordu ama kelimelerin incitmesini istemiyordu.

"Eski sevgilin var, ne olmuş yani? Bazı insanların bir ya da beş, hatta on iki çocuğu vardır. Bazıları hasta ebeveynlerine bakmakla uğraşüyor. Bazıları borç içinde boğuluyor. Bazıları güvenme yetisine sahip değildir. Bazıları yas tutuyor."

Daha da yaklaştı. "Demek istediğim, ortaklarım mükemmel olmaktan çok uzaktır ve sizden de öyle olmanızı beklemiyorlar. Ama söz veriyorum, niyetimi asla sorgulamazlar. Nitelikli olmayan birini şirketimize getirmeyeceğimi biliyorlar."

Bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Bunu düşünmeni istiyorum. Şimdi bir karar vermek zorunda değilsin. Ve eğer bu konuda daha fazla konuşmak istersen, konuşabiliriz. Ortaklarımla görüşmek istersen, bunu da yapabiliriz." Başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirdi. "Ama evet dersen, burası senin yeni ofisin olacak, bebeğim."

TWENTY-NINE

Brady

"W nereden başlayacağız?" Lily ve ben, Klark'ın bir sürü malzeme koyduğu mutfağımdaki adanın etrafını sararak bizi kendi başımızın çaresine bakmak zorunda bırakırken, "Başlayalım mı?" dedim.

Özel şefim bizi terk etmedi. Randevu gecesi idi. Bu yüzden ona beş yıldızlı olacağını bildiğim bir şey hazırlamak yerine, yeniden yaratabileceğimi umarak dünyaca ünlü spagettisini yapmak için kullanacağı her şeyi bırakmasını istedim. Elbette, sadece bir tencereyi ocakta bırakmasını isteseydim daha kolay olurdu. Ama bunun neresi eğlenceliydi? Her şeyi berbat etsem bile, ki muhtemelen edecektim, en azından onunla birlikte denemeliydim.

Ve en azından denediğimi gördü.

"Yemek pişirmek benim süper gücüm değil." Zayıfça gülümsedi. "Isıtmak, tabaklamak, bunları bütün gün yapabilirim. Hangi tatların eksik ya da eksik olduğunu ya da hepsini sihirli hale getirecek sıralamayı bilmek, unut gitsin. Ben çaresiz bir davayım."

Yıllar boyunca çok fazla özgüven gördüm. Övünmek, etkilemek, hiç şansı olmayan ikinci bir randevuyu garantilemek için söylenmiş sözler.

Görmediğim şey şuydu.

Güvenlik açığı.

Bir zayıflığı kabul etmek, ve bu çok seksiydi.

"Bok gibi çıkarsa, sipariş veririz." Çenesini sıyırdım, bu kadar hoşuma gitmesine şaşırdığım bir noktaydı. Yüzündeki diğer yerlere kıyasla güzel bir özellik değildi ama her şeyi bir araya getiren şeydi. Tutulmak için çılgılık atan bir yerdi.

"Bu plana bayıldım."

Elimi çenesinden geçirerek başının arkasını tuttum ve gözleri bana bakacak şekilde eğdim. "Bıçak kullanma becerilerin nasıl?"

"Simidin içine eşit miktarda krem peynir sürebilirim." Kıkırdadı. "Ama içimden bir ses sorduğunuzun bu olmadığını söylüyor."

Tanrım, çok tatlıydı.

"Soğan, dolmalık biber ve mantarı halledebilir misin, yoksa eti kızartmayı mı tercih edersin?"

"Soğan mı? Beni mahvetmeye mi çalışıyorsun?" Sanki soğanlar gözlerini yakmaya başlamış gibi birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Şaka yapıyorum. Takım için memnuniyetle bir tane alacağım."

Yemekten sonra bunu yapmasına gerek kalmayacaktı. Yemeği bitirdikten sonra, bütün gece onun amıyla ilgilenecektik.

Onu usulca öptüm. Yavaşça. Klark'ın bıraktığı et paketlerini almak için çekilmeden önce bana ait olanın tadına baktım. Sığır ve domuz olmak üzere iki çeşit et vardı ve bunları dökme demir bir tavada kısık ateşte birleştirip parçalara ayırmaya başladım.

Omzumun üzerinden, "Bugün işte çılgınca bir şey oldu," dedim.

"Ne kadar vahşi?"

"Ridge ve Rhett ile öğle yemeğine çıktım." Düşündüğüm kadar şaşırdığını gösteren yüz ifadesini yakalamak için arkamı dönmeye devam ettim. "İşin içinde alkol de vardı, muhtemelen üçümüzün de hayatta kalmasının nedeni buydu. Ama yine de üçümüz de ofise canlı döndük." Eti bırakıp dolaptan bir tencere aldım, yeterince su doldurdum ve kaynaması için ocağın üstüne koydum. "Gerçekten, bu lanet olası bir mucize."

"Öğle yemeğine ne sebep oldu?"

Kıkırdamak zorunda kaldım. "Bordro departmanını nasıl yenilediğimi ve aynı şeyi check-in ve checkout süreçlerimiz için nasıl yaptığımı öğrenmek istediler. Söylemediler ama sanırım çalışmalarımndan etkilendiler." Eti hızlıca karıştırdım.

"Ridge şirketimiz için yepyeni bir uygulama tasarımına öncülük etmek istiyor, bu yüzden benim sürecimi dinlemek istediler."

"Gerçekten uygulamayı yeniden yapmasına izin mi veriyorsun? Bu senin yapacağın bir şey gibi geliyor, onun değil."

İçimi çektim. "O bekâr bir baba. Yeni oteller açmak ya da mevcut envanterimizi yenilemek için çok fazla seyahat edemiyor. Malibu'daki mülkümüzü elden geçirecek ve Beverly Hills'te bazı güncellemeler yapacak olsa da, çocuğundan uzak kalmak istemediği için sadece Los Angeles çevresinde iş almakla sınırlı."

"Anlaşılabilir." Dolmalık biberi dilimledi. "Yine de sana gelmeleri beni biraz şaşırttı. Geldikleri için mutluyum. Sadece şok oldum."

"Kimse benden daha fazla şok olamaz."

Kesme tahtasını doğranmış biberlerle birlikte getirdi ve onları da etin içine attı. "Bunu benim mi yapmam gerekiyordu?" diye sordu son parça da tencereye düştükten sonra.

Güldüm. "Hiçbir fikrim yok. Hadi ... evet diyelim."

Adaya döndü ve mantarlar üzerinde çalışmaya başladı. "Sizce bu sizin için yepyeni bir ilişkinin başlangıcı mı?"

Islıkla bir ağız dolusu hava çıkardım. "Bilmiyorum ama bir ilişkimiz olsaydı her şey çok daha kolay olurdu. Çok fazla gerginlik var. Birleştiğimiz zamanki kadar değil ama yeterince. Edin- burgh'a başladığımda, Los Angeles'ta geçireceğim zamanın onlar yüzünden berbat olmasını istemiyorum. Maaş bordrosu dağıtımıyla İskoçya'nın yeniden modellenmesini dengelemek zaten stresli olacak. Bu strese bir de onlar eklenirse" -boğazımdan kısa bir hırıltı geldi- "beni daha da az sevecekler."

"Ama yemek iyi geçti?"

Birlikte geçirdiğimiz birkaç saati düşündüm. Rhett'in Ridge istediği için bizimle geldiğini biliyordum. Sayıların gücü gibi bir şey. Ama hiç bağırış çağırış olmamıştı. Ben bile terslememiştim.

"Üretkendi," diye yanıtladım. "Bu muhtemelen onlara verebileceğim en büyük övgüdür."

Mantarları eklemek için ocağın başına döndü. "Ve derler ki kadınlar dramayı getirir."

Mantarlar kesme tahtasından cızırdayan etin içine düşerken onun profiline baktım. "Bana dramatik demediğini biliyorum."

Bana bakarken göz kırptı. "Onlara dramatik diyorum." Tekrar adaya döndü. "Bir gün üçünüzün arkadaş olacağına bahse girerim. Ofiste Ridge'in kızını omzuna alıp dolaşacaksın ve Rhett'i hokey maçına götüreceksin."

"Benden habersiz esrar mı çektin?"

Güldü. "Sözlerimi bir kenara yazın. Bu olacak." Soğanı soyuyor, yüzünü olabildiğince soğandan uzak tutuyordu. "Asla bir yuva kuramayacağını düşünüyordun ama şimdi şu haline bak. Spagetti pişiriyor ve normal bir erkek arkadaşın yapacağı gibi benimle iş hakkında konuşuyorsun."

Erişteleri kaynayan suyun içine attım ve onunla yüzleştim. "Ve buna bayıldım."

"Ben de."

"Sıra sende. Bana işinden bahset."

Birkaç gün önce Dallas'tan döndüğümüzden beri kaçındığım bir konu. Zorlamak istemedim. Onu acele ettirmek istemedim. Kararını verdiğinde, bu kendi zamanında olacaktı ve neyi seçerse seçsin benim için sorun olmayacaktı.

Ama bunu her zaman düşündüm.

Bunu kardeşlerim ve Jo ile bile konuştum. Ne istediğimi biliyorlardı ve bunun benim için gerçekleşmesini umuyorlardı.

Soğanı ikiye bölerken sessizce "İş," dedi. "Yarının benim için biraz anıtsal bir gün olduğunu söyleyebilirsin."

"Nedenmiş o?"

"Bu Daltonlarla son gecelemem. Hafta sonunda kontratım bitmeden önce Dominick'le birlikte Man- hattan'a hızlı bir yolculuk." Soğanları bitirdi ve etli karışıma karıştırdı.

İki kavanoz sosu ve Klark'ın tezgâhta bıraktığı baharatları ekledim. Her birinden ne kadar koyacağımı bilmiyordum; sadece şişeleri sosun içinde iyice çalkaladım.

"Bunun sona ermesi hakkında ne hissediyorsun?" diye sordum.

"Üzgün olacağımı düşünmüştüm. O işin sona ermesi, önümdeki pek çok değişikliğe işaret ediyordu. Nereye gideceğimi, ne yapacağımı ya da nerede yaşayacağımı bilmiyordum. Bir de buna David fiyaskosunu ekleyince düşünecek çok şey oluyor."

O her şeyi dökme demirde birleştirmeye çalışırken ben de eriştelerin yapılması gerektiğini düşündüm ve suyunu süzüp

spagettiye ete ekledi. Büyük bir kaşıyla etleri birbirine yedirmeye başladı.

Birkaç rotasyon içinde, "Ama hiç üzgün değilim - beni yanlış anlamayın; o çocukları özleyeceğim. Daltonlar bana karşı çok iyiydi ama bir sonraki fırsatım da bir o kadar harika." Ben onun yanında dururken yavaş yavaş bana baktı. "Aslında, daha da iyi." Vücudunu benimkine yasladı. "Teklif ettiğiniz işi kabul etmek istiyorum ama..."

Ona elimi bile sürmedim.

Onu öpmedim bile.

Ağzımın ya da parmaklarımın söylemek üzere olduğu şeyi etkilemediğinden emin olarak, ona ihtiyacı olan şeyi çıkarması için zaman verdim.

"Bir yıllık sözleşme imzalamak istemiyorum. Aydan aya gitmek istiyorum ve bu şirketiniz için zor bir sınırsa ve başka biriyle gitmeyi tercih ediyorsanız bunu anlarım. Sadece çok daha kısa bir sözleşmeyle kendimi daha rahat hissediyorum."

"Kimsenin bununla ilgili bir sorunu olmayacaktır."

Eli göğsüme gitti. "Bilmelisin ki aramızda kötü bir şey olacağını düşündüğümünden değil, buna hiç inanmıyorum. Ama eğer olursa, ikimizin de bir sözleşmenin beni ikimizin de istemediği bir yerde tuttuğunu hissetmesini istemiyorum." Elini hareket ettirerek parmaklarıma yapıştı. "Bununla birlikte, seni asla ortada bırakmam. Başka bir uçuş görevlisi bulunana kadar burada kalırım ve bunu yazılı hale getirmekten mutluluk duyarım."

Diğer elim beline gitti. "Tamamdır. Başka şartın var mı?"

"Hayır."

"Hadi, Lily. İşimi bu kadar kolaylaştırma. Sana verdiğim evraklarda karşılanmayan başka taleplerin olmalı."

Başını iki yana salladı. "Daltonların bana ödediği maaşı neredeyse iki katına çıkardınız. Bana ticari bir havayolu şirketinde çalışırken sahip olduğumdan daha fazla sosyal hak veriyorsunuz. Konut yardımı Beverly Hills'teki Cole and Spade Hotel'i karşılayabilmem için yeterli - evet, parasını ödemeyi planlıyorum, bana bedavaya vermiyorsunuz. Hatta araba kiralamaktan vazgeçip artık bir araç satın alabilirim. Ve en iyi kısmı da"-sırtını dikleştirerek bizi birbirimize iyice bastırdı-"Seninle birlikte olabileceğim."

Bana istediğim her şeyi veriyordu.

Boğazımdan bir patlama sesi geldi. "Peki bu konuda iyi misin?"

"İyinin de ötesinde."

Sözlerindeki gerçeği hissettim. Yüzünde gördüm. Ama bir kez daha kontrol etmem gerekiyordu.

"Kesinlikle emin misin?"

Kaşığı bıraktı ve iki elini omuzlarıma koydu. "Sadece emin değilim. Eminim." Gözlerimin içine baktı. "İstediğim şey buydu, tıpkı sizin teklif ettiğiniz gibi bir pozisyon. Ticarete geri dönmek istemedim. Özel sektörde kalmak istedim. Neden bunu burada, seninle yapmayayım... tek istediğim seninle olmakken?" Bana bakarken kirpikleri kırıştı. "Her açıdan düşündüm. Bir geceden fazla bu konu üzerinde uyudum. Ve işi kabul etmemek için tek bir neden bile bulamadım."

Burnumu onunkinin üzerine sürttüm. "Beni çok mutlu ettin."

Dudaklarımızı birbirine çarpmadan önce cevap vermesini beklemedim - er, onun tadı bunu son yaptığımdan çok daha zengindi. Dilim dudaklarının arasına daldı, dilinin etrafında dolaştı, ellerim yüzüne doğru kalktı, yanaklarını tuttu, bizi bir arada tuttu.

"Neyi sevdiğimi biliyor musun?" Sonunda geri çekildiğimde sordum. "Söyle bana."

"Edinburgh'dayken dudaklarını özlemek zorunda kalmayacağım. Bunu ne zaman istersem yapabileceğim."

Pantolonumun içinde azgın bir ereksiyon vardı.

Bana cevap verdiği anda filizlenen bir tane.

İskoçya'da ne zaman onun dudaklarının yanı sıra amını da istesem, ona da sahip olabileceğimi hatırlatan bir şey.

İçine girmek için sabırsızlanan biri.

"Daha fazla tatlılık. Bununla başa çıkamıyorum bile." Ellerimin gizlemediği tüm tenimi bir gülümseme kapladı.

Eğer kafamdaki düşünceleri duysaydı, son sözüne katılmazdı.

"Hadi şu yemeği içimize çekelim de sana tatlı olmayan tarafını göstereyim."

"Acele et." Güldü. "Lütfen."

İki tabak alması için onu serbest bıraktım, her birine erişte ve sostan kıvrımlar bıraktım ve onları masaya taşıdım. Bir sonraki ziyaretimde, peçeteleri ve çatal bıçak takımlarını da ekledim, yemek yapmaya başlamadan önce doldurduğum şarap kadehlerini de.

Çatalını makarnaya batırırken, "Neden bilmiyorum... ama bunu denemek için heyecanlıyım," diye şaka yaptı.

"O kadar da kötü olamaz. Pişmiş. Karışık. O kadar da kötü olmayabilir. ..." Ağzıma bir lokma aldım. "Kahretsin, bu çok iyi."

Çiğnerken gözleri büyüdü. "Biliyorum... bu biraz mükemmel. Beklediğimden çok daha iyi."

Sos lezzetliydi ve et lezzetliydi. Erişteler biraz fazla pişmişti, ancak bu bir anlaşma kırıcı değildi.

"Nefret etmiyorum." Çatalımı yığının üzerinde gezdirdim ve ikinci lokmamı da mideye indirdim. "Sanırım aslında hoşuma gitti."

"Aynı." Yutkundum. "Aslında gerçekten hoşuma gitti."

Ama yemeye devam etmeme, birkaç demet erişte daha çiğnememe rağmen, bunlar beni tatmin etmiyordu.

Beni doldurmuyorlardı.

Bana ihtiyacım olanı vermiyorlardı.

Çatalımı yere bıraktım ve ayağa kalktım, tezgahtan şarap şişesini aldım ve onun yanında yere diz çöktüm. Yüzü bana dönük olana kadar sandalyesini kaydırdım.

Dudaklarında hemen bir gülümseme belirdi. "Şimdiden doydun mu?" Kıkırdadım. "Yaklaşamadım bile."

Bacaklarını belime doladım ve onu sandalyeden kaldırdım, tabağını ve şarabını iterek masanın üzerine yerleştirdim. Hemen kot pantolonunu indirip çıplak ayaklarının yanından geçirdim. Külotuyla uğraşmadım; sadece o piçleri yırtıp attım.

"Ama ben çok susadım ve kullanmak istediğim tek bardak sensin."

Yüzüm bacaklarının arasına yerleşti ve şişeyi amının üzerinde tutarak koyu kırmızı cabernet'i klitorisinden aşağı döktüm. Ağzımı onun altında tutarak yavaşça akan suyu yakalıyor, bir damlasının bile yere düşmesine izin vermiyordum.

"Aman Tanrım."

Yukarı baktım ve beni izleyen gözleri yakaladım.

İçten içe yanıyorlardı.

Vücuduna daha fazla su sıçrattım, damlalar o mükemmel, muhteşem amcığın üzerinden akarken onları yaladım.

"Sen..."

Sözünü bitirmesini bekleyerek ona bakmaya devam ettim.

"Neyim ben, Lily?" Durakladım. "Aç mısın? Senin için mi? Evet, çok açım."

Bu. Ve içmeyi bitirdiğimde, senin lanet amını yiyeceğim."

THIRTY

Lily

B rady beni yemek yediğimiz cam masanın üzerine oturtmuş, içtiğimiz kırmızı şarapla amımı kaplamış ve yüzünü bacaklarımın arasına gömmüştü. Beni sadece bir bardak olarak kullanmamıştı.

Beni yaladı. Beni parmakladı. Ve şu anda bana yaklaşıyordu-ikinci bir orgazm yaşadım.

Vücudum o perçinleyici, dik noktaya doğru tırmanırken, kollarım başımın üzerinden uzanmaya çalıştı, **t u t u n a c a k** bir şey bulmak için çaresizdim, parmaklarım tabağındaki spagetti tepeciğini okşuyordu. Onları yana doğru hareket ettirmeye çalıştım ve tabağıma ve şarap kadehime çarptılar.

Bu yüzden saçlarını tuttum ve kalın siyah buklelerini avucumun içinde sıkarak döndürürken "Siktir" diye bağırdım.

Şu dil.

"Bu lanet dünyada tadı senin kadar güzel olan hiçbir şey yok," diye homurdandı.

Ve bu dünyada onun kadar iyi hissettiren hiçbir şey yoktu.

Tam olarak nereye dokunacağını biliyordu. En tepedeki noktaya odaklanması, masaj yapmak için dilinin düzlüğünü kullanması ve

uçtan uca. Parmağının içime hangi hız ve açıyla gireceğini bilmesi.

İkisinin birleşimi beni neredeyse hiç dinlenmeden tekrar o yere geri getirdi.

"Evet," diye bağırdım. "Durma."

"Yüzüme boşalmanı istiyorum."

Sormasına bile gerek yoktu.

Ben zaten oradaydım.

"Hemen şimdi, Lily. Hemen şimdi."

"Oh, evet!"

Ağızındaki ıslaklığın her geçişinde zonklayan klitorisimden başlayarak vücuduma bir telaş yayıldı. Tutku oradan karnıma doğru aktı, göğsüme doğru yükseldi ve bacaklarımdan aşağıya doğru karıncalanarak indi.

Ama bunlar sadece orgazmın kuyruğuydu.

Çekirdek amımın içinde yaşıyordu, bu ateşli iğnelerle patlıyordu, her biri daha sert vuruyordu, sesi yükselen bir şarkı sırasında piyano tuşlarındaki parmaklar gibi.

"Brady!" Bir kelimeden fazlasını söyleyemedim. Ama ağızımdan çıkan tek şey bu değildi; inlemeler de vardı. O kadar yüksekti ki vücudumu titretiyordu. "Ah!" Ve bu iniltieler dudaklarımdan dökülürken, sanki gök gürültüsü gibi havaya çarptılar.

Titreme dalgaları midemde çarpışarak içimde ürpermelere neden oldu. "Evet! Brady, siktir!"

Yavaşlamadı. Bunun yerine içimde nefesten başka bir şey kalmayana kadar yaladı ve hassasiyet aşamasına ulaştığımdan, vücudumun tamamen hareketsiz kaldığından emin olduğunda, karnımı ve göğüslerimi öpmek için gömleğimi kaldırdı. Boynuma, boğazıma ve çeneme doğru kayarak ağızıma yerleşti.

"Öp beni," diye bastırdı. "Tadının ne kadar güzel olduğunu bilmeni istiyorum."

Öpüşleri, amımı yaladığı zamanki kadar açgözlüydü.

Kemer tokasının ve fermuarının sesi sessizliği doldurdu. Bu sesler kesildiğinde, "Bütün gece amını yiyebilirdim" demek için geri çekildi.

"Sanki sen yapmışsın gibi geliyor." Yüzünü tuttum. "Bilesin diye söylüyorum, durmanı hiç istemedim. Her saniyesini sevdim."

Dudağımı ısırdı. Yumuşak değildi. Nazik de değildi.

"Sik beni, ıslanmışsın." Aleti girişimi yokluyordu, sanki içeri dalmadan önce nefesimi tutmak ve yönümü bulmak için birkaç saniyeye ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi hafifçe vurduğu bir kapı. "Benim için hazır mı?"

"Evet." Nefesimi içime çekerken küçük bir kahkaha attım. "Hâlâ masanın üzerinde olmama ve tek alabildiğim kokunun spagetti olmasına ve bunun dikkatimi dağıtmamasına bayılıyorum."

"Tek koklayabildiğim senin amın. Bu da dikkatimi dağıtıyor çünkü onu tekrar yemek istiyorum." Yavaşça içime girdi. "Lanet olsun, Lily. İnanılmaz hissediyorsun."

Hızı telaşsızdı, vücudu üstümde uzanırken benimkini ısıtıyordu. Beni ezmediği için inanılmaz derecede seksi bulduğum bir ağırlık.

Beni tuttu.

Ve bu ondan istediğim her şeydi, nefesim tamamen gömülene kadar santim santim daha fazlasını almaktan dolayı çarpsa bile.

İşte o zaman gerçekten inledim. Boğazımdan çıkan ses o kadar gırtlaktan gelmeye başladı ki, shaftının içinde hissedebileceğinden emindim.

"Sikeyim evet," diye tısladı. "Tam da istediğim şey buydu." Eğildi, beni masanın kenarına çekti ve önümde dururken, bacaklarım etrafına sarıldı, ilk vuruşunu yaptı. "Tanrım, Lily. Seni her becerdiğimde daha da daralıyorsun."

İticileri daha da derinleşiyordu.

Eğer bir son varsa, şimdi ona vuruyordu. Ama bir çekiç gibi değil. Varlığını arzulayan o noktanın etrafında dönüyordu ve bunun tek yaptığı ıslaklığımı arttırmaktı.

Ve beni daha yüksek sesle inlet.

"Daha sert." Vücudumun o yeri nasıl bu kadar kolay ve hızlı bir şekilde tekrar bulabildiğini bilmiyordum ama oradaydım, sallanıyordum, hükmediliyordum ve bana verebileceğini bildiğim o his için çaresizdim. Tırnaklarım göğsümde dolaşırken ellerine batıyor, onunki göğüslerime iniyor, sütyenimin içinden meme uçlarımı sıkıştırıyor, benimkiler onunkilerin üstünde duruyor, onu daha da güçlü yapmaya itiyordu. "Daha hızlı!"

"Tekrar gelmek ister misin?"

Nefes verme şeklim ona ihtiyacı olmayan bir yanıt verdi çünkü vücudumun içinde neler olduğunu hissedebildiğinden emindim.

Ama ekledim, "Evet. Lütfen." Sonra da, "Şimdi," diye ekledim, belki beni daha sert siker diye.

Dikkatsiz ve umursamaz bir sertlik değil. Neyle başa çıkabileceğimi ve bunu nasıl istediğimi bilen bir adamdan gelen bir sertlik.

Ama yalvarmalarına rağmen pes etmedi. Hızı tamamen aynı kaldı, sanki önce beni geliştirmiş gibi. Değişen şey başparmağıydı. Daha önce yaladığı o hassas noktaya bastırdı. Sadece orada tutmadı; parmağının ucunu ileri geri hareket ettirdi.

"Daha ıslak. Tam da istediğim şey," diye nefes verdi. Beni çalıştırıyordu.

Beni yönlendiriyor.

"Vay canına! Kahretsin!" Bacaklarımı onun etrafından çözdüm ve ayaklarımı masanın kenarına koydum, uyluklarımı geniş ve açık tuttum. "Evet!"

Yeni pozisyonu tüm kısıtlamaları ortadan kaldırdı. Artık ne isterse yapabilecek tam yetkiye sahipti.

Ve beni uçurumdan o kadar uzağı göndermeye karar verdi ki, tüm vücudum spazmlarla kıvranıyor, midem titriyor, dudaklarım "Brady!" diye bağıırıyordu.

O zaman daha hızlı gitti.

Sonunda pes ettiğinde ve hareketleri sertleştğinde.

Kalçalarını çevirdiğinde, her açıyı hedefleyerek içimdeki ezici acıyı artırdı.

"Yine sıkılaşıyorsun. Sik beni."

Birkaç vuruş daha yaptıktan sonra, bu hızla ulaşacağımı hiç düşünmediğim bir yer olan inişe yaklaşıyordum.

Vücudunun üst kısmını indirerek aramızdaki mesafeyi kısalttı, böylece kollarımı omuzlarına dolayabildim ve yüzümü boynuna gömebildim.

Tükenmişim, bitkin
düşmüştüm. Sadece
nefes almaya ihtiyacım
vardı. Dayanmaya
ihtiyacım vardı.

Artık tek başıma taşıyamadığım ağırlığımı ona vermem gerekiyordu.

Hareketsiz kalmak yerine beni havaya kaldırdı, bacaklarımı beline doladı ve beni taşıırken aletin üzerinde zıplattı. Her zıplayışında ı s l a k l ı ğ ı m ı üzerine daha fazla yayıyordu ama aynı zamanda midemde sıkışıp kalan gerginliği de serbest bırakıyordu. Her nasılsa, içimde saklanan kalıcı spazmları bile biliyordu ve onları serbest bıraktı.

Her arpışmadan sonra ona sarıldım. Onun için bağırdım.

Onunla birlikte hareket ettim, onunla ortada buluştum, o geri kayarken sürtünmeden inledim.

Kalçalarımı tuttu ve "Tanrım, nasıl sikileceğini biliyorsun." dedi.

Bizi yatak odasına götürmesini, yatağın bir parçamın altında olmasını, şöminenin ıtırtısının arka plandaki gürültü olmasını bekliyordum.

Ama oturma odasına ulaştığında beni kanepenin üstüne yatırdı, sert kenarı bir denge kirişinden daha geniş değildi ve minderler tam kığımın arkasındaydı. Beni oraya oturturken gömleğimi ve sütyenimi yırttı, beni çıplak bıraktı ve üzerinde kalan kıyafetleri çıkardı.

Sonunda ıplak kaldı, vücutlarımızı birbirine bastırdı ve hiç ayrılmamış gibi geri kaydı.

"Ve sen hâlâ çok ıslaksın," diye inledi.

"Çünkü daha fazlasını istiyorum."

"Doyumsuz... benim gibi."

Parmaklarımı göğsünün üzerinde, derin oluklarda ve sert, kaya gibi sert kaslarda gezdirdikten sonra karın kaslarını aşağıya doğru indirdim ve o içime girdikçe daha da belirginleştiklerini hissettim.

"Ama sadece seninle," diye açıkladım.

Takıntılı olduğum tek şey onun vücudu değildi, nefesimi keserek beni becerirken kordonları ve oyukları izliyordum. Bunu yaparken bana bakışı da daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde beni sahipleniyordu.

Gözlerindeki o vahşi doğa.

Arzu.

İhtiyacım var.

Doyamıyordum ve doymamın da imkânı yoktu. "Brady" -ağzını kendime doğru çektim- "Senden dölünle beni."

"Bunu bana söyleme. Bu beni çılgına çevirir."

Gülümseme zaten dudaklarımdaydı, ama onun için büyüdü. Bana yapmak üzere olduğu şeyin beklentisi için. Vahşilik beni ele geçirdiğinde olacaklar için. Bir saatten kısa bir süre içinde dördüncü orgazmımın ilki kadar iyi hissettireceğinin farkına vardığım için.

"Ama ben istiyorum," dedim ona. "Boşalmanı izlemek ve içimden damladığını hissetmek istiyorum."

"Çok yaramazsın." Beni öptü. "Ve hepsi benim." Kalçalarını geriye doğru kaldırdı ve beni minderlerin üzerine uçurmaktan korkmuyormuş gibi sallanarak içeri daldı. "İstediğinin bu olduğuna emin misin?"

"Evet," dudaklarımdan kolayca döküldü çünkü yine neredeyse oradaydım.

Yapı içimi kemiriyor, memnuniyet her pompalamada artıyordu.

Tıpkı masada olduğu gibi dizlerimi büktüm ve çıplak ayaklarımı sert köşenin üzerinde yuvarladım ve dengede durmak için ellerimi kullandım, topuklarımla kanepenin bir bölümünü sıktım.

Bu pozisyonun sağladığı şey müthiş bir manzaraydı. Vücudunu ve o lezzetli kaslarını.

Aleti içime girip çıkıyordu, kaygan bir kayganlıkla kaplıydı.

Ve yüzüne yayılan zevki.

Tanrım, çok yakışıklıydı, özellikle de orgazm olurken.

Şimdi olduğu gibi.

"Lily..." İsmimi birden fazla heceye çıkardı, hırıltısı yükseldikçe daha da derinleşti. "Gelsen iyi olur."

Böyle bir talepte bulunmasına

gerek yoktu. Ben de oradaydım.

"Ben!" diye bağırıyor.

Ritim tırmanıyor, zirveye ulaşıyor, sabit bir nabızla onun adını tekrar tekrar haykırıyordum. İçimde hızla akan coşku beni felç etmişti. Coşku o kadar yoğundu ki kendimi kaybetmişim.

Kilitlenmişim.

Kapasitemin

üstündeydim.

"Brady!"

"Sikeyim evet," diye mırıldandı. "Hissettir bana." Vuruşları hızlı, keskin itişlere dönüştü. "Sikimi sağ."

Bedenimin ona içten içe ne yaptığını bilmiyordum. Sadece nasıl hissettiğimi, ne kadar yüksek sesle bağırığımı, her yerimden nasıl titrediğimi biliyordum. Ve bu titremeler içimden geçerken, beni daha sıkı sarıyor, daha sert okşuyor, kendini içime boşaltıyordu.

Biliyordum çünkü hissedebiliyordum.

Islaklığın artma şekli. Kalınlaşma şeklini.

Ve, *kahretsin*, bundan daha ateşli bir şey olamazdı. "Brady, evet!"

"Bu hoşuna gitti, değil mi?" Yüzümü büyük bir güçle tuttu. "Seni döllerimle doldurmama bayılıyorsun."

"Bana daha fazlasını ver" diye inlerken kollarım boynunun etrafında döndü, bacaklarım da beline aynı şeyi yaptı.

Ve yaptı da.

İkimiz de tamamen hareketsiz kalana kadar birkaç vuruş daha yaptık. Nefes nefese.

Terli.

Ve, diyebilirim ki, şu an için doydum.

"Sen... başka bir şeysin." Güldüm.

Çenemi avuçladı. "Seni duşa sokup şarabı ve döllerini amından temizleyeceğim ve sonra buraya geri dönüp yemeği bitireceğiz."

"Bu fikre bayıldım." Gülümsedim. "Ama onca yemekten sonra hâlâ aç olmana şaşırdım."

Bana hızlı bir öpücük verdi ve üzerimizden çıkardığı kıyafetleri almak için eğildi. "Beni kışkırtma, Lily. Duştan sonra kolayca bir tur daha atabilirim."

Artık Brady'nin bildirimlerinin sesini biliyordum. Mesajlar için tahsis edilmiş olan alçak ses, arka arkaya birkaç kez çalmıştı.

Pantolonuna doğru başımı salladım. "Sanırım telefonun patlamak üzere."

Pantolonunu kanepenin arkasına sardığı yanıma bıraktı ve elini cebine atarak cep telefonunu aldı. "Sadece ciddi bir şey olmadığından emin olmak istiyorum..." "Ne oluyor lan?!" diye bağırmadan önce sesi soluklaştı.

Yüz ifadesinde öfke hemen **b e l i r d i**, dişleri sanki saldırmak üzereymiş gibi ortaya çıktı.

Ne okuduğunu hayal bile edemiyordum.

İş hakkında mıydı? Edinburgh'la mı?

Kahretsin... Benimle ilgili olabilir mi?

Elini tuttum. "Neyin var?" "Onu

öldüreceğim."

O mu?

Bu David anlamına mı geliyordu? Yoksa başka biri mi?

Elinin arkasını kavramaya devam ettim. "Brady? Ne oldu?" Bekledim ve yanıt alamayınca, "Konuş benimle," diye ekledim.

Gözleri yavaşça ekrandan bana kaydı. "Lily..." Başını ileri geri salladı, gözlerinde öfke birikiyordu. "Sana bunu göstermek istemiyorum."

David.

Öyle olmalıydı.

Ve bu farkındalık yerleşmeye başladığında, kalbim göğsümün yanında çarpmaya başladı.

Boğazıma bir kaya parçası saplandı.

Hissettiğim tüm zevkler bir anda bedenimden çekildi.

"Lütfen." Nefesim kesilmiş gibiydi. "Bitir şu işi."

Yavaş yavaş ve isteksizce, aynı anda bakabilmemiz için ekranı eğdi.

BİLİNMIYOR

Koleksiyonuna eklemek için birkaç tane daha, seni orospu çocuğu.

Bilinmeyen'den gelen metne iliştirilmiş dört fotoğraf vardı. İlkinde belli belirsiz tanıdık gelen bir yatak, üzerinde bir çift erkek şortu ve bir tişört vardı.

Benim olan bir şort ve tişört.

İkinci fotoğrafa geçtiğimde midemde bir bulantı yükseliyordu. Bu resim bavulumun içini gösteriyordu; iki bavulun fermuarı açılmıştı; birinden pembe dantel sütyen ve ona uygun tanga, diğerinden ise üniformamın bir parçası olan Dalton polom çıkmıştı.

Üçüncü fotoğrafta kozmetik çantam banyo tezgahının üzerinde dururken kalbim çarpmaya başladı. Parfümüm çıkarılmıştı ve bir elin avucunda duruyordu, parmaklar etrafına sarılmıştı, tırnaklar sertleşmiş ve çiğnenmişti.

Çok iyi bildiğim bir el.

"Orası Charleston'daki otel odamdı." Boğazım çok sıkılmıştı; zar zor konuşabiliyordum. "Yatağı ve banyoyu hatırlıyorum." Yutkunmaya çalıştım ama başaramadım. "İçeri girdi. Aman Tanrım." Elim ağzıma götürdüm. "Ben dışarıdayken o odaya girmiş... ve benim haberim yok."

Dördüncü fotoğraf gözlerimi doldurdu, ona bakmaya devam ederken gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı. Bir cüzdanın -David'in cüzdanının- iç kapağının fotoğrafıydı bu. Fotoğrafta David ve ben, onun kanepesinde, ilişkimizin başlangıcındayken çekilmiştik. Kolu omuzlarımdaydı, dudakları yanağımdaydı ve yüzümde kocaman bir gülümseme vardı.

Selfie'yi ben çekmiştim ve ilişkimiz boyunca bu fotoğraf onun telefonunun ana ekranı olmuştu. Bunu bastığını ya da cüzdanında sakladığını bilmiyordum ama ondan ayrıldığımda atılması gereken bir fotoğraftı.

Tam bir yıl sonra, hala oradaydı.

Benim için bir yara.

Onun için bir mülktü. Asla

bırakmayacağı bir şey.

Uğruna savaşmaktan asla vazgeçmeyeceği biri.

Ağzımı açtığımda tuzluluğun tadını aldım.

Korkuyu.

Brady'ye en sessiz fısıltıyla söylediğim söz. "Asla durmayacak."

THIRTY-ONE

Brady

WLily'nin bilmediği bir Şey vardı: David bana Charleston'daki otel odasının fotoğraflarını gönderdiğinde ne kadar kırılmıŐ olursa olsun, bu ondan son haber alışım değildi.

Bu sadece baŐlangıçtı.

Orospu çocuğu artık bana her gün mesaj atıyordu.

Tabii, onu kıŐkırtıyordum. Cevap veriyordum. Onun lanet olası saçmalıklarına tahammül edemeyeceğimi ona bildiriyordum. Ama yazıŐmalarımızdan öğrendiğim Şey, benim ne yazdığımın bir önemi olmadığıydı. Ne isterse yapacaktı ve bu Charleston olayından çok önce başlamıştı.

Ama benim sorum, buradan nereye gideceğiydi?

BEN

O senin değil. O benim. Bu nasıl bir his? Onu kaybetmiŐsin. Bir daha asla seninle olamayacağını. Bu hala kafana girmedir mi? Bu seni öldürüyor mu?

Bilgin olsun, otel odasına girmen ona son kez bu kadar yaklaşman olacak. Bir daha yaparsan, ölürsün.

DAVID

Komik bir adamsın, Brady. Beni kıstırdığını sanıyorsun. Yakınından bile geçmiyorsun.

Sonunda Lily'nin numarasını alacak mıydı? Almamıştı, yoksa bana söyleyeceğine söz verdiğinden beri biliyor olurdum.

Benim numaramı bulmak çok daha kolaydı. Tüm Cole ve Spade yöneticilerinin cep telefonu numaralarının bir yerlerde listelendiği sol- id internet araması yeterli olacaktı. Bir gün bu telefonu sadece iş için kullanacaktım ama henüz özel bir hat alma zahmetine girmemiştim.

Cep telefonuna erişememiş olsa da, bu evime gelmeye başlamayacağı anlamına gelmiyordu. Ya da yemek yediğimiz restoranlarda. Ya da uçtuğumuz yerlerde.

Söz konusu o olduğunda, her şey yasak mıydı?

Çünkü öğrendiğime göre Charleston Cole and Spade Oteli'nin lobisinden içeri girmiş ve orada benim için çalışan tek bir kişi bile onu durdurmamıştı. Gerçi tüm personele onun gelebileceği söylenmişti - Lily ne zaman Daltonlarla bir gece seyahat etse yaptığım bir şeydi bu - ve oteldeki güvenlik ekibine kılık değiştirmeleri tespit eden yazılımımızı kullanmaları söylenmişti. Ama David lobiden içeri girdiğinde güvenlik ekibi dışarıda, arka verandada, olay çıkaran ve diğer konuklarımıza bağırıp **ç a ğ ı r a n** sarhoş ve hoşnutsuz bir konukla uğraşıyordu. Dolayısıyla güvenlik ekibi yayını izlemiyordu ve bu pencere David'in fark edilmeden içeri sızması için mükemmel bir fırsat oldu.

Bunu bilerek mi yaptı?

Kahretsin, bilmiyordum.

Anahtarı nasıl aldığını ve Lily'nin odasına nasıl girdiğini de bilmiyordum. Ama görüntü incelendiğinde elinde bir anahtar olduğu ve anahtarı kapıda okuyucunun önünde salladığı görölüyordu. Lily'nin odasında toplam on dakika kaldıktan sonra merdivenlerden lobiye çıktı ve girdiği gibi çıktı.

DAVID

Senin beni dışarıda tutmaya çalışman ve benim içeri girmek için bir delik bulmaya devam etmem nasıl bir duygu? Onu koruyamaman canını acıtıyor mu? Öyle mi, Brady? Sen lanet bir şakasın.

BEN

Ona elini bile sürmedin, sürmeyeceğini de garanti ederim. Koruma budur. Bu benim sağlayabileceğim rahatlık.

DAVID

Ama külotuna parmağımı sürdüm ve ertesi gün benim kokum sinmiş halde giydi. Buna tatmin denir.

BEN

Sen hasta bir pisliksin.

Beni köşeye sıkıştırmıştı ve o pislik de bunu biliyordu. Çünkü Lily polise gitmemekte kararlıydı, David'in Atlanta emniyetini avucunun içinde tuttuğu düşünülürse bunun bizim için iyi olmayacağını söylüyordu. Buranın Georgia olmadığını, Los Angeles'taki birlikle muhatap olacağımı söylediğimde de fikri değişmedi. Hangi polis departmanına başvurulduğunun bir önemi olmadığını, David'in yaptıklarının yanına kâr kalacağını çünkü ortadan kaybolma konusunda uzman olduğunu söyledi.

Lanet olası ellerim bağlıydı.

Hayal kırıklığım artıyordu.

Onu nasıl durdurabilirim ki?

Bu cevabı alana kadar yapabileceğim tek şey etrafımızdaki güvenliği arttırmaktı.

Diesel şimdiye kadar üç kez Edinburgh'a gidip gelmişti. Bizimle birlikte yeni uçakla yaptığı bu yolculuklar sırasında, her gittiğimizde onu odamın dışına park ediyordum. Ben gündüzleri çalışırken o Lily'nin yanındaydı ve tıpkı Daltonlar tarafından işe alındığı zamanlardaki gibi Lily'nin yanından ayrılmaması gerekiyordu.

DAVID

Sen kıskanç bir adamsın. Onun üzerinde hala ne kadar gücüm olduğunu kıskanıyorsun. Beni düşünmesini kıskanıyorsun.

BEN

Kıskançlık yok. Olması da gerekmiyor. Lily seni isteseydi, benimle olmazdı. Hikayenin sonu.

DAVID

Ama her zaman beni düşünecek mi? Evet. Geç saatlere kadar çalıştığın gecelerde otel odasında tek başına kendine dokunduğunda hayalini kurduğu şey benim sikim mi? Sikeyim evet.

BEN

İlgilenmeyi bıraktım. Sen pis bir orospu çocuğusun.

Bunlar görmesine gerek olmayan mesajlardı. Üzerinde stres yapmasına gerek yoktu. Var olduğunu bile bilmesine gerek olmayan mesajlardı. Benim istediğim, Diesel'i koruması olarak işe aldığımdan beri olduğu gibi özgürce yaşamaya devam etmesiydi. Günlerini otel odamızda, bir hapishaneye kapatılmış gibi hissederek geçirmeye geri dönmeyecekti. Edinburgh büyük bir şehirdi ve buranın sunduğu her şeyin tadını çıkarmak için zaman harcaması gerekiyordu.

Çünkü bu dünyada mutlu, gülümseyen bir Lily'den daha iyi bir şey yoktu.

DAVID

Eve yeni döndünüz, Edinburgh seyahatiniz nasıl geçti?

Gerçekten Lily'nin küçük bir köpek yavrusu gibi seni İskoçya'ya kadar takip etmekten hoşlandığını mı düşünüyorsun? Onun kimliğini elinden aldın ve onu kendi gölge yaptın.

BEN

Onu senden koruyorum.

DAVID

Ona dokunmak istesem Diesel'in beni durdurabileceğini mi sanıyorsun? Daha iyisini yap, Brady. Çok daha iyisini yap.

BEN

Ondan uzak dur. Seni uyarıyorum David. Sözlerimi hafife alma, seni kendi ellerimle öldürürüm.

DAVID

Beni güldürüyorsun.

Tıpkı şu anda yüzündeki sırıtış gibi, iç mekanı kale gibi tasarlanmış bir restoranın köşe masasına sıkışmıştık. İstiridye ve kabuklu balık çorbasından oluşan bir aperatifle başlamıştık ve Lily kuzu etinden oluşan ana yemeğine dalmışken ben de ızgara limonlu dil balığımı yiyordum.

Bu yemeğin hiç bitmesini istemiyordum, o kadar iyiydi.

Bu İskoçya'ya dördüncü seyahatimizdi. Kız arkadaşımın yeni bir şehirde olmanın en iyi yanlarından biri, Los Angeles'taki yemeklerden, diğer kadınlarla gittiğim işletmelerden uzaklaşmak ve daha önce hiç yemediğim restoranları onunla birlikte kontrol etmektir.

"Lanet olsun, bu olağanüstü." Tabağımdan başımı kaldırdığımda dudaklarında hâlâ o muhteşem gülümsemenin olduğunu gördüm. "Seninki de benimki kadar güzel mi?" Çatalımı masanın diğer ucuna uzattım ve onun kuzu etinden küçük bir parça alıp ağzıma attım. "Kahretsin, bu da çok lezzetli."

"Her ısırıkta inliyordum. Beni duymadın mı?"

Yüksek tavan nedeniyle ses yayılıyordu ve burası biraz gürültülüydü. Hiç de kötü bir şey değildi ama o küçük iniltileri duymamı engelliyordu.

"Eğer olsaydı, şu anda sikim kalkmış olurdu."

Güldü. "Bana otelinizde böyle bir restoran açacağınızı söyleyin ki bunu tekrar tekrar yemeyi hayal edebileyim." Sarı buklelerini yanağından uzaklaştırdı.

"Öyleyim, en azından et kısmı. Henüz Weston'larla tanışmadınız; üst düzey biftek evleri konusunda uzmanlaşmış beş kişilik bir aile. Charred adında kendilerine özgü bir restoran açacaklar."

"Los Angeles'taki yerlerine gittik, değil mi?"

Başımı salladım. "Kardeşlerden biri NHL'de oynuyor - Tampa'ya uçtuğumuzda katıldığımız maç buydu."

"Noktaları birleştiriyorum." Peçetesiyle ağzını sildi. "Bu, şu anda otelde bulunan üç restoranı da kovacağınız anlamına mı geliyor?"

İnşaat halinde olmasına rağmen otel hala çalışıyordu. Yenilemeyi bölümlere ayırdık, böylece otelin birçok bölümü hala işlevseldi. Katlar teker teker yenilenecek, böylece kiraya verebileceğimiz çok sayıda oda olacak ve restoranlar kapanacaktı.

Benzer şekilde, biri gittiğinde yenisi geliyor, böylece konukların arada yemek yiyebilecekleri yerler oluyordu. Süreci herkes için sorunsuz ve kullanışlı hale getirmeye çalışırken bir yandan da istikrarlı bir gelir akışı sağlamaya çalışıyorduk.

"Evet," diye cevap verdim. "Mevcut restoranlar aradığım beş yıldızlı yemek kalitesini sunmuyor, bu yüzden gidiyorlar. Charred'in yanı sıra, yerel mutfaklara odaklanacak ve akıllarını başlarından alacak deneyimler sunacak iki restoran daha olacak."

Viski bardağını kaldırdım ve ona bakarken tuttum. "Sana bir şey söylemek istiyorum. Senden sakladığım bir şey."

"Gördüğüm kadarıyla konu değişmiş." Kaşları havaya kalktı. "Benden sakladığın bir şey var, ha?"

Bir yudum aldım ve bardağı yere bıraktım. "Şey, emin olana kadar bir şey söylemek istemedim."

"Tamam..." Çatalını tabağının kenarına koydu.

Beyninin nasıl çalıştığını biliyordum. Söyleyeceğim her şeyin David hakkında olacağını düşünüyordu.

O pisliğin, kimse adını bile anmadan konuşmalara ve düşüncelere karışması beni çok rahatsız ediyordu.

Bunun bir daha asla olmamasına hazırdım.

"Jenner'ın bana Bangkok'taki mülklerin bir listesini getirdiğini söylemiştim çünkü bir sonraki inşaatımın orada olmasını istiyorum."

Sandalyesinde daha dik oturdu ve ben devam etmeye fırsat bulamadan, "Aslında, teknik olarak konuşacak olursak, sana Bangkok'un senin bir sonraki yerin olacağına dair bir söylenti duyduğumu söylemiştim. O zaman bana bir liste topladığını söylemiştin." Yüzü ısınırken göz kırptı.

"Bu doğru." Kıkırdadım. "Ne olursa olsun, satın alma gerçekleşecek. Geçen hafta boyunca mevcut tüm mülkleri inceledim ve önümüzdeki ayın başında İskoçya'dan dönerken ailemi Los Angeles'tan alıp mülklere bakmak için oraya gideceğim." Durakladım, gözlerinin içine baktım. "Bizimle gelmeni istiyorum."

Yüzü yana doğru eğildi. "Bütün aile mi?"

"Bütün aile," diye tekrarladım. "Jenner ve Jo da dahil. Ve birkaç gün kalıp muhtemel otellerden birinde tatil yapacağız." Tekrar kıkırdadım. "Yani hepimiz bir arada olacağız."

"Beni doğruca kurt inine atıyorsun, değil mi?" Cevap vermemi engellemek için elini kaldırdı. "Şaka yapıyorum. Zaten çoğuyla tanıştım ve geri kalanıyla bağ kurmak için sabırsızlanıyorum."

Bu cevap hoşuma gitti.

Ancak bana nihai yanıtını vermeden önce olayları biraz daha açmam gerekiyordu.

"Olay şu." Dirseklerimi tabağımın iki yanına dayadım. "Eğer gelersen, o yolculuk için geçici bir uçuş görevlisi bulmak istiyorum. Çalışmanı istemiyorum. Bu bir tatil olacak ve ailemin senin profesyonel yönünü değil, kişisel yönünü tanımasını istiyorum. Buna alınmanı istemiyorum çünkü seni tanıyorum ve bana bu seyahatte uçuş ekibinin bir parçası olmanın senin için sorun olmayacağını ve her ikisini de dengeleyebileceğini söyleyeceğini biliyorum." Gözlerim kısıldı. "Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bunu yapabileceğinden hiç şüphem yok. Ama senin uçağın da olsa, izin yapmanı, eğlenmeni istiyorum. Ve bir kereliğine de olsa *sana* hizmet edilmesini istiyorum."

"Bay Spade..."

"Dur bakalım. Daha bitirmedim." Ellerimi dirseklerimin dayandığı yere koydum ve masanın kenarını kavradım. "Sana baskı yapmak istemiyorum, bu yüzden gelmek zorunda olmadığını bilmeni istiyorum. Senin orada olmandan başka bir şey istemiyorum. Ama çok fazla, çok hızlı gibi hissedersen anlarım. Bu sefer oturabilirsin ve bu benim hislerimi, bizi ya da seni ne kadar istediğimi değiştirmeyecek." Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim.

"Bana bir seçenek sunduğunuz için minnettarım ama orada olmak istiyorum." Masanın öbür ucuna uzandı ve elini benimkinin üzerine koydu. "Ailenle takılmak istiyorum. Onlara kız arkadaşın olarak tanıtılan ilk kadın olmak istiyorum." Gülümsemesi bu geceki en büyük gülümsemesiydi.

"Uçağa başka bir uçuş görevlisi getirdiğiniz için sizi biraz hırpalayabilirim. Yeni uağınız söz konusu olduğunda biraz bölgeciyim ve üzerinde başka birinin çalışması beni öldürüyor." Başını hafifçe salladı. "Ama neden böyle yapmak istediğini anlıyorum ve bundan alınmıyorum." Parmaklarımı sıktı. "Sadece bu seferlik görmezden geleceğimi bil. Ama bir daha asla, beni duyuyor musun?"

"Bana karşı sert davranmaya çalıştığında çok sevimli oluyorsun." Başparmağımı onunkinin üzerinde gezdirdim.

"Başka bir deyişle, işe yaramadı mı?"

"Hayır." Öfkelendim. "Tatil gezilerimiz sırasında çalışmana izin vereceğimi sanıyorsan, başka bir şey daha var demektir."

"Beni şımartıyorsun, Brady."

"Bunu karşılayabilirim. Ve istiyorum."

Elini geri çekti ve bana baktı, birkaç saniye sessiz kaldı. "Daha iyi olabileceğini hiç bilmiyordum. Böyle olabileceğini. Zaman geçtikçe her şeyin daha da güçlendiğini, hislerimin arttığını ve aslında her gün daha derin bir mutluluk yaşayabileceğimi."

"Ben de bilmiyordum."

Daha doğru bir söz söylenmemiştii ve ikimizin de bunu bildiğinden emindim.

"Ben senin için her şeyim."

Bu şirinliğe güldüm. "Bu ikimizi de yapar."

"Bunu aynı anda öğreniyor olmamız ironik mi?"

Çatalımı kaldırmaya gittim ve cebimde bir titreşim oldu. Bu bir mesaj ya da sosyal medya bildirimi olamazdı, onları susturmuştum. Gelebilecek tek şey bir telefon çağrısıydı.

Aramanın acil bir durum olmadığından emin olmak için telefonumu cebimden çıkarırken ona şöyle cevap verdim: "Hayır, bence bu mükemmel. Senden önce her şeyin nasıl hissettirdiğini bilmek istemezdim. Sadece seninle birlikte yaşamak istiyorum."

Cep telefonumun ekranına bakmak için durakladım, arayanın kimliği Edinburgh'daki otelim olduğunu gösteriyordu. Özellikle de bu saatte, müteahhit ve çalışanlarının çoktan evlerine gitmiş olduğunu bildiğim için bir şeyler ters gidiyordu.

Lily'ye dedim ki, "Bir saniye bekle. Buna bakmam gerek," dedim ve telefonu kulağıma götürdüm. "Ben Brady."

Güvenlik şefi konuşurken vücudumdaki her şey durdu. Kalbim.

Nefes alışım.

Onun yerine daha önce hiç hissetmediğim bir öfke püskürüyordu.

Dişlerimi sıktım, göğsüm kabardı ve "Ne oluyor lan?!" diye kükrerken lanet dilim titredi.

THIRTY-TWO

Lily

"N O," diye haykırdım, kelimenin havaya karışmaması için elimin tabanına doğru. "Hayır. Hayır. Hayır!"

Gözyaşlarım yanan lavlar gibiydi.
göz kapaklarım ve yanaklarım.

Her şey titriyordu; dudaklarım, çenem.
Vücudum.

İçimde bir güçsüzlük vardı, her şey o kadar hafif ve kontrol edilemez geliyordu ki oturuyor muydum, ayakta mıydım, hatta nefes alıyor muydum bilmiyordum.

Sadece ne gördüğümü biliyordum.

Önümde yatan, kanla kaplı, kesikler ve çürüklerle gölgelenmiş gerçek.

Ama
nasıl?

Ama
neden?

Peki bu nasıl tekrar olabilir? İlk Preston.
Şimdi Diesel.

Ve sanki onun yaraları ruhuma saplanan en büyük bıçak değilmiş gibi, Brady'yi hastane odasının kapısından izlemek bıçağı daha da derine sapladı. Çünkü Brady arkadaşına bakarken, elini büyük bir şefkatle tutarken, Diesel'in serumunu rahatsız etmemeye dikkat ederken, Brady'nin gözlerinde keskin bir acı ve yüz ifadesinde suçluluk vardı.

Yaraları oluşmamalıydı.

Ama Brady onu biz yemekten önce otel odamızın kapısının önünde nöbet tutmakla görevlendirmişti. Charleston olayından beri David'in odamıza girmeye çalışmayacağına güvenmiyordu.

Bu akşam David bize zarar vermek için odaya girmesine gerek olmadığını kanıtladı.

Hasarını doğrudan kapımızın dışındaki koridorda yapmıştı.

Aman Tanrım.

Ben olmasaydım, Brady Diesel'i işe almak zorunda kalmazdı. Biz restorandayken o telefonu almazdı. Hastaneye koşmak zorunda kalmazdık.

Ve Diesel o yatakta olmazdı. Yüzü tanınmaz haldeydi. Ama sorun bu değildi.

Vücudunda David'in saldırdığı başka noktalar da vardı.

Odasına girmeden önce hemşire bize hala tüm yaralarını değerlendirdiklerini, test sonuçlarını beklediklerini söylemiş ve daha birçok testin yapılması gerektiği konusunda bizi uyarmıştı.

Bu uzun bir iyileşmenin başlangıcı bile değildi.

"Tanrım, Diesel," diye nefes verdi Brady, hâlâ arkadaşının elini tutuyordu. "Ne oluyor be adam? Sana yanlış yaptı. Hem de çok yanlış." Diesel'in yüzünde geziniyor, şişmiş gözlerini, yanağındaki dikişle kapatılmış kesiği ve yanaklarının her iki yanında derin mor izlere neden olan kırık bir burun gibi görünen şeyi inceliyordu. "Özür dilerim. Çok özür dilerim."

Benim üzüldüğüm kadar değil.

Brady'nin özür dileyecek bir şeyi yoktu. Hepsi benim hatamdı.

Kapıyı tuttum ve beni ayakta tutacak kadar sıktım. O olmasaydı, ayakta durabileceğimi sanmıyordum.

Dizlerim artık beni tutmak istemiyordu.

Kalçalarım titrek ve güçsüz hissediyordu.

Ayaklarım bile dengesizdi ve benden nefret ediyordu.

Ama bir şekilde kendimi kapının çerçevesinden itecek enerjiyi buldum, bedenimi yatağa doğru sürükledim, yaklaştıkça nefesim daha da sıkılıyordu.

Hasarı uzaktan görmek bir şeydi.

Onu bu kadar yakından görmek bambaşka bir şeydi.

Göğsünde pedler, burnunda bir oksijen tüpü ve arkasında durumunu izleyen makineler vardı.

Bip, bip, bip sesleri hep benim yüzümdendi.

Morluklar ilk düşündüğüm gibi menekşe rengi değil, gece yarısı moru rengindeydi.

Yanağındaki kesik kapı aralığından görüldüğünden çok daha köklü ve pürüzlüydü, dikişler o kadar kalındı ki, derisini örüp diktikleri yerleri tam olarak görebiliyordum.

Battaniyenin altında ne olduğunu sadece hayal edebiliyordum. O çürüklerin rengini. Kesiklerin. Kanın.

Aman Tanrım.

Dizlerim büküldü ve yatağının yanında yere yığıldım. "Diesel..." Yere çöktüm, alnım en az onun kadar hırpalanmış olan koluna dayandı. Onu daha fazla incitmek istemiyordum ama aynı zamanda onu hissetmeye de ihtiyacım vardı. "Özür dilerim. Kalbimin en derinlerinden, çok ama çok üzgünüm."

Bu yeterli değildi.

Neredeyse yeterli değildi.

"Ben iyi olacağım." Gırtlaktan gelen, cızırtılı ve boğuk sesi
-Havayı dümdüz kes.

Bıçağı bükmüş olabilecek bir cevap.

"İyi olmana ihtiyacım var." İki elimi de onun ellerine doladım ve geniş göğsüne baktım. "Tamamen iyileşmene ihtiyacım var. Bu gecedен önce olduğun kişi olmana ihtiyacım var."

Onu gördüğüm her senaryoda iri yarı görünüyordu. Ama burada öyle değildi.

Burada, bu yatakta, küçük görünüyordu. Çelimsiz.

Kırılgan.

Avucunu sıkmamaya çalıştım ama elimde değildi. "Seni bırakıp gitmeyeceğim, Diesel. Ed- inburgh'da ne kadar kalmak zorunda olursan ol, ben burada olacağım. Senin yanında."

Preston için bunu yapamazdım. Yapmak istedim ama yapamadım. Brady, Diesel'in hastane odasının kapısına bir nöbetçi koymak zorunda kalsa da umurumda değildi; bu adamı yalnız bırakmayacaktım. Bizim için hayatını tehlikeye atmışken olmazdı.

Elini yanağıma sürttüm. "Söz veriyorum, sen bu hastaneden çıkana kadar ben burada olacağım."

Başparmağını elimin etrafında kilitledi. "Burada iyi bir tane var, Brady."

Bunu nasıl söyleyebilir?

Bu gece olanlardan sonra mı?

Bana hâlâ bir anlam ifade etmeyen bir geceydi. Tek bildiğim otel güvenliğinden gelen telefonda Brady'ye Diesel'i odamızın dışındaki koridorda yerde bulduklarını söyledikleriydi. Ambulans onu hastaneye getirmişti. Hemen yemekten çıkıp bir taksiye atlayarak buraya geldik ve acil servise götürüldük.

İçimden bir ses David'in otel güvenliği tarafından yakalanmadığını söylüyordu. Bir şekilde, fark edilmeden içeri girip çıkmıştı.

Bir hamamböceği gibi, küçücük bir deliğe doğru kaçıyor, asla tokatlanmıyor ya da ezilmiyor.

Arayan David'di.

"Bana nasıl hissettiğini söyle, dostum."

Patlak dudaklarından çıkan bir kıkırdama değildi, ama bir kıkırdama girişimiydi. "Daha iyi günlerim de oldu. Doktor daha çok ciğerlerim ve dalağım için endişeleniyor. Umarım çok önemli bir şey değildir."

"Sizi röntgen için içeri almamız gerekiyor," dedi bir hemşire başını kapıdan içeri uzatırken. "Bu üniteye geri mi döneceksiniz yoksa başka bir kata mı çıkacaksınız ya da doğrudan ameliyata mı gireceksiniz bilmiyoruz. Şimdi vedalaşsanız iyi olur." Parmağını kaldırdı. "Bir dakika içinde döneceğim."

O gider gitmez Brady Diesel'e, "Bitler uğramadı mı daha?" diye sordu.

"Henüz değil," diye cevap verdi Diesel. "Siz gelmeden önce sadece birkaç dakikalığına bu odadaydım." Konuşurken hareket eden tek şey ağzıydı. Yüzü göz kırpmayacak ya da kaşlarını bile kaldıramayacak kadar şişmişti.

Brady ona, "Eminim bir noktada seni sorgulamak için burada olacaklardır," dedi.

Sanki midem daha fazla alçalamazmış gibi, neredeyse altımdaki fayanslara battı, ağzım gözyaşlarımdan gelen tuzlu bir tatla doldu.

"Hikayenle ilgili her şey hazır mı?" Brady sordu. Diesel ona başparmağıyla onay verdi.

Brady daha sonra elini usulca Diesel'in omzuna koydu. "Seni kontrol etmek için geri geleceğiz. Bu arada bir şeye ihtiyacın olursa bana nasıl ulaşacağını biliyorsun." Yatağın benim tarafıma doğru yürüdü ve ellerini kollarımın altına koyarak kalkmama yardım etti.

Diesel'e "Seni bırakmak istemiyorum," dedim. "İyi olacağım," diye seslendi bana.

Tamam mı?

Bu yeterince iyi bir cevap değildi.

Kesinliğe ihtiyacım vardı.

Bir garantiye ihtiyacım vardı.

"Seni görmeme izin verir vermez döneceğim," diye fısıldadım hıçkırarak ve Brady'nin beni acil servisten çıkarmasına izin verdim, akşam serinliği ıslak yüzümü tokatlıyordu.

Bir adım daha atamadım.

Ne hakkında konuştuklarını öğrenene kadar olmaz.

Bu yüzden çıkıştaki tentenin altında durdum ve Brady'nin bana bakmasını bekledim. "Polise ne söylüyor?"

"Hiçbir şey. Çenesini kapalı tutması için para alıyor." Bu ne anlama geliyordu?

Neden hiçbir şeyi işleyemedim?

"Peki ya oteldeki kameraların görüntüleri?" Ben sordum. "Kanıt olmayacak mı?"

"Görüntü yok, Lily. Tadilat nedeniyle güvenlik yayını en iyi ihtimalle dalgalı. Otelin katlarında tadilat başladığından beri düzgün çalışmıyor."

Bu doğru değildi.

Görüntüler olduğunu biliyordum. Brady'nin restoranda bunu sorduğunu duymuştum.

"Bana doğruyu mu söylüyorsun?" Bastırdım.

"Hayır." Sesi alçakta kaldı. "Ama güvenlik ekibimin her üyesi polise böyle söyleyecek." Ellerini boynuma dayadı, parmakları yüzüme doğru yayıldı. "Georgia o orospu çocuğunu burada koruyamaz. Onu kolayca yetkililere ihbar edebilir ve o piçle ilgilenmelerini sağlayabilirim."

David kaçırdı.

İskoçya polisinin onu bulmasına asla izin vermezdi.
Muhtemelen çoktan Amerika'ya dönüş yolundaydı.

"Brady-"

"Ama bu çok kolay olurdu." Beni sakinleştirmeye çalışır gibi yanaklarımı okşadı. "Edinburgh ona hak ettiği cezayı vermeyecek, ki ona ellerimi sürdüğüm anda hak ettiği cezayı alacak."

Bu çok fazlaydı.

Daha fazla dayanamadım.

Nefes alamıyordum.

Brady'nin elinden kurtulmak için
kıpırdandım. "Nereye gidiyorsun,
Lily?"

"Hava almam lazım," dedim omzumun üzerinden.

Yanımda ilerledi, elleri vücudumda bir yerdeydi ama yerlerini tespit edemeyecek kadar uyuşmuştum; sadece yüzgeçlerinin yaydığı sıcaklığı hissedebiliyordum.

Her adımda ayaklarımın ağırlığı bana fazla gelmeye başlamıştı.

Bacaklarım da öyle.

Ve gövdeyi.

Ve lanet göğsüm ve kafam.

"Bu benim hatam." Gözyaşları şimdi çok daha hızlı akıyordu. Ama sıcak lav gibi hissetmek yerine, daha çok asit gibiydiler. "Diesel o yatakta benim yüzümden yatıyor. Derisindeki her renk değişikliği, her kesik ve her şişlik benim yüzümden. Ve bu sadece yüzünde. Altında neler olduğunu bilmiyorum." Biraz nefes almaya çalıştım. "Aynı şey Preston'a da oldu. Anlamıyor musun, Brady? Sorun benim. Ben-"

"Kendini suçlamaya başlama." Önüme geçti, yürümeye devam edemeyeyim diye beni engelledi. "Diesel bu işi almadan önce işin ne gerektirdiğini biliyordu. Böyle bir şey olacağını, hatta daha kötüsünü biliyordu.

-Olabilir. Ve seni korumak için zarar görmene engel olacak tek kişi o değil, Lily." Elleri yüzüme döndü ve çenemi eğerek gözlerimin ona çevrilmesini sağladı. "Ben de aynısını yapardım. Seni güvende tutmak için dayak yemeyi bile göze alırdım. Senin iyi olduğunu ve sana elini bile sürmediğini bildiğim sürece o şerefsizin bana vereceği her şeye katlanırdım."

Nasıl

?

Nede

n?

Ben bunu hak etmiyorum. Onun gibi birine sahip olamam.

"Brady..." Nefes nefese kaldım. "Neden?" Başım sallandı. "Bunu benim için neden yaptın? Neden-"

"Çünkü seni seviyorum." Beni kendine doğru çekti, kollarının arasında tuttu. Hiç ayrılmak istemediğim bir yer. Ailem öldüğünden beri yaşadığım her yerden daha çok evim gibi hissettiğim bir yer. "Çünkü seni seviyorum, beni duyuyor musun?"

Göğüslerimiz aynı hizadayken, teninin altındaki atışı hissedebiliyordum. Ve beni tutan ellerindeki gücü.

Ve vücudunun sıcaklığı beni her şeyden, hatta soğuk esintiden bile koruyordu.

"Seni seviyorum. Tanrım, seni seviyorum."

Sözler üçüncü ve dördüncü kez söylendiğinde, onun sesiyle söyle n e m i ş t i .

Benimle konuştular.

THIRTY-THREE

Brady

DAVID

Diesel'in beni durduracağını sandın, seni aptal orospu çocuğu. Daha iyisini yapman için sana hatırlatmama gerek var mı? Sanki varmış gibi.

BEN

Sen öldün. Seni elime geçirene kadar bekle.

DAVID

Diesel'in senden 100 kilo fazlası var. Ne yani, kıcıımı mı tekmeleyeceksin? Şaplak mı atacaksın? Önce beni bulmalısın. Aradığını biliyorum. Aramadın mı? Yeterince iyi değilsin.

DAVID

Lily'nin senin gibi bir moronla birlikte olmayı seçmesi gerçekten çok üzücü.

BEN

Siktir git.

DAVID

Beni sikmek mi? Gün geçtikçe daha da komikleşiyorsun.

BEN

Seni öldüreceğim.

DAVID

Sanırım bunun tam tersi olduğunu biliyoruz. Seni öldüreceğim.

DAVID

İki seçeneğin var: Ya onunla kalacaksın, ki bu hiç hoş olmayacak, söz veriyorum, ya da onu bana geri vereceksin ve tüm bunlar sona erecek.

BEN

Bu bir seçim değil.

DAVID

O zaman arkanı kolla, Brady. Kendimi... intikamcı hissediyorum.

"Evine hoş geldin," dedi Dominick, ofisine girip kapıyı arkamdan kapattıktan sonra masasının karşısındaki sandalyeye çöktüğümde.

Los Angeles'a döneli üç saatten az olmuştu ve eşyalarımı eve bıraktıktan sonra ilk geldiğim yer burası oldu.

Başka nereye gideceğimi ya da kime başvuracağımı bilmiyordum. Kardeşlerim bu duruma yardımcı olamadılar.

Dom benim tek şansımdı.

DAVID

Şimdiden Lily'yi yalnız mı bırakıyorsun? Onu güvenlik sistemi ve kapıda bir bekçi ile evinde tutmanın beni durduracağını mı sanıyorsun?

Siktiğimin
salağı.

Telefonumu cebime soktum, dirseklerimi dizlerimin üzerine dūřurdum ve parmaklarımı saçlarıma daldırdım. Son zamanlarda kopardığım saç tellerinden geriye bir řey kalmasına şaşırmıştım. "Tavsiyeye ihtiyacım var."

"Hakkında..."

Yukarı baktım. Tm öfke, tm kızgınlık, tm hiddet doruğa çıkıyordu. "David konusunda ne yapacağımı bilmiyorum."

"Eski sevgilin mi?"

"Cehennemden," diye ekledim.

Ellerini masasının üzerine koymadan önce kol düğmelerini düzeltti. "Ona gelmeden önce, Diesel nasıl?"

İçimde tuttuğumu fark etmediğim havayı tıslayarak dışarı verdim ve sandalyede arkama yaslandım. "İki hafta..." Hırıltının dudaklarımdan çıkmasına engel olamadım. "O hastanede geçirdiği iki lanet hafta. Buna inanabiliyor musun? Beyin sarsıntısı, kırık köprücük kemiği, dört kırık kaburga. Dalağı yırtılmış. Çürük bir akciğer." Ellerimi yaralarını tek tek saymak için kullandıktan sonra bıraktım.

"David onun üzerinde lanet bir levye kullandı Dominick ve ona arkadan saldırdı. Diesel'in hiç şansı olmaması şaşırtıcı değil." Göğsüm çarpmaya başladı. "Görüntüler... zar zor izleyebildim. Midem bulanıyor."

"Lanet olsun, dostum." Dominick kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "David hiçbir şeyi umursamıyor gibi görünüyor ve istediğini elde edene kadar durmayacak."

"Mesele de bu. Diesel'i yere indirdikten sonra durmadı. Muhtemelen durmayacaktı ama iki misafirimiz asansörden inip odalarına gitmek için ona doğru yöneldi ve David belli ki görölmek ya da yakalanmak istemedi, bu yüzden merdivenlere doğru kaçtı."

Dominick temel bilgileri biliyordu. Geçtiğimiz haftalarda İskoçya'dayken birçok kez konuşmuştuk. Bilmediği şey, telefonda konuşmak istemediğim ince detaylardı.

Bir bacağımı diğerinin üzerinden geçirdim, ayağım havada sallanıyordu. "Güvenlik ekibini yayından uzaklaştırmak için dikkat dağıtıcı bir tuzak kurdu. Charleston'da da aynı şeyi yapmıştı, o zaman ortak bir olay olduğunu düşünmüştük ama şimdi öyle olmadığını biliyoruz. Bu adam ne yaptığını biliyor."

"O hesaplı bir orospu çocuğu."

Başımı salladım. "Yok artık." Ellerimi kot pantolonumun üzerine sildim, vücudumdan ter boşanıyordu, çok heyecanlıydım. "Son ziyaretimizden önce Edinburg'a üç kez gitmiştik ve David hiçbir şey yapmamıştı. Diesel o gezilerin her birinde odamızın dışında oturdu. Sonra birdenbire saldırdı."

"Görünüşe göre ne zaman saldıracağını bir mantığı ya da sebebi yok. Doğrudan saldırıyor."

Nefes verirken gözlerim kapandı. "Mesajları hariç. Her gün geliyorlar. Tehditler, saçmalıklar. Durmayacak." Ellerim kotumu ovmayı bitirdiğinde sandalyenin kolçaklarını kavradım. "Onu aradım. Bir özel dedektif kadar iyi olan asistanıma onu buldurdum. Hatta yerini bulması için bir özel dedektif bile tuttum. İzi sürülemez."

Dominick'in kaşları kalktı. "Onu bulursan ne yaparsın?" Sessiz kaldım ve en iyi arkadaşşıma baktım.

"Pekala," dedi korktuğu kelimeleri söyleyeceğimi anlayınca, "sana şunu sorayım: sence durması için ne gerekir?"

Parmaklarımı yumruk yaptım. "Ondan vazgeçmemi istiyor."

"Bu bir seçenek değil."

Göğsümden ağır bir rüzgar üfledim. "Hayır, bu bir seçenek değil."

"Polis bu işi halledemez, değil mi?"

"Doğru." Başımı salladım. "Güvenliğimi artırdım. Lily nereye giderse gitsin asla yalnız olmayacak. Her an üzerimde bir silah taşıyorum, olur da bir pislik bana saldırırsa diye." Polo ceketimin alt kısmını kaldırarak silahın pantolonumun içine sokulduğu yeri gösterdim. "Bu yüzden sana geliyorum. Bu noktada ne yapacağımı bilmiyorum."

Masasına doğru eğildi. "Öncelikle, ellerini kana bulamayacaksın. Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Kaybedecek çok şeyin var - Lily, özgürlüğün, işin."

Bunların hiçbirini kafamda oturtmak kolay değildi.

Ne anlama geliyordu.

Ne yapmak istediğimi.

O kanın hayatımın sonuna kadar ellerimde kalacağını.

Ama başka bir yol göremiyordum. Eğer polise gidemezsem, o piçin Lily'ye zarar vermeyeceğinden başka kim emin olacaktı?

"Başka bir seçeneğim yok," diye itiraf ettim.

"Ama sen biliyorsun, dostum." Sandalyesini daha da yaklaştırmadan önce ofis kapısına doğru baktı. "Dostum Brett Young'ı tanıyor musun?"

Öfkeyi bir kenara bırakıp David'den ve ona yapmayı planladığım şeyden başka bir şeye odaklanmak biraz zaman aldı.

"Eğlence ajansı. Tabii ki onu tanıyorum." Onu Dominick'in birçok partisinde görmüştüm. Tanıdık ama hiç şahsen takılmamıştık.

"Evet, o. Şimdi benimle kal çünkü bu iş biraz karmaşık bir hal alacak." Ellerini birbirine kavuşturdu. "Brett'in ortaklarından biri Scarlett Davis adında bir kadın. Scarlett'in en iyi arkadaşı Pepper Michaels. Pepper'ın adı bir şey çağrıştırıyor mu?"

Dişlerim birbirine çarptı. "Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Güven bana, Brady." Bana doğru başını salladı. "Pepper'ı duydun mu?"

"Kahretsin, beni düşündürüyorsun." Sessizce onun adını tekrarlarlarken başım bacaklarıma doğru düştü ve aklıma gelmesini bekledim. Aklıma geldiğinde, "Seks kulübünün sahibi, değil mi?" dedim.

Hiç gitmemiştim, ama orayı kontrol etmiş ve orada biraz zaman geçirmiş birkaç kişi tanıyordum.

"Evet, bu o." Masasının altına uzandı, orada bir tuş takımı olduğunu tahmin ettim çünkü farklı düğmelere dokunduğunda çıkan bip seslerini duydum. Eli geri döndüğünde, masasının üzerinden bana doğru ittiği küçük siyah bir kart tutuyordu. Üzerinde beyaz mürekkeple yazılmış bir telefon numarası vardı. "Konuşmanız gereken kişi Pepper'ın erkek arkadaşı Bale. Bu onun numarası."

"Bale de kim?"

Yavaşça dudaklarını yaladı. "Tüm bunları ortadan kaldıracak olan adam."

"Ve onun numarasını masanda kilitli mi tutuyorsun?" Birkaç derin nefes aldım.

Gülümsemesi tam da aradığım türden bir cevaptı. "Ne zaman ihtiyacın olacağını asla bilemezsin. Bugün işe yaradı, değil mi?" Gözlerini kısarak masasına vurdu. "Kendine bir iyilik yap, kesinlikle hazır olmadıkça onu arama." Bana daha da yaklaştı. "Çünkü onunla bir kez konuşursan, geri dönüşü olmaz."

Kartı tuttum, diğerk tarafını kontrol etmek için çevirdim ama üzerinde başka bir şey yazmıyordu. "Bana David'den kurtulacağını mı garanti ediyorsun? Bu konuda emin misin?"

Dominick gülümsedi. "Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

Bu kelimeleri söyleme şekli unutulmazdı.

Onları vücudumun içinde hissedebiliyordum.

Onları hala kafamın içinde duyabiliyordum.

Dominick benim en yakın dostumdu ve birbirimize karşı her zaman dürüsttük. İçimden bir ses ona bu kartı başka kime verdiğini sorsam bana söylemeyeceğini ya da daha önce verdiğini kabul etmeyeceğini söylüyordu.

Ama bildiğim bir şey varsa o da bana saçmalamayacağıydı. Ona yardım için gelmiştim.

Ve bana ihtiyacım olan her şeyi vermişti.

"Yani, numarasını çeviriyorum ve..." Boşluğu onun doldurmasına izin vermek için sesim kesildi.

"Ve cevap verdiğinde talimatlarına uyun - ve ne zaman aradığınıza bakmaksızın cevap verecektir. Bir ücret ödeyeceksiniz, o size bir zaman dilimi verecek ve size işin yapıldığına dair bir kanıt verilecek."

Tekrar parmaklarına baktım. "Bu kadar kolay." "Hayır."

Verdiği cevap ona tekrar bakmamı sağladı.

"Bu konuda hiçbir şey kolay değil," diye devam etti, "ve ölene kadar bunu düşüneceksin. Ama bu gerekli - bunu ikimiz de biliyoruz."

THIRTY-FOUR

Lily

B rady yüzünde şeytani bir gülümsemeyle ana kabinin diğer tarafından bana bakıyordu. Bangkok yolculuğumuzun sadece üç saatindeydik ve her birkaç dakikada bir kendimi ona doğru bakarken buluyordum ve her seferinde gözleri çoktan benim üzerimde oluyordu. Kardeşleri ve Jenner ile derin bir sohbete dalmış olması ya da benim uçağın karşı tarafında oturuyor olmam hiç önemli değildi,

Bayanlarla sohbet ediyordum.

Söz konusu o olduğunda, bakışları asla uzakta olmazdı.

Onda sevdiğim pek çok şeyden biri de buydu.

İçimden akan sevgiyi hissetmesini istiyordum ama Jo "Brady'yi hayatım boyunca hiç böyle görmediğimi söylemeliyim" derken dikkatimi tekrar kız grubumuza çekiyordu. Eliyle bacağımın yan tarafına dokundu. "Gözleri senin üzerinde, kızım."

Losyonundan mı yoksa parfümünden mi ya da her ikisinden de mi bilemiyordum; balkabağının en lezzetli kokusuydu bu.

Jo ve Macon'un kız arkadaşı Brooklyn'in arasına sıkışmıştım, Rowan karşıımızda oturuyordu, hepimiz küçük bir daire oluşturuyorduk.

"Onun için çıldırıyorum" diye cevap verirken her birinin yüzüne baktım. Sırttım ve ardından erkeğime hızlı bir bakış attım, bakışlarımız kilitlendi ve ekledim: "Dürüst olmak gerekirse, o başıma gelen en iyi şey."

Uçuşun ilk yirmi dakikası içinde sanki üç yeni en iyi arkadaşım olmuş gibi hissettim. Brooklyn ve Rowan da en az Jo kadar sıcaktı ve beni hemen kucakladılar. Spades tarafından istihdam edildiğim düşünüldüğünde, henüz ikisiyle de tanışmamış olmam şok ediciydi, ancak şu ana kadar birlikte uçtuğum tek kişi Brady'ydi.

"Bana mı öyle geliyor yoksa Brady seni arka yatak odasına götürüp ekstra yaramazlık yapmak üzere gibi mi görünüyor?" Brooklyn söyledi.

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," diye onayladı Rowan. "O kalp gözlerini senden alamıyor."

Jo gülümsedi ve güldü. "O benim kuzenim, oraya gidemem çocuklar."

"Oraya da gitmeyecek," dedim Jo'ya kıkırdayarak. "Merak etme; beni yatak odasına götürmek ister gibi görünebilir ama uçakta hepiniz varken buna cesaret edemez."

"Ama uçakta olmadığımız zaman..." Brooklyn şarkı söyledi. Omuz silktim. "Kuşkusuz her şey mümkün." Herkes güldü.

"Tuhaf, Brady'yle ilk tanıştığım da hayranı değildim." Rowan konuşurken sesini alçalttı. "Cooper'la yeniden ilişki kurmam konusunda pek heyecanlı değildi. Bir, çünkü içki arkadaşını ve suç ortağını kaybediyordu ve bundan nefret ediyordu. İkincisi, ben şirkette yönetici olmuşum ve bizim durumumuzda biriyle çıkmamız gerektiğini düşünmüyordu."

"Macon da aynı şeyi yapmış olsa bile." Brooklyn gözlerini devirdi.

"Şaka yapmıyorum," diye yanıtladı Rowan onu. "Ve üçüncüsü, ailemin işinin kendi işiyle birleşmesini istemedi ve bu onu çok kızdırdı."

Jo, "Tam bir üçleme oldu," diye ekledi.

Rowan, "Hayatta kalabileceğimizi düşünmüyordum ama neyse ki hayatta kaldık" dedi.

Hikayenin Brady tarafını duymuştum. Rowan'inkini hiç duymamıştım. Bu yüzden temkinli bir şekilde, "Brady sana karşı... kaba mıydı?" diye sordum.

"Kötü değildi. Sadece baharatlıydı." Rowan bir kahkaha attı. "Bu da çok iyi anladığım bir şey. En büyük kardeşim Rhett, tıpkı

Brady, yani davranışlarını biliyorum. İşin iyi tarafı, Brady çok çabuk kendine geldi ve o kaba, hırçın dış görünüşünün altında kesinlikle harika biri var." Sırtışı büyüdü. "Ama ikinizi birlikte görmek her şeyi bir perspektife oturtuyor. Rhett için bana umut veriyor da denebilir."

"Brady'nin sorunu aşkı özlemesiydi." Konuşurken Brooklyn'in buz mavisi gözleri bana bakıyordu. "Şimdi ona sahip olduğu için bambaşka bir insan oldu. Tatmin olmuş durumda ve tavırları -ya da tavırsızlığı- bunu gösteriyor."

Rowan moka rengi saçlarını düşük bir at kuyruğu yaptı. "Gülümsemesi bunu ele veriyor." Gözleri bana kaydı. "Oğlun daha önce hiç gülümsememişti."

"Sanki bir emoji yüzünü ele geçirmiş gibi," dedi Jo gülerek.

"Kalp-göz emojisi!" Brooklyn biraz fazla yüksek sesle söyledi.

Onlar vardı hepsi çalışıyor için göze
çarpmadan bakış içinde Brady'nin
yönlendirmesi.

Ama buna gerek yoktu. Neden bahsettiklerini çok iyi biliyordum.

Çünkü bugünlerde David ya da Diesel hakkında konuştuğumuz zamanlar dışında neredeyse her zaman bana bakan ifade buydu.

Kızların bilmediği şey, kalplerinin altında bir memnuniyet duygusu olduğuydu.

Doğru yerde, doğru insanla birlikte olduğumuzu bilmek. Onu bulana kadar ikimizin de istediğimizi bilmediğimiz bir şey. "Bir şey daha eklemem gerekiyor," dedi Jo, kolunu bir elinin içinden geçirerek.

Benim. "Brady'nin kuzenim olduğunu düşünürsek, onunla sayamayacağım kadar çok zaman geçirdim. Ve bunca yıl boyunca hiçbir zaman birini eve ya da tatile getirmedi." Dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Adam otuz bir yaşında. Bunun ne kadar büyük bir an olduğunu anlayabilir miyiz?"

Yüz ifadesinden daha sözünü bitirmediğini anladım. "Ama aynı derecede önemli olan şey, yanında herhangi bir kadını getirmemiş olması, seni getirmiş olması." Daha sıkı sıkı. "Brooklyn ve Rowan'la geçirdiğinden biraz daha fazla zaman geçirdiğimizi biliyorum ve bu süre içinde sana hayranlık duymaya başladım. Ailenin bir parçası olduğun için çok mutluyum."

"Ben de aynı şeyi hissediyorum," diye ekledi Brooklyn. "Bana kız kardeşim Clementine'ı hatırlatıyorsun, bu da seni otomatik olarak sevdiğim anlamına geliyor. Görkemli, şefkatli, eski ruhlu birisin, harikasın Lily."

Rowan, "İçimden bir ses hepimizin çok iyi arkadaş olacağımızı söylüyor," dedi.

"Umarım öyledir." Gülümsememin büyüyebileceğini düşünmemiştim ama büyüdü. Rowan'a, "Ve eklemeliyim ki, onlarla çok az zaman geçirecek olsak da bu gezinin sonunda kardeşlerinle tanışmayı dört gözle bekliyorum," dedim.

"Evet"-Rowan güldü-"o." Başını iki yana salladı. "İster inan ister inanmayın, Brady onları tüm gezi boyunca bize katılmaya davet etti ve bir yanımda bu teklifi kabul edeceklerini düşünüyor, ama Daisy'nin annesi eyalet dışındaki bir işten yeni dönüyordu ve yapılacak koordinasyonlar vardı ve Ridge bunu gerçekleştiremezdi. Bu yüzden onlarla sadece bir gece geçirebildik."

"Rhett'in aynı mazereti yok," dedi Jo.

Rowan, "Bu konuda haklısın. Sadece kardeşi olmadan böyle bir adım atmaya hazır olduğunu sanmıyorum. Ve Cooper'la olan ilişkiyi göz önüne alırsak, onun için en iyi kanat kadını olduğum söylenemez."

"İtiraf etmeliyim ki duruşunu anlıyorum," dedim bayanlara. "Brady'nin dışarıdan bakıldığında dünyanın en sıcak insanı olmadığını hepimiz biliyoruz, eğer Rhett de onun gibiyse, ki öyle olduğunu söylemiştin, tereddüt etmesini anlayabiliyorum. Onlar gibi adamlar sürünün içine öylece atlayamazlar. Önce ayak parmaklarını daldırıp suyun sıcaklığını hissetmeleri gerekir. En iyi haber, kısa bir süreliğine de olsa geliyor olması." Elimi Rowan'ın koluna koydum. "Brady'nin kısa bir süre önce kardeşlerinizle öğle yemeği yediğini biliyorum ve her şeyin yolunda gittiğini söyledi. Doğru yönde atılmış büyük bir adım daha."

"Haklısın," dedi Rowan birkaç saniyelik sessizliğin ardından, ama bana değil Brooklyn ve Jo'ya bakıyordu. "Onun için biçilmiş kaftan ve ben onu seviyorum."

Brady havuzun kenarında oturup etrafımızdaki muhteşem manzarayı seyrettiğim yere doğru yüzerken, "Buraya gel," dedi. Beni suya çekmeden önce bir saniyelik bir uyarı vererek bacaklarımın arasına girdi.

"Ah!" Beni serinliğin içine kaydırırken kıkırdadım. Kollarım ve bacaklarım onu çevreledi, yüzlerimiz aynı hizaya geldi. "Merhaba."

Bizi boynumuza kadar indirdi. "Seni özledim."

"Rowan'ın öğle yemeğinden bir kızartma almak için havuzun diğer tarafına gittin."

"Ve ben yokken seni özledim."

Dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdum. "Lütfen benim için böyle hissetmekten asla vazgeçme. Beni hayal bile edemeyeceğin şekilde dolduruyor."

"Asla ölmeyecek bir duygu, söz veriyorum." Güneş öpücüğü.

Dinlen

miş.

Gülüm

eyerek.

Bangkok'ta geçirdiğimiz dört günün ardından ikimiz böyle görünüyorduk.

Bildiğim kadarıyla David'den uzakta ve Diesel'in evde iyileştiğinden emin olarak gerçekten rahatlayabilirdik.

Los Angeles'tan ayrıldığımızda, çok iyi tanımadığım -ve bazılarını hiç tanımadığım- bir grup insanla tatilin nasıl geçeceğinden emin değildim. Ancak sabahları kızlarla yaptığım yürüyüşlerden hep birlikte yediğimiz yemeklere, spa'da geçirdiğimiz zamandan çevre gezilerine kadar her an mükemmeldi.

Brady'nin bu ekiple tatil yapmaktan neden hoşlandığını anladım. Gülmediğimiz ya da eğlenmediğimiz bir saniye bile olmadı.

Rhett ve Ridge'in Cooper ve Rowan'la takıldıkları havuzun uzak tarafına doğru başımı salladım. "Gidip onlara katılmalıyız."

"Yapmalı mıyız?"

"Evet." Ona daha sıkı sarıldım. "Onlar Rowan'ın kardeşleri. Onlar senin ortakların ve teknik olarak benim patronlarım. Onlarla mümkün olduğunca çok vakit geçirmeliyiz."

"Şu anda sadece bu lanet bikininin içinde nasıl hissettiğine odaklanmak istiyorum." Elleri sırtımda, kıkımda ve yanlarımda gezindi. "Lanet olsun, keşke şu anda bu havuzda kimse olmasaydı."

"Sanırım bu pozisyon seni biraz fazla heyecanlandırıyor." Kıpırdanmaya çalıştım ama hiçbir yere gitmeme izin vermiyordu.

"Sorun pozisyon değil, Lily. Lanet olası bir kar tulumu giyiyor olabilirsin ve biz de lanet olası bir kar yığınının ortasında, donarak ölüyor olabiliriz ve ben de aynı şekilde hissederdim."

O his.

Bunu nasıl yaptı?

Bunu bana sürekli olarak nasıl yaşattı?

Bunlar sadece kelimelerdi, ama onunla çok daha fazlasıydı.

Onu öptüm.

Sonra onu tekrar öptüm, ama bu sefer daha yavaş, dudaklarında güneşin, havuzun ve patates kızartmasının tadını alarak.

Geri çekildiğimde, aleti bana doğru bastırıyordu.

İki seçeneğim vardı. Ya onunla birlikte odaya çıkacaktım -ki bunu her şeyden çok istiyordum- ama bu grubu en az bir saat göremeyeceğimiz anlamına geliyordu ve gerçekten de Rhett ve Ridge'e katılmamız gerektiğini düşünüyordum ya da konuyu değiştirecektim.

"Biliyor musun," diye başladım, "her sabah yürüyüşümüz sırasında kızlar sana ne kadar hayran kaldıklarını söyleyip duruyorlar."

Kıkırdadı. "Peki bu ne anlama geliyor?"

Ellerimi ensesinde gezdirdim. Parmaklarımla hissetmekten ve bacaklarımla arasındaki hassas deriyi çizmesinden hoşlandığımı bir kalınlık. Onu tıraş etmesine izin yoktu.

"Görünüşe göre yepyeni bir adamsın ve dönüştüğün versiyonu seviyorlar."

"Kalp gözlü bir emoji mi demek istiyorsun?" diye homurdandı. "Uçakta pek de sessiz değildiniz."

Güldüm. "O zamandan beri seni böyle çağırıyorlar."

"Biliyorum. Macon ve Cooper bunu öğrendiler ve bana sonsuz bok veriyorlar." Ucunu bana doğrulttu. "Benim için sorun değil çünkü bu doğru." Elleri kıcıma döndü, her iki yanağını da avuçladı.

Bizi yavaşça suyun içinde gezdiriyordu. Bizi Ridge ve Rhett'in yanına götürmüyordu; sadece havuzun grubumuzun kaldığı sütlerle çevrili bölümünü dolaşıyordu.

Brady Bangkok'taki en yüksek puanlı otelde kalmamız için rezervasyon yaptırmıştı. Mevcut mülklerden birkaçını gezdikten sonra, diğer altı ortak Brady'nin satın almak için seçtiği otel konusunda hemfikir oldu ve Jen- ner teklifi sunacaktı. Edinburgh'daki tadilat bittiğinde Bangkok onun en yeni durağı olacaktı. Ve bu gerçekleştiğinde, oteli şehirdeki en yüksek puanlı tatil köyü olacaktı.

Ancak bu kararlar birlikte sorular da ortaya çıktı.

Son birkaç gündür kafamı dolduran birçok şey vardı.

"Buradaki rehabilitasyonun ne kadar süreceğini düşünüyorsun?"

Ben sordum. "Neden?"

Boynumu dikleştirdim ve onunla yüzleşmeden önce saçlarını suda ıslattım. "Sanırım buraya taşınacaksınız, her hafta gidip gelmek için çok uzak. Bu da uçağın diğer ortaklarınız tarafından kullanılacağı ve benim de burası dışında her yerde olacağım anlamına geliyor."

Diğer ortakları için çalışmaktan rahatsız olduğumdan değil, sorun bu değildi. Sorun Brady'den uzun bir süre ayrı kalma düşüncesiydi. Bu fikirden hiç hoşlanmamıştım.

"Beni  zleyeceğini mi söylüyorsunuz?" Boynuma daldı, dudakları dudaklarımın üzerinde gezinene kadar kulağımı ve yanağımı öptü. "Duyduğum şey bu mu?"

"Sanırım bunu söylemeye gerek yok."

"Tahminimce altı ila sekiz ay." Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. "Sana tek bir şey söyleyebilirim: Karımın o kadar uzun süre benden uzak kalmasına izin vermem mümkün değil."

Gözlerim büyüdü. "Karın mı?"

"Ve eğer bana kalsaydı, karım da benimle Bangkok'a taşınırdı." Diğer eli kı ımı bıraktı ve iki avucu şimdi yüzümü tutuyordu. "Bu kararı senin yerine ben vermeyeceğim. Ama ben senden uzak kalmak istemiyorum ve umarım sen de benden uzak kalmak istemiyorsundur."

"Ne..." Sesim kesilirken gözlerine bakmaktan kendimi alamıyor, ifadesindeki yoğunluğun azalmasını bekliyordum. Ama azalmadı. Sadece içimi görmeye devam etti ve az önce söylediği şeyin ciddiyetini doğruladı. Nefesimi kesen bir ifade. "Bu daha önce hiç almadığım bir unvan."

"Bu sadece bir unvan değil, Lily. Çok yakında gerçek olacak."

THIRTY-FIVE

Brady

"Hey!" Cooper minibüsün diğer tarafından dikkatimi çekmek için bağırdı, araç tüm partimizi alacak kadar büyüktü. "Harika bir gezi planlamışsın kardeşim." Kolunu Rowan'ın omuzlarında. "Çok eğlendik."

Eski ben sırtır ve övgüyü alırdı. Çünkü sikimde bile değildi.

Ama Lily haklıydı; bir değişim vardı. Yaptığım ve söylediğim her şeyde bunu hissediyordum.

Ve hepsi onun yüzünden oldu.

"Yani asistanımız müthiş bir gezi planladı." Bangkok'u hepimizin nerede kalmasını istediğimi bilecek kadar iyi tanıyordum ama spa ziyaretlerimizi, gezilerimizi ve yemek yediğimiz tüm restoranları o ayarlamıştı.

"Kimin planladığı kimin umurunda?" Macon dedi ki. "Bu çok eğlenceliydi."

Brooklyn ellerini havaya kaldırdı. "Bunu destekliyorum." "Her saniyesine bayıldığımızı biliyorsun," diye ekledi Jo. "Aynen öyle," diye onayladı Jenner.

Parmaklarımı Lily'ninkilerle birleştirdim ve onu kendime çektim. Lanet olsun, çok güzel kokuyordu. Yeni duş aldığından beri ananas kokusu daha da güçlenmişti.

"Geldiğinize sevindim."

Bakışlarım Rhett ve Ridge'e takıldı. Dün bize katılmışlar, Jenner'ın bulduğu mülkleri görmek, biraz dinlenmek ve akşam yemeği yemek için yeterince uzun kalmışlar ve bu sabah bizimle birlikte eve uçmuşlardı. Asıl garip olan, onlarla iyi vakit geçirmiş olmamdı. Rhett biraz gevşemişti ve Ridge hiç olmadığı kadar konuşkandı.

"Sizin de gelmenize sevindim. İkinizi de yeniden gevşek görmek güzeldi." Onlarla dalga geçtiğimi anlamaları için bir kahkaha attım.

Ridge güldü. "Yalan söylemeyeceğim... Keşke daha önce gelebilseydim ve burada biraz daha zaman geçirebilseydim."

Kaşlarım kalktı. "Bu bir iltifat mıydı?"

"Muhtemelen sana verebileceğim en büyük hediyedir," diye cevap verdi.

Yumruğuna vurdum. "Ben alırım." Dikkatimi Rhett'e çevirdim.

"Peki ya sen? Bir sonraki yolculuk için seni de sayabilir miyim?"

"Buna ben geldim, değil mi?"

Bu Rhett'in iltifat etme şekliydi. Onun tarzını biliyordum.

Lily'den önce ben de aynı şeyi söylerdim.

Yumruğumu ona doğru uzattım. "İyi ki yaptın."

Parmak eklemlerini benimkilere vurduktan sonra Lily'ye döndüm.

Etrafımızda o kadar çok konuşma oluyordu ki, kimse söylemek üzere olduğu hiçbir şeyi duyamıyordu.

Ama o benden önce davrandı ve "İşıldadığımı görüyor musun?" diye fısıldadı. Gülümsemesi kesinlikle öyleydi. "şu anda sizinle daha fazla gurur duyamazdım."

"Az önce Ridge ve Rhett'e söylediklerim yüzünden mi?" Başını salladı.

"Lily, birkaç kelimelik bir konuşmadan fazlası değildi."

"Ama bu bir başlangıçtı, hem de büyük bir başlangıç."

Yanağını öptüm ve ağzımı kulağına götürdüm. "Sana bunu vereceğim."

Minibüs özel havaalanının girişine yanaştığında yanıma sokuldu. Güvenlikten geçtikten sonra şoför piste doğru ilerledi ve pilotlardan birinin merdivenlerin dibinde beklediği uçağın birkaç adım ötesine park etti.

Şoför daha koltuğundan kalkmaya fırsat bulamadan, minibüsün kolunu çekerek kapıyı açtı. Yüzünde tuhaf bir ifadeyle içeriye baktı ve beni bulana kadar herkesi taradı. "Brady, bir sorunumuz var."

Bunlar duymak istemediğim kelimelerdi.

Anında kalbimin çarpmaya başlamasını tetikleyen kelimeler.

Pilotun ifadesi herhangi bir şeye atıfta bulunuyor olabilirdi ama ben yine de kapıya en yakın yerde oturan yeni kiraladığım korumama bakarak tetikte olduğundan emin oldum. Tetikte olduğunu görünce Lily'nin elini sıktım ve minibüsten inerek pistte pilota katıldım.

"Neler oluyor?" Ona sordum.

Koruma dışarı çıktı ve arkamda durdu.

Pilot, "Seni arıyor ve mesaj atıyordum," diye cevap verdi. "Siz gelmeden önce sizinle konuşmayı umuyordum, böylece sizi uyarabilirdim."

Telefonumu çıkardım. Ondan gelen birkaç cevapsız arama ve mesaj vardı.

Ne oluyor lan?

Ayarları kontrol ettim, Rahatsız Etme modunun açık olduğunu gördüm, bu yüzden bana ulaşma çabalarının hiçbirini duymamıştım.

"Bunun için üzgünüm. Bir daha olmayacak. Bana neler olduğunu anlat."

Ne yapacağını bilmiyormuş gibi kollarını kavuşturdu. "Mürettebat her zamanki uçuş öncesi kontrol listemizi ve uçuş planımızı yapmak için yaklaşık bir saat önce uçağa geldi ve uçağa bindiğimizde ..." Gözleri yere düştü, yanaklarında bir kızarıklık oluştu.

Ne oluyor be?

Bana ne söylemek üzereydi?

"Uçak," diye başladı, "berbattı."

"Dağınık mı?"

Sanki başka bir şey söylemekten korkuyormuş gibi başını salladı. "Tahrip edilmiş."

"Bu ... ne oldu?" Göğsümdeki çarpıntı bir yangına dönüştü. Alevleri ağızımdan dışarı çıkmak üzere olan bir yangına. "Şu anda benimle dalga geçtiğini söyle. Kilitli değil miydi?"

"Evet, tabii ki öyleydi."

"O zaman nasıl-" Sözümü kestim çünkü bunun nasıl olduğunu biliyordum.

Başka bir şey söylemek yerine adımlarımı ikişer ikişer attım ve ana kabine döner dönmez yıkımı gördüm.

Midem anında bulandı.

Orospu çocuğu.

Kabinde yürürken her koltuğun başlığını kavradım, parmak eklemlerimin baskıdan beyaza döndüğünü biliyordum, vücudumdaki öfke her adımda artıyordu. David her koltuğun arkasına, duvarlara ve pencerelere siyah keçeli kalem gibi görünen bir şeyle *SEÇİMİNİ YAP* yazmıştı. Koltukların tabanı bir bıçakla kesilmişti, deride dikey ve yatay olarak uzanan çok sayıda yırtık vardı, bu yüzden dolgu dışarı çıkıyordu. Halı da benzer durumdaydı, birçok yerde yırtılmış ve parçalanmıştı.

Bu bir karmaşadan daha

fazlasıydı. Bu bir yıkımdı.

Şişelerin kırıldığı, içki ve baharatların duvarlara saçıldığı, duvar kâğıtlarına ve her dolabın üzerine aynı kelimelerin yazıldığı mutfığa yöneldim. Uçuş görevlisi tuvaletteydi, kapısı açıktı, lavabonun üzerinde kırdığı aynanın camlarını temizlemeye çalışıyordu, ayrıca klozet kapağını sökmüş ve içerideki duvarlara grafiti yapmıştı.

Gördüklerime inanamıyordum.

David sadece işleri benim için zorlaştırmaya çalışmıyordu.

Benim için anlamı olan her şeyi tahrip ediyor ve yıkıyordu.

Acıyan yerime tekme atıyordu.

Ama sırada ne vardı?

Benim hayatım mı?

Cooper'ın mı?

Macon'un mu?

Ailemin mi?

Lily bunu daha önce de söylemişti... ve

haklıydı. O durmayacaktı.

Telefonum hâlâ elimdeydi. Lanet parmaklarım öfkeyle titrerken ekranı kendime doğru çevirdim, bildirimler arasında gezinmeye, beni beklediğini bildiğim metni bulmaya çalıştım ama tek görebildiğim lanet olası kırmızıydı.

DAVID

Benim olanı almaya devam et, ben de senin olanı almaya devam edeyim.

Bu senin seçimin.

ŞİMDİ, LANET OLASI BİR KARAR VER.

"Ne oluyor lan?!" Cooper arkamdan bağırdı.

Arkamı döndüğümde kardeşimin şok ve endişe dolu yüzünü gördüm.

Birkaç saniye sonra Macon yanında belirdi ve içeriyi tararken "Bunu kim yapmış olabilir?" diye bağırdı.

Rhett ve Ridge a r k a l a r ı n d a y d ı , yüzlerinde aynı ifade vardı.

"Burada ne oldu böyle?" Ridge talep etti.

"Bu saçmalık," diye ekledi Rhett. "Kim böyle boktan bir şey yapar ki?"

"Tanrım, hayır!" Jenner bize katılırken bağırdı.

Ridge ve Rhett dışında, çocuklar bu dünyada bunu yapabilecek kadar büyük taşakları olan tek bir adam olduğunu biliyorlardı.

Ben daha hiçbirine cevap veremeden pilot seslendi: "Bir şeyleri temizlemeye çalışıyoruz. Marker'ı kaldıracak bir ürünümüz yok. Ama Los Angeles'a döndüğümüzde-"

"Ben halledeceğim," dedim ona. "Temizlemek senin sorumluluğun değil. Denediğin için minnettarım." Aklıma bir düşünce geldi, o kadar derine inen bir endişe ki soruyu sormakta zorlandım. "Kokpitte herhangi bir hasar var mıydı? Uçağı uçurabilir misin?"

"Kokpite dokunulmadı," diye cevap verdi pilot. "Söyleyebildiğimiz kadarıyla ikiz motorlara ya da harici herhangi bir şeye de dokunulmamış. Emin olmak için bir uçuş mühendisine kontrol ettiriyorum. Şu ana kadar hasar sadece burada görünüyor."

Kozmetik olarak, hepsi tamir edilebilirdi. Eğer uçağın bağırsaklarıyla oynasaydı, işler çok daha zor olurdu.

"Brady..." Lily kulübenin ağzında dururken nefesi kesildi, sesi küçük ve zayıftı. Önünde duran şeyi kavrarken elini dudaklarına götürdü.

Bu enkaza kimin sebep olduğunu biliyordu ve gözleri bana kendini suçladığını söylüyordu.

Dehşete kapılmıştı.

Mahcup

oldum.

Utandım.

O piçi ikimiz için de öldürmek istiyordum. "Brady-"

Adımı tekrar söylemeye başladığında, "Cooper, Macon, Jenner" diyerek sözünü kestim -bir an durup düşündüm, durum hakkında hiçbir şey bilmedikleri için Rhett ve Ridge'i de dahil edip etmemem gerektiğini sorguladım ama hemen ardından bu uçağın en az benim kadar sahibi olduklarını ve dahil edilmeleri gerektiğini fark ettim- "Rhett ve Ridge, sizinle dışarıda konuşmam gerekiyor." Kapıyı gösterdim ve başımı sallayarak hareket etmelerini işaret ettim.

Sonra Lily'ye doğru yürüdüm ve ellerimi yanaklarına koydum. "Ben gidip çocuklarla bu konuyu konuşacağım. Hemen döneceğim."

Gözleri çoktan yaşlarla dolmaya başlamıştı. "Özür dilerim, Brady. Yapamam... Yapamam... Ben-çok, çok-"

"Bebeğim, bu senin hatan değil."

"Bunu nasıl söyleyebilirsin?"

"Çünkü bu benim hatam. Bu güve pisliğini henüz durduramamış olmam benim hatam." Gözlerini bana dikti, damlayan ilk gözyaşını yakaladım. "Seni birkaç dakikalığına yalnız bıraksam sorun olur mu?"

Bana cevap vermek yerine nefes aldı.

"Bir yere gitmeden önce senin iyi olduğunu bilmem gerek

Lily." Başını salladı. "Ben iyiyim."

Ona hızlı bir öpücük verdim.

Kadınlar ve koruma uçağa bindikten sonra Jo'yu yanıma çağırdım ve merdivenlerden çıkıp pistte adamlarla buluşmadan önce Lily'ye sarılmasını bekledim. Yapmak üzere olduğumuz konuşmayı kadınlarına anlatacaklarını biliyordum. Bu benim için sorun değildi. Sadece önce erkeklerle konuşmak istiyordum ve söyleyeceklerimi filtrelemek zorunda kalmak istemiyordum.

"Çoğunuz uçağımıza bunu yapanın David olduğunu biliyorsunuz." Telefonumu koşu yolunun karşısına fırlatmadan önce kollarımı kavuşturdum. "Kilidi nasıl açtığını bilmiyorum ama o orospu çocuğu bir şekilde bunu başardı ve bu karmaşayı bıraktı."

Ridge ve Rhett'in kaybolduğunu bildiğim için onlara, "David, Lily'nin eski erkek arkadaşı. Adamın aklı başında değil."

Onlara davranışlarının kısa bir özetini verdim, Diesel'e yaptıklarının hızlı bir özetini çıkardım ki nasıl bir tip olduğu hakkında bir fikirleri olsun.

ve neden polise gidemediğimi anlattım. Hatta telefonumu çıkardım ve en son mesajını gösterdim.

"Onu öldüreceğini söylemenin dışında, başka ne yaptın?" Macon sordu.

David'i nasıl araştırdığımı, kendisiyle yüzleşebilmek için asistanımıza onu nasıl buldurduğumu ve tüm girişimlerin nasıl başarısızlıkla sonuçlandığını anlattım.

"İnternette bir varlığı var. Sosyal medyada paylaşım yapmayı seviyor. Sadece onu yakalayamıyorum."

"Onu elinize geçerseniz ne yapardınız?" Jenner sordu.

Ağız dolusu havayı tısladım, çenelerim kilitlendi, çünkü onları çok sıkı bir şekilde bir arada tutuyordum. "Sanırım asıl soru, bunun daha ne kadar devam etmesine izin verebileceğim?" Bir avucumu diğer yumruğumun üzerine sürterek David'in yüzüne değdiğinde nasıl hissedeceğini hayal ettim. "Endişelendiğim en büyük şey onun bir sonraki hamlesi. Başka kime zarar verecek? Sizden birini mi? Lily'ye mi? Anne babamıza mı?" Bugün ikinci kez bunun gerçekliğine inandım ve bu beni daha da sinirlendirdi. "Şirket merkezimizi mi yakacak? Evimi mi?" Dişlerimi sıkarken her birinin yüzüne baktım. "Beni öldürecek mi?"

Çılgılık atmak ve bir şeyleri dövmek istedim. O kadar sert vurmak istiyordum ki, tekrar tekrar, tenime kan bulaşana kadar.

Bu öfke değildi.

Bu, bunun çok ötesine geçti.

"O pislik benim kişisel güvenliğimi aşıyor," diye devam ettim, sesim zımpara kağıdı kadar sertti. "Otellerimizdeki güvenliği aşıyor. Kilitleri aşıyor." Kollarım iki yanıma düştü, iki elim de yumruk olmuştu. "Adam lanet olası bir hayalet gibi. Onun kadar görünmez olan birini nasıl durdurabilirsin ki?"

"Sadece tek bir yol var," dedi Cooper, ses tonu üzücüydü.

Onu duymazdan geldim ve "Çünkü ondan vazgeçmezsem bu iş bitmeyecek ve hepinize söylüyorum, karım olacak bir kadından vazgeçmeyeceğim." diye bağırdım. Bu noktayı pekiştirmek için bakışlarımı tüm çevrede gezdirdim.

Cebimde bir titreşim oldu ve telefonumu yüzüme doğru kaldırdım.

DAVID

Kendinize sırada kimin ya da neyin olduğunu soruyor musunuz?

Yapmalısın.

Yeni mesajları çocuklara gösterdiğimde Cooper kükredi, "Bitir işini. Cevabım bu. Bütün bunlar böyle bitecek. Başka bir seçenek yok. Size şu anda söylüyorum, eğer bir pislik Rowan'a böyle bir şey yapsaydı, ben de aynı şeyi yapardım."

"O haklı," dedi Jenner. "Başka seçeneğiniz yok."

Rhett sessizliği bozarak, "Sanırım hepiniz onu çoktan öldürmüş olacağımı biliyorsunuz," diyene kadar grup sessizleşti. Elini siyah sakalının kenarına sürterek başparmağındaki aslan dövmesini gösterdi. "Senin hayatını cehenneme çeviriyor. Lily'nin hayatını cehenneme çeviriyor. Bu polisin yapacağı bir iş değil. Bu, onun kafasına kurşun sıkacak birinin işi."

Ridge başını salladı. "Rhett'e katılıyorum."

Jenner şöyle ekledi: "Elini kana bulamak istemezsin kardeşim. Dışarıda bu işi bizden çok daha iyi yapabilecek insanları işe alabilirsin."

Başımı salladım. "Benim bir adım var."

Macon grubun en yumuşak olanıydı. Bu onu güçsüz yapmazdı. Sadece hepimizden daha büyük bir kalbi vardı. Ona baktığımda, bakışlarında hiçbir kırılmanlık görmedim.

"Eğer sana, Lily'ye ya da herhangi birimize zarar verirse, ki verecek, o zaman bu bir tartışma konusu bile olmaz. Aileni korumalısın Brady ve Lily de ailemizin bir parçası."

THIRTY-SIX

Lily

B rady yatağına tırmandığım anda bana uzandı ve beni kendine doğru çekerek hemen göğsüne yasladı. Başım boynunun hemen altındaki noktaya yerleşti, kolum karnına dolandı ve nefes alışverişlerimiz yatağın sessizliğiyle eşleşti. odayı ele geçirdi.

Sadece biz ve karşıımızdaki şömine vardı, gazdan donuk beyaz bir ses çıkıyordu.

Ama sanki bu odanın içinde çok daha fazlası oluyordu. Sanki burada binlerce insan vardı ve hepsi aynı anda çığlık atıyordu *David*.

Dün Bangkok'tan eve dönmüştük ve o günden beri evden çıkmamıştık. Muhtemelen saat dilimine alışmaya çalıştığımız, jet lag ile mücadele ettiğimiz ve birkaç gün içinde Edinburgh'a gitmeden önce dinlendiğimiz bahanesini kullanabilirdik.

Ama bunun ikimiz için de geçerli olmadığından emindim.

Özellikle de Brady, Beverly Hills'teki oteline gidip istediğim şeyi almamdan rahatsız olduğunu açıkça belirttiği için.

bir sonraki seyahatimiz için ihtiyacımız olacaktı. Asistanının benim için gideceğini ve istediğim her şeyi getireceğini söyledi.

David yüzünden tekrar tutsak olmuştum. Ama bu sefer Brady de öyleydi.

Sadece fiziksel anlamda değil, zihinsel olarak da.

Bangkok'ta uçağa adım attığım andan itibaren tek düşündüğüm David'di. Beynim sonsuz bir soru ve endişe labirentiydi.

Bu adam neden değer verdiğim her şeyi yok etmeye çalışıyordu? Durması için ne gerekiyordu?

Brady'den ayrılmak mı?

Sırada kurban etmeyi planladığı kişiyi kurtarmak için o inanılmaz acı verici kararı vermek zorunda kalmak?

Belki de yapmam gereken buydu.

Belki de bunun sorumlusu ben olmalıydım, Brady değil, her ne kadar işleri halletmekte ısrar etse de.

"Şu anda kafanın içinde ne kadar uzaktasın?" diye sordu.

Sesi bir bıçak gibiydi, yarı sessizliği kesip geçiyordu ve beni sıçramama neden olacak kadar ürkütüyordu.

Kendimi o kadar kaptırmıştım ki göğsüne sürtündüğümü, nefesimin kesildiğini ya da tüm vücudumun bir yumak haline geldiğini fark etmemiştim.

Yüzüne bakmak için boynumu geriye yatırdım. "Belli ki içimi görüyorsun."

"Ben de aynı şekilde düşünüyordum." Alnımdaki saçların bir kısmını taradı. "Uçakta, eve geldiğimizden beri odaklanabildiğim tek şey o."

"Aynen." Uzanmak artık doğru pozisyon gibi gelmiyordu, bu yüzden bacaklarımı önümde çaprazlayarak yanına oturdum. "Her şey ağrıyor, Brady. Her şey çok ..." Daha doğru bir tanım düşünürken sesim kesildi. Yaşadığım şey bir sızıdan çok daha derin bir şeydi. Kalbimin tam üzerinde yaşayan bir ağırlıktı, kalkmayan bir ağırlık. Nefes almamı zorlaştırıyordu. Gözlerime yaşlar dolmasına neden oluyordu. "Çok boktan," diye bitirdim. Parmaklarımı oynatarak uyuşukluklarını gidermeye çalıştım. "Bir şeylerin verilmesi gerekiyor. Bir şey feda edilmeli. Durmasının tek yolu bu. Ve bu ben olmalıyım."

"Ben de seninle bunu konuşmak istiyordum," diyerek sözümü kesti ve aynı anda eli bacağıma gitti. "Normalde, ben sadece

ve istediğim her şeyi yapabilirdim. Ama sen hayatımdayken bunu yapamam. Konu kesinlikle bu olduğunda senin fikrin önemli." Biraz daha yükseğe oturarak arkasındaki baş tahtaya yaslandı.

"Ne diyorsun sen?"

Komodinine doğru uzandı ve telefonunu aldı, bana doğru çevirmeden önce ekrana birkaç kez dokundu. "Sana her şeyi anlatmadım."

Telefonu elinden aldım, ekranda David'in adının yazılı olduğu bir metin kutusu vardı. "Ona mesaj mı atıyordun?"

"Bir süreliğine." Telefona doğru başını salladı. "Önce bana ulaştı ve bu devam ediyor. Ne gönderdiğini okuyun."

Bir süre için mi?

Ve bana söylemedi mi?

David'den gelen ilk mesajın gönderildiği en üst kısma ilerlediğimde ve yazışmalarını okuduğumda göğsümde anlık bir daralma oldu. Nefret dolu sözcükler. Öfke. Suçlamalar. Ve her gün birden fazla mesaj geliyordu.

David'in Diesel'e zarar vermekten bahsettiği bölüme geldiğimde gördüklerime inanamadım.

O adamla nasıl yaşadım ben? Bedenimi ve kalbimi ona nasıl verdim?

Ona nasıl güvendim?

Onunla birlikteyken bir canavardı ama bu insan - ulaştığı bu seviye - Preston'ı dövdüğü zamankinden daha kötüydü. Bu intikamcı, ahlaksız, aşağılık bir insandı.

Sanki geçen her gün onu biraz daha körüklüyordu.

Ta ki bu hale gelene kadar. İsteddiği şeyi elde etmek için, bunun ne anlama geldiğine ve bu süreçte kimi ve neyi yok ettiğine bakmaksızın her şeyi yapmaya istekli biri.

Son birkaç gündür gönderdiği mesajlar Brady'nin bir seçeneği olduğunu açıkça ortaya koyuyordu.

Ya benden vazgeçecek ve acı ve yıkım sona erecekti ya da David bu enkaz yoluna devam edecekti.

Brady'nin benim için ne hissettiğini biliyordum. Beni ne kadar sevdiğini biliyordum. Ben de aynısını hissediyordum.

Ama bu seçimi ona yükleyemezdim. Evini, işini ve ailesini riske atarak bu tür bir karar vermek zorunda kalması adil değildi.

David benim sorunumdu, onun değil.

Bu nedenle onun yerine ben karar vermek zorunda kaldım.

"Brady..." Telefon elimden düştü, çünkü artık onu tutacak gücüm kalmamıştı. "I-"

"Bunu sona erdirmenin tek bir yolu var," dedi, bir kez daha düşüncelerimi kendi düşünceleriyle bastırarak. "Nasıl saldıracağını tahmin edemediğim için, denemesini bile engellemem gerekiyor."

Başımı salladım. "Biliyorum." Bacaklarımı çözdüm, dizlerimi büküm ve göğsüme doğru çektim, sallanırken onları tuttum. "Kahretsin, biliyorum."

"Benim bir çözümüm var. Seninle konuşmak istediğim şey de bu." Bu noktaya geldiğimize inanamıyordum.

Brady'nin evleneceğim adam olacağını düşünmüştüm.

Çocuklarımla babası olacağını düşünmüştüm.

Sonsuza dek mutlu yaşamım.

Ama David bunu mahvetmişti.

O mutluluğu benden alıyordu. Çünkü bana sahip olamazdı.

Ve beni bu kararı vermeye zorluyordu.

"Sen bir şey söylemeden önce, bunu söylemem gerekiyor." Duyguyu göğsümde tuttum, boğazıma ya da gözlerime kadar ulaşmasına izin vermedim. Mümkün olduğunca güçlü kalmam gerekiyordu yoksa bunu asla atlatamazdım.

"David'den ayrıldığımda, bunun ne anlama geldiğini ve neye benzeyeceğini anladığımda, hayatımın asla aynı olmayacağını biliyordum. Tıpkı ailemi kaybettiğimde olduğu gibi, benim için her şey her zaman farklı olacaktı ve bunu kabul ettim." Sallanma midemi daha da kötü hissettirdi, bu yüzden her bir dizimi yana bıraktım, ayaklarımı birbirine bastırdım ve parmaklarımı etraflarına sardım.

"Mutluluğu küçük anlarda bulmayı öğrendim. Çoğu insanın farkına bile varmayacağı şeyler ve bu yüzden iyi olacağımızı biliyorum - ikimizin de iyi olacağını..."

Hafızam beni otel odalarımla pencerelerinden izlediğim gün batımlarına, kendimi yalnız hissetmemek için diğer misafirlerin kahkahalarını ve sohbetlerini duymak için lobilerde yürüdüğüm günlere götürdü.

"Bunu yapmak istemiyorum, Tanrım, istemiyorum Brady. Sensiz bir hayatı hayal bile edemiyorum, ama başka seçeneğim yok-"

"Sakın söyleme. Aklından bile geçirme. Böyle bir şey olmayacak." Yüzümü tutarak kendini öne doğru itti. "Beni duyuyor musun? Bu olmayacak."

oluyor." "Brady-"

"David aramıza girmeyecek. Senin istediğin bu değil, benim istediğim de bu değil."

Artık gözyaşlarımı durduramıyordum. Onları gözlerimde tutacak gücüm kalmamıştı.

Bu çok fazlaydı.

Çünkü bu, David'in aramıza girmeyeceğini söylediği zamanki gibi bir konuşmayı ilk kez yapmıyorduk.

Yine de

buradaydık.

Tekrar.

Ve şimdi, daha da kötüydü.

"Mesajları," diye ağladım, Brady'ye ne söylemek zorunda kalacağımı ve bunun ne kadar acı vereceğini biliyordum. Ve bunun yapacağımız son konuşmalardan biri olacağını da biliyordum. "Senden bir seçim yapmanı istiyor."

"Ve yaptım."

Bana söylemediği şeyi bulmak için gözlerini aradım.

Ama ben daha derinlemesine bakmadan tekrar komodinine uzandı ve bu sefer elinde siyah bir kartvizitle döndü. Üzerinde beyaz mürekkeple yazılmış bir telefon numarasına benzeyen bir şey vardı.

"David'i durduracak olan adam bu."

Numaradan Brady'ye baktım ve birkaç kez geri döndüm, bu kelimelerin arkasındaki anlamın bana çarpmasını bekliyordum. "Ne demek istiyorsun?"

Kartı benden aldı ve avuçlarımı birleştirdi, bakışlarımız sabitken ellerimin arkasını sardı. "David bana bir ultimatoma verdi. Ama senden vazgeçmeyeceğim ve değer verdiğim hiç kimseye ya da hiçbir şeye zarar vermesine izin vermeyeceğim. Kontrolü geri alıyorum. Buna bir son vereceğim."

Ne?

Nasıl?

Ve sonra aklıma geldi.

Tokat gibi değil. Burna yumruk gibi bile değil.

Bu, doğrudan gözlerimin arasına ateş eden bir cephaneydi.

"Bana o adamın, yani kartta numarası yazılı olan adamın..."
Kelimeleri bile söyleyemiyordum. Ağzımdan çıkmadılar.

"Evet, Lily. O adam David'i öldürecek."

Hareket edemiyordum.

Başım sallanmıyor ya da titremiyordu

bile. O kadar donmuştum.

Gözlerimi kırptığımda gözlerimden hiçbir şey gelmedi. Tek bir damla bile. Onlar bile durmuştu.

İçimde olup biten tek şey onun kafamda tekrar tekrar yinelenen ifadesiydi.

Sanki plak atlıyordu.

Sanki parmağım geri sarma düğmesine basıyordu.

"Bu gece seninle konuşmak istediğim konu da buydu," dedi. "Bu yüzden sana normalde kararı sadece benim vereceğimi söyledim ama bunu sana yapamam. Senin de bunun bir parçası olmana ihtiyacım var."

"Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?" diyecek kadar nefes almaya çalıştım. Ne dediğini?" Yutkunmaya çalıştım. Bedenimin içindeki çılgılığı durdurmaya çalıştım. "Sadece evet diyebilmemi mi istiyorsun? Bir insanın hayatından bahsediyoruz!"

"Bizi yok etmeye çalışan bir kişi, Lily. İsteddiğini elde edene kadar pes etmeyecek biri. Gerekirse yüz kere daha söyleyeceğim, bunun olmasına izin vermeyeceğim."

"Yani, sadece öldüreceksin-" Elimi boğazıma götürdüm. "Yüksek sesle bile söyleyemiyorum. Sanırım hasta olacağım..."

"Beni dinle." Önümde diz çökerken elleri dizlerime gitti. "Karar vermek zorunda değilsin. Bu benim sorumluluğumda. Sadece bunun farkında olmanı istiyorum. Bunu neden yaptığımı bilmeni istiyorum. Gözlerimin içine bakabilmeni ve bunu bizim için yaptığımı bilmeni istiyorum. Çünkü, Tanrı yardımcım olsun, eğer o orospu çocuğu sana bir daha dokunursa, kendimi asla affetmeyeceğim." Sesi daha derin, daha sert ve daha yüksek çıkmaya başlamıştı.

Bunu bana nasıl söyleyebilir?

Ona nasıl cevap verebilirdim ki? Bu

kadar büyük bir kararı nasıl

verebilirdim?

Birinin hayatını etkileyecek bir karar.

Beni incitmiş olsa bile. İşleri benim için cehenneme çevirmiş olsa bile. Dünyadaki en kötü insan olsa bile.

Yutkundum, yumru o kadar büyüktü ki boğazım yanıyordu. "Yapamam. ..."

"Neyi yapamazsın?"

"Sana bunu yapmanı söyleyemem."

Açık mavi gözleri benimkilerle
yalvarıyordu. "Bunu üzerimde taşıyamam."

"Bebeğim..." Beni kollarına çekti ve affetmeyen bir güçle bana sarıldı. İhtiyacım olan bir güç. "Bu senin suçun değil. Bir şey söylemek zorunda değilsin."

Her şeyi bir araya getirmeye çalışıyordum. David'den sürekli korkmadan yaşamaman nasıl bir his olduğunu. Brady'ye ya da başka birine zarar vermesinden endişe duymayacağım bir yerde. Güvenliğe ihtiyacımızın olmayacağı bir yer. Kimseye borçlu olmadan yaşayabileceğim bir hayat. Brady'nin uçağına binebileceğim ve David'in içeride bir yerde saklanıp saklanmadığını merak etmeyeceğim bir yerde. Bir sonraki adımda ne yapacağını merak etmek zorunda kalmayacağım bir yer.

İstediğim buydu ve bu yüzden Brady ile olan ilişkiyi bitirecektim.

Ama bu... bu benim planım
değildi. Bu akıl almaz bir
şeydi.

"Beni dinle." Gözlerinin içine bakabilmem için geri çekildi. "Bilmem gereken şey şu: Eğer o kartta numarası yazan kişiyi ararsam, beni hâlâ seviyor olacak mısın?" Elleri enseme gitti, başparmakları ağzımın kenarlarına bastırdı, gözleri benimkilere kilitlendi.

Bunu bizim için yapardı.

Benim korunmam için.

Güvenliğimiz için.

Böylece ikimiz de hak ettiğimiz şekilde yaşamaya başlayabilecektik. Ama, Tanrım, bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

Bu kararın sonuçta ne yapacağını biliyordum.

Bununla yaşayabilir miydim?

İçimi kemirmesini engelleyebilir miyim?

Bunun bir parçası olduğumu bilerek geceleri uyuyabilir miydim? Ama huzuru hak etmiyor muydum?

Aşk mı?

Özgürlük mü?

"Brady..." Eğer tutmasaydı başım düşecekti. Midem sarsılıyor, çalkalanıyor, içimdeki duygular düzensiz dalgalar yerine sabit dalgalar halinde ilerliyordu.

"Bana eski erkek arkadaşını öldürten adam olarak değil de seni koruyan adam olarak bakabilecek misin?"

Brady duygularımı dikkate alan ilk erkek arkadaşımıdı.

Bana değer veren, onun hakkında ne düşündüğümü önemseyen, duygularımın önemli olduğunu gösteren ilk erkek arkadaşımıdı.

Ben onun için sadece bir kol şekeri değildim. Sahip olmak istediği biri değildim.

Bana bir ses veriyordu ve onu kullanmamı söylüyordu.

Gözlerim kapandı ve göz kapaklarımdaki ıslaklık yanaklarımdan aşağı süzüldü. Kalbim küt küt atıyordu.

Ellerim titreyerek birbirine yapıştı, parmaklarım düğümlendi.

Biliyordum... David'in durmayacağını biliyordum. Korkusuzluğunun işleri sonunda birinin öleceği bir noktaya götüreceğini biliyordum. David'in Brady'den intikam almak için öldürdüğü masum bir seyirci.

Bunun olmasına izin veremezdim.

Bu suçun benim üzerime kalmasına izin vermezdim.

Gözlerim açıldı, dudaklarım aralandı, "Seni seviyorum." "Lily, bana cevap vermen gerek."

Ona bunu yapmasını söyleyemezdim. Bu emri verip kendimle yaşayamazdım. Bu yüzden başımı salladım ve kollarına yığılmadan önce "Evet," diye fısıldadım.

THIRTY-SEVEN

Brady

O Her akşam en sevdiğim şeylerden biri Lily'nin uyumasını izlemektir. Yüzü o kadar rahat ve güzeldi ki. Huzurlu. Nefes alış veriş sessiz ve ritmik. Parmakları genellikle bana yapışır dı, sanki bir yere gitmediğimi bilmesi gerekiyormuş gibi, ama bu gece elinin altında bir yastık vardı. Ve normalden daha sert nefes alıyordu, yüz ifadesi duyguların karışımıydı, görünen rüya sanki iyi bir şey değilmiş gibi.

Anlayabiliyorum.

Zor bir akşam olmuştu.

Ama bana duymak istediğim cevabı verdiğinde her şey bitmemişti. Bunu, anlaması gereken ayrıntılarla dolu, derin ve kapsamlı bir konuşma takip etti.

Nasıl çalışacak.

Kim yapacaktı?

Bale'in bilgilerini nasıl aldığımı.

Suçlanma ihtimalim var mıydı? Bana kadar izlenebilir miydi?

Gizli kalır mıydı?

Aile biliyor muydu?

Bir şey söyleyecek olan var mı?

Soruşturmalar sabahın erken saatlerine kadar uzunca bir süre devam etti. Duygusaldı, endişeliydi ve haklı sebepleri vardı.

Bu karar nihai olacaktı. Her

şeyi değiştirecekti.

Hiçbir açıdan hafife alınmamalı. Ve öyle de olmadı.

Dominick Bale'in numarasını elime tutuşturduğundan beri bunu düşünüyordum. Ama Lily için her şey yeniydi. Bu onun hiç düşünmediği bir şeydi. Aslında onun planı ilişkimizi bitirmektir, böylece kimseyi riske atmayacaktı.

Tanrım, o muhteşem kadın çok şey feda etmeye hazırdı.

Ama bunun olmasına izin veremezdim. Çünkü o gitse bile bu David'in duracağı anlamına gelmiyordu. Sözünün eri bir adam değildi; söylediği hiçbir şeye güvenemezdim.

Güvenebileceğim tek şey, o öldüğünde sevdiğim kimseye zarar veremeyeceğiydi.

Derin bir uykuya daldığından emin olana kadar bekledim, öyle derin bir uykuydu ki yataktan çıktığımı hissetmeyecek ya da sessizce yatak odasından çıktığımı duymayacaktı. Elimde Bale'in kartı ve cep telefonumla ofisime girip kapıyı kapattım ve masama doğru ilerlemeden önce ışığı yaktım.

Telefonumun kilidini açıp tuş takımını açmadan ve uygun rakamlara basmadan önce kartı ahşap masaüstüne koydum ve rakamlara baktım.

Yeşil Çağrı düğmesine hemen basmadım. Birkaç dakika boyunca ona odaklandım.

Kararım konusunda tereddüt ettiğimden

değildi. Ne yapılması gerektiğini biliyordum.

Kafamı toparlamak için biraz zamana ihtiyacım vardı.

Ve sanki David düşüncelerimi duymuş ve doğru kararı verdiğimi teyit etmek istiyormuş gibi, lanet olası ekranıma ondan bir mesaj geldi.

DAVID

Evden çıkmaya korkuyor musunuz? Bir sonraki vuruşumu nereye yapacağımdan emin değil misin?

Tanrım, sen lanet bir bebeksin.

Gerçek bir erkek çıkıp benimle yüzleşirdi.

BEN

Benimle yüzleşmen için sana her fırsatı verdim. Her şeyi arkamdan yapmayı tercih ediyorsun. Çünkü seni ele geçirirsem olacaklardan korkuyorsun.

DAVID

Sanırım ikimiz de hiçbir şeyden korkmadığımızı biliyoruz.

Bale onunla yüzleştğinde bunu söylemedi.

Orospu çocuğu.

Tuş takımına döndüm ve yeşil Çağrı düğmesine bastım.

İki kez çaldıktan sonra telefonum açıldı ve "Brady Spade" diye bir ses duydum.

Bale adımı biliyordu ve numaramı telefonuna kaydetmiş olmalıydı. Hiç şaşırmadım. Onun iş kolundaki biri rastgele aranmazdı ve numarası verilmeden önce haberdar edilmişti.

Bu durumda, Dominick'in ona yakında arayacağını bildirdiğinden emindim.

İlginç olan, Dominick'in bana Bale'in saat kaç olursa olsun cevap vereceğini söylemiş olmasıydı.

Saat sabahın dördüydü. Görünüşe göre Bale de David de hiç uyumamış.

"Bale..." Ben de cevap verdim.

"Sizin için ne yapabilirim?"

Kartını masamın üst çekmecesine koydum. "İşte bir adam." David'in şimdiye kadar sadece fotoğraflarda gördüğüm yüzünü hayal ederken gözlerim kapandı. "David."

"David..." Bale tekrarladı.

"Evet." "Bu nasıl çalışıyor?"

"Sana bir adres mesaj atacağım. Orada buluşur ve her şeyi biraz daha detaylı konuşuruz."

Elimi başımın üst kısmına sürttüm. "Benim bir kuyruğum var." "Korumalı garaja girdiğin anda onu kaybedeceksin."

"Mükemmel."

"Sana bir soru soracağım. Cevaplayacağın en önemli soru bu olacak."

Sandalyemi geriye ittim ve bacak bacak üstüne attım.

"Pekâlâ." "Buna değer mi?"

Başım sandalyenin minderine çarptı, hafifçe zıpladı, lanet dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Tabii ki evet."

"Birkaç saat sonra görüşürüz," dedi ve telefon kapandı.

DAVID

Seni lanet olası pislik, onu o evde esir gibi bırakıyorsun. Sende biraz cesaret var.

BEN

Git kendini becer.

Bale'in garajla ilgili tarifinin doğru olduğunu kapıya yaklaştığım anda öğrendim. Yüksek binanın birinci katında yer alıyordu ve girişinde silahlı bir koruma vardı. Ona adımlı söyledim ve kimliğimi gösterdim, o da bana otoparkın doğu tarafındaki 107 numaralı yere park etmemi söyledi. Oradan Bale'in talimatlarına göre arabamdan inecek, arabamı kilitleyecek ve otoparkın batı tarafındaki 162 numaralı noktaya gelecektim.

Garajda hiç pencere yoktu, az önce girdiğim giriş dışında dışarıya erişim yoktu. Bale'in burayı seçmesinin nedenlerinden biri de buydu sanırım. David korumayı öldürmedikçe, buraya girmesinin imkânı yoktu.

Evden yanımda getirdiğim tek şey telefonumdu ve onu da arabamda bırakmam söylenmişti. Ben de öyle yaptım, dışarı çıktım, kapıyı kilitledim ve geniş alanın karşı tarafına doğru yürüdüm, tüm araç sıralarını geçtim.

Tavandan sarkan numaralar, renkli camlı siyah bir Suburban'ın park ettiği 162 numarayı bulmayı kolaylaştırıyordu. Yaklaştığımda kilit seslerini duydum. Bunu Bale'in yolcu kapısının kilidini açtığına dair bir işaret olarak aldım. Haklı olup olmadığımı kontrol etmek için o tarafa gittim, parmaklarımı geniş kolun etrafına doladım, kapı sürekli aralık kaldı.

Sürücü koltuğundan bana baktı. "Brady..."

Siyah saçlarına, mavi gözlerine ve gür sakalına baktım; ilk düşüncem onun bir katile benzemediği idi.

Ama kim istiyor?

"Bale," dedim içeri tırmanırken, elini sıkarken.

Gösterge paneline yapıştırılmış bir zamanlayıcı vardı. Lisedeyken koşu yaparken kullandığımız türden bir saat. Yan tarafına vurdu ve dört dakikalık bir geri sayım başladı.

"Bana bu kadar süre mi veriyorsun?" diye sordum.

"Benim işimde zaman çok önemlidir. Mükemmel bir şekilde eşleşmelidir. Dört dakika, son müşteriye verdiğim süreden iki dakika daha uzun. Sorularınız varsa, sormaya başlasanız iyi olur."

Bu konuşmadan ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Dominick bana Bale, kişiliği ya da sürecin nasıl işlediği hakkında pek bir şey anlatmamıştı.

Başlangıç en iyi yer gibi geldi, ben de "İlk adım nedir?" diye sordum.

Takım elbise ceketinin cebine uzanıp küçük bir zarf çıkardı ve bana uzattı. "İçinde ücretim ve parayı nereye götürmen gerektiği yazıyor."

Köşe kapağını kaldırmaya başladım.

Dedi ki, "Bu bilgilere bakarak gerçekten zaman kaybetmek istiyor musun? Üç dakikanız kaldı. Paranın sizi en az ilgilendiren şey olduğunu düşünürsek, neden daha acil konulara odaklanmıyorsunuz?"

Haklıydı.

Onun bu özelliğini sevdim mi yoksa nefret mi ettim bilemiyordum. "Bunu nasıl yapacaksın?"

Ellerini kucagında birleştirdi. "Bir kurşunla."

"Nereden?"

Kaşları kalktı, alnı derin çizgilerle katlandı. "Kurşunu nereye koyacağım ya da bunu yapması için onu nereye götüreceğim?"

"İkincisi," dedim.

"Bunu sana söyleyemem."

"O zaman ne zaman yapacaksın?"

Sanki görünmez bir takvimde geziniyormuş gibi başının yan tarafına hafifçe vurdu. "Bir hafta içinde. David'in davası çok karmaşık değil, bu yüzden kısa bir zaman dilimi içinde çalışabilirim. Ama Atlanta'daki evinde halletmem gereken bazı yarım kalmış işler var. Telefonunu temizlemem gerek. Ve ailesinin -bağları zayıf olsa da yine de bağları var- bu olayla senin ya da Lily'nin bir bağlantısı olmadığından emin olmam gerekiyor."

Lily'nin adını ona söylememiştim ama bildiğini, David'in nerede yaşadığını ya da ailesinin mensubiyetini duyunca şaşırmadım.

Muhtemelen bu dünyada Bale'in bilmediği hiçbir şey yoktu.

"Bir ricam var," dedim ona.

"Nedir?"

Dominick bana bu seçeneği sunduğu andan itibaren, bunun her ayrıntısını düşündüm. Tüm katmanları analiz ettim. Her senaryoyu değerlendirdim.

Ne istediğimi biliyordum.

Şimdi, Bale'in bunu bana vermesi gerekiyordu.

"Tetiği çeken kişi ben olmak istiyorum."

"Kesinlikle hayır." Sesi bir havlama değildi ama ciddi ve yakıcı bir ısıklıkla çıkıyordu.

"Neden olmasın?"

Ellerini direksiyonun üzerine koydu. "Müşteriler yükümlülüktür. Ben onlarla çalışmıyorum, onlar için çalışıyorum ve sadece yalnız çalışıyorum."

"Bir istisna yap."

Başını iki yana salladı. "Cevabım değişmeyecek." "Siktir-"

"Brady, beni dinle. Elinde bir silah tutarken, tetiği çekerken ve bir adamın kafasına bir kurşun sıkarken rahat olduğunu düşünebilirsin. Ama iş başa düştüğünde, hiç de görüldüğü gibi değil. Güven bana, bu işi uzun zamandır yapıyorum." Sesi kulaklarımda yankılandı. "Bu işlerin riskleri vardır. Zamanlama. Hedefin öldürülmesine saniyeler kala duygusal bir kriz geçiren bir müşteri yüzünden bir işi mahvetmek istemem."

"Bana öldüğüne dair kanıt gönderecek misin?"

"Kanıt mı? Başka bir sorumluluk." Yüzeysel bir kahkaha attı.

"Bu iş takip edilemez olacak. Hayır, size kanıt göndermeyeceğim."

"O zaman bunu yapabilir miyim bilmiyorum, Bale. Geceleri gözlerimi kapatabilmem ve bu adamın Lily'yi, ailemi ya da beni öldürmeyeceğini bilmem gerekiyor. Sözüme inanmayacağımdan değil. Ama orada olmadan, görmeden, yapamam-"

"İyi..." Uzun ve gürültülü bir iç çekti ve arabanın diğer tarafından onun hoşnutsuzluğunu hissedebiliyordum. "Bir fikrim var."

DAVID

Evini havaya uçurmayacağımı nereden biliyorsun? Onu güvende tuttuğunu sanıyorsun ama beni hiç tanıımıyorsun. Neler yapabileceğimi bilmiyorsun.

BEN

Eğer onu neden sizden koruduğumu sorguladıysanız, bunun nedeni tam da bu ifadedir.

DAVID

Tabii ki bunu söyleyeceğim. O BENİM.

BEN

O asla senin olmadı.

DAVID

Yerinizde olsam, arabanıza geri binerken gergin olurdum.

Şu anda ofis binanızdan çıkarken bile tedirgin olurdum.

BEN

Ama hâlâ hayattayım. Bunun sebebi ne? Çünkü burada daha güçlü bir kişi var ve o da benim.

DAVID

Çünkü odağımı Macon'a kaydırdım. İki kardeşin var... İkisine birden ihtiyacın olduğunu sanmıyorum.

BEN

Acınacak
haldesin.

DAVID

O öldüğünde bunu söylemeyeceksin.

DAVID

Şimdi de tüm aileyi tecrit altına mı alıyorsun? Birisi tehdidimi ciddiye almış.

BEN

Ne oldu sana böyle? Hayatını insanları incitmeye adayacak kadar seni ne mutsuz etti? Ailen seni sevmiyor muydu? En sevdikleri çocuğu seçtiler ve o sen değil miydin? Çocukken terk mi edildin? Unutuldun mu?

DAVID

Benim olanı aldın. Bunu açıkça belirttim.

BEN

Sana bir şeyi açıklığa kavuşturayım ve bunu bir daha söylemeyeceğim. O artık benim. Benim karım olacak. Çocuklarımla annesi olacak. Son nefesini verene kadar benimle olacak. Bunu sana hiç unutmaman için söylüyorum. Bu gerçeklerin hayatının sonuna kadar aklında kalmasını istiyorum.

DAVID

Çoktan unutuldu.

Pislik.

DAVID

Çık şu lanet olası evinden.

BEN

Seninle konuşmaktan bıktım... ve seninle işim bitti.

DAVID

Rowan akıllı olsaydı işe daha hızlı giderdi, yoksa ona yetişecektim.

Belki de takip ettiğim Brooklyn'dir.

Ya da anneniz manikür salonuna giderken ...

DAVID

Gerçekten bana karşı sessiz mi kaldın?

Söyleyecek bir şeyin yok mu?

DAVID

Cevap ver, Brady.

CEVAP VER LAN BANA.

David

2 Cevapsız Arama

David

4 Cevapsız Çağrı

DAVID

Aç şu lanet telefonunu.

BEN

Güle güle David.

THIRTY-EIGHT

Brady

FaceTime araması geldiğinde ofisimdeydim ve telefonumun siyah ekranı aydınlanıyordu. Bale bana sabah ikiden hemen sonra üç dakikalık bir süre vermişti. Lily'yi uyandıracağı korkusuyla alarm kurmak yerine, uyumadım ve burada bolca zamanımız var.

Bu sohbeti kaçırmamın imkanı yoktu.

Videoyu bağladım ve arka planın netleşmesini bekledim. Bodrumun karanlığı -ya da Bale onu nereye götürdüyse- başlangıçta görmeyi biraz zorlaştırıyordu.

Neye baktığım konusunda hâlâ bir şüphe yoktu.

David.

Hem de kanlı canlı.

Puslu kahverengi gözleri, kıvrıkcık, dağınık saçları ve benek benek olmuş kaşları vardı.

Lanet olası bir çocuk gibi görünüyordu. Ama Lily ile aynı yaşıydı. Hiç olgunlaşmamış bir yüzü ve tavrı vardı.

Göğsüne, bileklerine ve ayak bileklerine ip bağlanmış bir sandalyeye oturtulmuştu. Görünüşe göre bir paçavra toplanmış ve

Ağızına bir parça koli bandı tıktırılmış ve dudaklarının üzerine dikey olarak yapıştırılarak dudaklarını açması engellenmiştir.

Bale, "Ne söylemek istiyorsan söyle, Brady," diye emretti.

Yüzümde bir gülümseme olduğunu biliyordum. Onu prangaya vurulmuş ve zaptedilmiş görmek, artık tutsak olduğu için gözlerindeki korku ve savunmasızlığı görmek çok tatmin edici bir şeydi.

"Kazandığını sandın, değil mi?" Konuşurken gözlerimi ondan ayırmadım. "Onu bırakmam için beni yeterince inciteceğini, beni o kadar yıpratacağını ve onu sana teslim edeceğimi düşündün." Kıkırdadım. "Bak şimdi neredeyiz, orospu çocuğu."

Parmağımı görüp görmediğinden emin olmadan arkamı işaret ederken gülümsemem genişledi. "Lily yatağında uyuyor. Benim yanıma taşınıyor. Kısa süre içinde nişanlanacağız ve o benim karım olacak." Durakladım. "Peki ya sen David? Şu anda neredesin? Senin geleceğin nasıl olacak?"

Derin bir iç çektim. "Ben kızı aldım ve sen... öleceksin."

Hiçbir tepki vermedi, yüzünde hiçbir şey yoktu, vücudunda hiçbir hareket yoktu. Sandalyede doğrulmaya bile çalışmadı.

"Bale, bana bir iyilik yap," dedim. "Diesel için suratına güzel bir yumruk at. O piçin arkadaşına yaptıkları yüzünden, cehenneme girmeden önce bir kardeş burnunu hak ediyor."

Telefon bir sehpanın üzerinde duruyordu, Bale ise yan bir açıda duruyordu. Ona isteği iletir iletmez kameranın tam menziline girdi, kolunu geriye doğru kaldırdı ve yumruğunu David'in burnuna indirdi.

David inlemeye başladı ve Bale birkaç adım uzaklaşıp görüş alanımı açtığında, David'in burun deliklerinden damlayan kanı görebildim.

"Son sözlerin Brady," diye sertçe seslendi Bale. "Şimdi söyle onları."

"Siktir git David. Lily'ye yaşattığın işkenceler için siktir git. Diesel'e yaptıkların için siktir git. Uçağıma yaptıkların için siktir git. Ve beni buna mecbur bıraktığın için de siktir git."

Bale'in elinden siyah bir parıltı geldi ve tetiği çekerken telefonumun hoparlöründen bir ses, bir gök gürültüsü çınladı.

Kurşun David'in gözlerinin tam ortasına isabet etti.

Yüzünde bir ifade belirdi. Hayatı bedenini terk ederken neredeyse bir huzur, başı öne eğilmeden hemen önce teninden yükselen bir solgunluk.

İşte tam o anda, gözleri artık görünmez olduğunda, beni vurdu. Göğsümün içinde karmaşık bir ağ ördü. Damarlarımda ve kaslarımda patladı.

Yaptığım şeyin sonucunu gördüğümde.

Büyük boy düğmeli tişörtünün göğsünde daha fazla kan birikmişti. Kafatasındaki yaradan mı geliyordu, yoksa hâlâ burnundan mı akıyordu ya da her ikisinin karışımı mıydı, bilmiyordum. Yüzgeçleri sandalyenin kolçaklarında gevşemişti. Duruşu, ipin zorlamasına rağmen rahatlamıştı.

İzlemeye devam ederken iki şeyden emindim. David ölmüştü.

Ve Lily'ye bu görüntülü konuşmadan asla bahsetmem.

Onun için dünyayı yakıp yıkabilirdim ama az önce tanık olduğum şeyi ona asla yaşatmazdım. Sevgimin onun acı çekmesini istememe neden olduğunu bilmesine gerek yoktu. Bu aşk beni onun öldürülmesini izlemeye itmişti.

Bu aşk, ne pahasına olursa olsun onu korumak istememe neden olmuştu.

THIRTY-NINE

Lily

M Brady bana her şeyin bittiğini söylediğinde gözlerim sadece birkaç saniyeliğine açıldı, sabah güneşi henüz gökyüzünde yükselmemişti. David beni bir daha asla rahatsız etmeyecekti. Kanıt istemedim, görmek ya da işin içinde ne olduğunu bilmek istemedim.

Önemli olan tek şey

Brady bana David'in beni bir daha asla korkutmayacağını söyledi, ciddiye.

Bir canın alınmış olmasından dolayı bu kadar derin bir üzüntü hissetmemiştim. Beni ve sevdiğim adamı yok etmeye çalışan bir insanın yasını tutamazdım.

Şimdi yapmam gereken şey korkmadan yaşamayı öğrenmekti.

Ama aklımızda, dışarı adım attığımız anda David'in bizi beklemeyeceğine inanmak zordu. Bizi izlemiyor olacaktı. Bize ulaşmayacak, nereye gittiğimizi ve bize ne yapacağını ayrıntılı bir şekilde mesaj atmayacaktı.

Önceki seferlerin aksine, biz yokken Brady'nin telefonu sessiz kaldı.

Eve geldiğimizde sessiz kaldı.

Ertesi sabah, öğleden sonra ve akşam sessiz kaldı.

İlk hafta gerçek gibi gelmedi. İkinci hafta da öyle. Üçüncü haftaya geldiğimizde, Edinburgh'daki otel odamıza giden koridorda yürürken, asansöre binerken ya da eşyalarımı otelin Beverly Hills'teki yerinden Brady'nin evine taşırken hâlâ midemde bir sıkıntı vardı. Zihnimin bir köşesinde David'in düşüncelerini, Brady ile birlikte yaşayacağım için duyduğu öfke ve kızgınlığı duyabiliyordum.

Ama hepsi düşünceydi.

Bunca zamandır korktuğum, sözleriyle beni taciz eden, kontrolüyle beni nefret ettiğim birine dönüştüren adam artık hayatta değildi.

Her gün bu biraz daha yankı buldu.

Ve her gün sonsuz miktarda rahatlama getirdi.

Brady ve ben bir ay sonra bile, Brady'nin Diesel'in hastanede olduğu haberini aldığı Edinburgh'daki aynı restoranda otururken hâlâ bunu hissediyorduk. Ama artık masamızın arkasında duran bir korumaya ihtiyacımız yoktu ve oteldeki odamızın kapısında bekleyen bir koruma da yoktu.

Özgürdük.

Yemekler çok güzel olduğu için buraya geri dönmüştük ama hatırası korkunçtu. Brady yeniden yapılmasını istedi. Yenileme işi onu tahmin ettiğinden çok daha uzun saatler çalıştırdığından, çoğu zaman yemek getirtiyor ya da oda servisini yiyorduk. Dışarı çıkamayacak kadar yorgundu ve bu yüzden geri dönmemiz bu kadar uzun sürmüştü.

Ama bu gece erken bitirmişti.

İlk içkilerimizi yeni almıştık ve kadeh kaldırmaya bile vakit bulamadan telefonunu çıkarıp ekrana bir şeyler yazmaya başladı.

"Az önce Diesel'e bir mesaj gönderdim," dedi cep telefonunun üstünden gülümseyerek. "Nerede olduğumuzu ve ona kadeh kaldırdığımızı bilmesini istedim." Kadehini kaldırdı ve viskisini benim şarabımla tokuşturdu.

Yudumlarımızı aldıktan sonra tekrar telefonuna baktı. "Görünüşe göre kendisi de biraz viski içiyor."

"Ona nasıl olduğunu sor." Dudaklarımdaki şarabı yaladım. "Ve onu özlediğimizi ve Los Angeles'a döndüğümüzde akşam yemeği yememiz gerektiğini söyle."

Brady güldü. "Yemeğe sadece sen istediğin için evet dediğini söyledi." Telefonunu yere koydu. "Ve dedi ki

harika."

Başım bir ileri bir geri sallandı. "Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Yani, onu durmadan kontrol etmiyor değildik ama yine de iyi olduğu için çok rahatladım."

Masanın öbür ucuna uzandı, başparmağı elimin arkasını okşadı. "Bu gece muhteşem görünüyorsun."

Sıcaklık anında yüzüme yayıldı.

Bana kaç kez iltifat ettiği ya da ne kadar çok iltifat ettiği önemli değildi; her zaman bu kelimeleri daha önce hiç duymamış gibi hissederdim. "Teşekkür ederim."

"Bu elbise yeni mi?"

Spagetti askıların omuzlarıma dayandığı ve dekolteli satenin göğüslerimi sardığı, elbisenin kalçalarımın ortasına sıkıca oturduğu önüme baktım.

Şeftali rengini seçmiştim.

Elbette Diesel bu alışveriş gezisinin bir parçası olmamıştı, çünkü takdir ettiğim ama aynı zamanda özlediğim bir şey vardı.

"Bu sabah yürüyüşüm sırasında aldım. Renginden emin değildim ama konfor alanımın çok dışında bir şey seçmeye çalıştım."

"Sana inanılmaz yakışıyor." Gözleri daldı, masanın izin verdiği kadar alçakta oyalanmak için zaman ayırdı ve yavaşça yüzüme doğru yükseldi. "Henüz üzerinde sevmediğim bir şey görmedim."

"Kıyafetlerin bile."

Kıkırdadı. "Özellikle de kıyafetlerim."

Şarap kadehimin sapını çevirdim. "Sana bir sır verebilir miyim?" Başını salladı.

"Bir keresinde beni korumak için elinden gelen her şeyi yapacağını söylemiştin."

"Bu bir sır değil. Sanırım bunu sana birden fazla kez söyledim." İçkisini yudumladı. "O zaman da doğrudu, şimdi de doğru ve sonsuza kadar da doğru olacak."

Her zaman sözünü tutan bir adam.

"İşin sırrı... Brady Spade, seni ölene kadar seveceğim."

Kucağını işaret etti. "Bebegim, buraya gel."

Koltuğumda kıkırdandım. "Eğer yaparsam, ne yapacağını biliyorum ve bir restorandayız. Aşağı oğlum." Bir yudum aldım. "Sana başka bir şey söyleyebilir miyim?"

"Bu beni hırlatacak mı?"

Güldüm. "İnşaat bittiğinde burayı gerçekten özleyeceğim." Tavana baktım, her yer sanki bir kalenin göbeğindeymişsiniz gibi hissettiriyordu. Yemeklerin ötesindeki kokular bile aynı hissi veriyordu.

Ama sadece restorandan bahsetmiyordum.

Son zamanlarda Edinburgh'da geçirdiğim onca zamandan sonra, burası gerçekten kalbimden bir parça çalmıştı.

Manzara. Mimari. Sakinleri. Hepsi sevdiğim bir kombinasyondur.

"O zaman sana burada bir ev alırım ve ne zaman istersen geliriz."

Gülümsedim. "Kendine yardım edemezsin. Sadece bu tür bir figüran olmak zorundasın, değil mi?"

Elini geri çekti ve bir içki aldı. "Para söz konusu olmadığında, fazladan olmamak zordur." Dudaklarını sildi, beni içine çekerken bakışları daha da yoğunlaştı. "Bunu düşünebilirsin."

"Ya da ziyaret etmek istediğimizde otelinizde kalabiliriz."

"Kalabiliriz. Ama bu bize istediğim mahremiyeti sağlamaz."

Saçlarımı omuzlarımdan aşağı ittim. "Ne tür bir mahremiyetten bahsediyorsun?"

Kollarını masaya yasladı. "Mesela seni o kadar yüksek sesle bağırttığım geceler var ki, komşu odaların bizi resepsiyona yönlendirdiğini biliyorum." Bardağını kaldırdı. "Karımın çılgınlıklarını bastırmak zorunda kalmasını ya da senin çılgınlık attığını bildikleri için otel çalışanlarının bakışlarına maruz kalmasını istemiyorum."

Bir içki aldı. "Yüzebilmeni ve jakuziye çıplak girebilmeni istiyorum ve çalışanlarıma sana bikiyle ya da şeftali rengi elbiseyle bakmasını istemiyorum" -bana doğru başını salladı- "ve ne kadar seksi olduğunu ve sana ne yapmak istediklerini düşünmelerini istemiyorum. Çünkü bunu düşünüyorlar, seni temin ederim. Ve onların bu düşünceleri beni çılgına çeviriyor."

"Yapmamalılar çünkü ben yüzde bir milyon seninim."

Gözleri kapandı ve yüzüne bir sıcaklık yayıldı. "Bu sesi ne kadar sevdiğimi biliyor musun?"

Uzaktaki bir şey dikkatimi Brady'nin yüzünden uzaklaştırıyordu.

Doğrudan üzerimde hissedebildiğim bir bakıştı bu.

Sonunda yerini bulduğumda dudaklarımda hızla bir gülümseme belirdi. "Şu anda bu restorandan kimin geçtiğine inanamayacaksınız."

"Kim?"

"Dominick, Jenner ve"-Jenner'ın arkasında kimin saklandığını görmek için boynumu yana çevirdim ve ciyakladım-"Aubrey!"

"Ne oluyor lan?" Tam üçü masamıza yaklaşırken omzunun üzerinden baktı ve ayağa kalktı. "Siz burada ne halt ediyorsunuz?"

O Dominick ve Jenner'a sarılırken ben de kollarımı kızıma doladım. "Burada, İskoçya'da olduğuna inanamıyorum, Tanrım. Seni görmek çok güzel."

"Aynen, kızım. Aynen. Çocuklar burada duracağımızı söylediğinde sana mesaj atmayı düşündüm ama seni şaşırtmanın daha da iyi olacağını düşündüm."

Biraz geri çekildim. "Harika görünüyorsun."

"Dur." Bana el salladı. "Hâlâ vermem gereken on beş kilo var. Bunlar şimdiye kadarki en inatçı kilolar." İç çekti.

Kollarının dış kısmını tuttum. "Gerçekten harika görünüyorsun. Lütfen bir gram bile kaybetme."

"Peki ya sen? O elbise ve yanımda taşıdığım süt testileri yerine senin göğüslerine sahip olmak için nasıl can attığım hakkında konuşabilir miyiz?"

Güldüm. "Emzirmeyi bıraktığında benim ölçülerime inecekler."

Gözlerini devirdi. "Komiksin, bunu biliyor musun?"

Kolumu ona doladım ve küçük adam grubuyla yüzleştirdim. "Peki, siz burada ne yapıyorsunuz?"

"Jenner bize iyi haberleri olduğunu söylüyor," diye yanıtladı Brady. "Ve her nedense, o orospu çocuğu telefonu açıp beni arayamadı."

"Bunun neresi eğlenceli?" dedi Jenner. "Aslında Ire-land'deydik, bazı işler yapıyorduk ve siz bu kadar yakındayken neden buraya gelip size şahsen söylemeyelim diye düşündük."

"Bana şahsen ne söyleyeceksin?" Brady söyledi.

Jenner elini Brady'nin omzuna koydu. "Bangkok anlaşması gerçekleşiyor. Tebrikler, dostum. Kendine yeni bir mülk daha aldın."

"Bok yok mu?" Brady karşılık verdi.

"Sözleşme imzalandı, mühürlendi ve"-Jenner elindeki zarfı Brady'ye uzattı-"teslim edildi."

Brady bana baktı, gözleri ıslıl ıslıldı. "Bangkok'u aldık, bebeğim."

"Şu anda senin için çılgılık atıyorum." Göz kırptım ve o da tam olarak anladı-

demek istediğim buydu.

Jenner ve ardından Dominick ile el sıkıştı, Dominick şöyle seslendi: "Seninle gurur duyuyorum kardeşim. Başarılısın."

Dominick haklıydı. Adamım sadece Edinburgh'u iyileştirmekle kalmıyordu; tüm bordro süreçlerini kolaylaştırmak için şirket ofislerindeki İK ile birlikte çalışıyor ve Rhett ve Ridge'e yeni bir uygulama konusunda yardımcı oluyordu.

Ama Daltonlar övgüler yağdırırken onlara arka plandaki şeylerden hiç bahsetmezdi. Çünkü benim huysuz alfam aynı zamanda biraz alçakgönüllüydü. Bu, ilişkimizin başında onda gördüğüm bir şey değildi ama şimdi kesinlikle vardı.

Bu durum gülümsemesine ve övgüleri kabul ediş biçimine de yansımıştı. "Minnettarım," dedi Brady. "Akşam yemeğinde bize katılabilir misin?"

Yoksa uçağa geri mi dönüyorsunuz?" diye sordu, her birine bakarak.

Jenner, "İsteseniz de istemeseniz de size katılmayı planlıyorduk" diye yanıt verdi.

Hepimiz güldük.

"Gidip garsona haber vereyim de daha büyük bir masa bulalım," dedim. Aubrey beni sıkarak, "Çoktan yaptım," diye karşılık verdi.

"Garsona haber verdik.

Hostes içeri girdiğimizi biliyor."

"Daha da iyi." Ona gülümsedim.

Garsonumuz yaklaştı ve bizi yemek salonunun diğer tarafındaki yeni bir masaya yönlendirdi. Herkes oturduktan sonra, yeni gelenlerin içki siparişlerini aldı ve bardaklarımız neredeyse boş olduğu için Brady ve bana yeniden doldurma sözü verdi.

O giderken kolumu Brady'nin koluna doladım ve fısıldadım, "Bangkok. Bunu düşündükçe ölüyorum."

"Edinburgh'dan hemen sonra oraya taşınacağız." Kaşları çatıldı. "Öyle değil mi?"

Sırıttım. "Evet, oraya birlikte taşınacağız." Dudağımı çiğnedim. "Sanki senden birkaç geceden fazla ayrı kalabilirmişim gibi. Hadi ama."

"Öp beni."

"Şu anda mı?"

"Hemen şimdi" diye homurdandı.

Dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdum ve ben uzaklaştıktan kısa bir süre sonra telefonunu çıkardı.

"Çocuklara söylemem gerekiyor," dedi.

O yazarken ben de ekranına baktım.

BEN

Sikikler, tahmin edin ne buldum?

KOOPER

Eğer bize kazıklandığını söylersen, bu siktiğimin sohbetini terk ederim.

MACON

Tanrım.

RIDGE

Cooper, aklın hep en hasta yerlerde.

RHETT

Eee?

BEN

Bangkok'u aldım. Anlaşma tamam. Evraklar şu anda elimde.

RHETT

Dostum, o mülk harikaydı.

KOOPER

HELL YES.

RIDGE

Bütün hafta duyduğum en iyi haber.

MACON

Cole ve Spade takımı için bir tane daha. Kıç tekmeliyorsun, Brady.

Tam içkiler dağıtılırken telefonunu kaldırdı ve herkes kadehini havaya kaldırdı.

"Kadeh kaldırmamın sakıncası var mı?" Gruba sordum.

Dominick, "Başka bir şey istemem," diye yanıtladı.

Jenner başıyla onayladı.

Aubrey'e sııttım ve Brady'ye döndüm. "Bana istediğim her şeyi veren adama. Sıra sende bebeğim. Bunu herkesten çok hak ediyorsun."

"Seni seviyorum," dedi sanki bu masada sadece ikimiz varmışız gibi.

Onun yakışıklı yüzüne bakarken başımı salladım. Böyle anlarda onun benim olduğuna hâlâ inanamıyordum. Benim koruyucum, benim her şeyim. "Seni daha çok seviyorum. Şerefe."

EPILOGUE

Brady

"Harder!" Lily avazı çıktığı kadar bağırdı. "Evet, Brady! Durma!" Tırnaklarını omuzlarıma geçirmek için başının arkasına uzandı, bacakları etrafımda kilitlendi.

Yan yatmıştık ve ben onu genellikle sona sakladığım bir hızla arkadan beceriyordum. Ama kızım bunu istiyordu ve benden istediği her şeyi alabileceğini biliyordu.

Lanet olsun, onun vücuduna doyamadım.

Elim karnında gezindi. Kalçasında. Kalçasının dışında. Memesi elimin dibinde dururken, başparmağımın ucuyla meme ucunu sıyırdım. Her dokunuşumda daha fazla nefes alıyordu. Eğildi. Beni içten sıktı.

"Brady, lütfen."

Bir de yalvarmalar vardı. Bu sese dayanamadım. Muhtaçlık.

Arzu.

Daha birkaç dakika önce ona bir orgazm yaşatmam için yalvarmış, ardından ikincisini yaşamıştı ve şimdi üçüncüsünü arzuluyordu.

Boşalması için daha fazlası gerekmeyecekti. Etrafımda sıkılaşıyordu, her itişte amı daha da ıslanıyor, sesleri daha da yükseliyor, nefes alış verışı daha da zorlaşıyordu.

Bana gelince, boşalmamak için elimden geleni yapıyordum. Ama az önceki kadar derin birkaç vuruş daha yaparsam, amcığı içimdeki yükü emecekti.

Bu kesinlikle olacaktı çünkü şimdi benimle birlikte hareket ediyor, kıcını ileri ve geri pompalıyor, benimle ortada buluşuyordu. Ortada, çarpıştığımız yerde, o n a hızlı bir bükülme verdim, şaftım her açığa çarparak sürtünmeyi vücuduna yaydı.

Bizi ayırıp tekrar içeri girdiğimde, taşaklarım ona çarptı ve parmağım klitorisini daireler çizerek ovuşturdu, tırnağımın düzlüğüyle tepesini fiskeledi.

"Evet!" diye bağırdı.

Onu kaygan tutan ıslaklık kalınlaşıyordu. Çok yaklaşmıştı.

Oradaydı.

"Lily..." Yoğunluk sesime ulaşmıştı. Ses tonumdaki sertliği duyabiliyordum.

Ne istediğimi, neye ihtiyacım olduğunu, neyi arzuladığımı biliyordu. Ve onun amcığı bana bunu veriyordu.

Benim için inşa edilmiş, etrafıma mükemmel bir şekilde oturan, beni güzel ve rahat tutan bir kedi.

"Kahretsin," diye nefesi kesildi.

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz iki değişiklik oldu.

Ekstra gerginleşti ve bana gelmekte olduğunu söyleyen bir kayganlık vardı.

"Sür onu, bebeğim."

Hareketleri arttı, ama benimki de arttı ve ona olabildiğince sert ve hızlı bir şekilde sallandım.

"Evet, aynen böyle. Durma."

Karıncalanmalar taşaklarımda patlamadan önce sadece bir kez daha daldı, dalga keskin bir şekilde geliyor, orgazm şaftıma yükseliyor. "Siktir!"

"Ah!" Biraz hava emdi. "Geliyorum!"

Bağırması kulaklarıma çarptığında, ilk atışım serbest kaldı ve ucumdan patladığında, hırıltı olduğunu bildiği çığlık versiyonumla ona katıldım. "Lily!"

"Evet!"

İkinci akış oluşmaya başladığında geri çekildim, kalçalarım ileri doğru fırladı, spermimin daha fazlası damlarken onu çalıştırdım, amını geri kalanımla doldurdum.

İniltisine "Siktir evet" diye eşlik ettim ve yüzünün yan tarafına doğru nefes verdim, tamamen durulmadan önce sarsıntı yavaş bir ritme dönüştü.

Boşaldıktan sonra bile birbirimize tutunmaya devam ettik.

Birlikte ne kadar zaman geçirdiğimiz, her gün içine nasıl girdiğim önemli değildi; asla yeterli olmayacaktı.

"Seninle yüzleşmek için dönersem, artık içimde olmayacaksın," dedi.

"Ve?"

"Henüz buna hazır değilim."

Bu kadın daha tatlı olabilir mi?

Yavaşça çekildim ve onu sırt üstü yatırdım, üzerine çıktım, dudaklarımı dudaklarına bastırdım. "Bunu söylediğini duymaktan asla bıkmayacağım." Onu tekrar öptüm. "Günaydın, güzelim."

Yanaklarını ısıtan bir gülümseme zaten vardı. "Size de günaydın."

"Hemen duşa girmek yerine, havuza girmeye ne dersiniz?"

Başını salladı. "Bunu gerçekten çok isterim."

Dudaklarımızı bir kez daha birleştirdim. Bu sefer yavaşça ve şefkatle, sadece "Seninle orada buluşacağım" demek için bizi ayırdım.

Ağırlığımı kaydırarak yataktan kayması için ona yeterince yer açtım. Verandamıza açılan sürgülü cam kapıları açmadan önce bir bornoz almadı ya da mayo giymedi. Hiçbir şekilde örtünmesine gerek yoktu. Bangkok'ta kiraladığımız evin dışında özel bir havuzumuz vardı, yeni tadilatına başladığım otelin bir alt sokağında bulunan küçük bir villaydı ve dışarısı sık bitkiler ve ağaçlarla çevriliydi, bu da bize tam bir mahremiyet sağlıyordu.

O merdivenlerden inip suyun altına girerken, ben de diğer yatak odasına gidip dolabın üst kısmına sakladığım dosyayı aldım; dün Jenner'dan aldığım bir paketti bu.

Ona vermek için doğru anı beklemeyi planlamıştım.

Şimdi her zamankinden daha iyi bir zaman gibi geliyordu.

Oturma odasına geri dönerken, ikinci cam kapı setinden onu gördüm. Havuzun ortasındaydı, yüzü bana dönüktü, başı öne eğikti, böylece saçları dalgalanıyordu. Sırtını dikleştirmiş, göğsünü tamamen ortaya çıkarmıştı. Göğüsleri mükemmel bir gözyaşı damlası şeklindeydi, meme uçları sert ve dikti.

O sadece gördüğüm en güzel kadın değildi. O kadar nefes kesici bir görüntüydü ki, burada durup aval aval bakarken kendime sormak zorunda kaldım... *O gerçekten benim mi?*

Ve lanet olsun, öyleydi.

İskoçya'da benimle kalmıştı.

Benimle Bangkok'a taşındı.

David'i öldürdükten sonra bile beni sevmişti.

Bizim için o kadar çok planım olmasına, kafamda bunu nasıl yapmak istediğime ve neye benzemesi gerektiğine dair bir fikir olmasına rağmen, daha fazla bekleyemeyeceğimi biliyordum.

Cevabına şimdi ihtiyacım vardı.

Misafir odasına döndüm ve yatağı kaldırarak bazanın üst kısmını aradım. Aradığım şeyi bulup elimde sabitledikten sonra dışarı çıktım.

"Hey, yakışıklı." Klasöre doğru başını salladı. "Nedir o?" "Bir hediye."

Sırıttı. "Çünkü bana zaten yeterince vermedin."

Sürgülü kapıları kapattım. "Bebeğim, sana her şeyi vermekten asla vazgeçmeyeceğimi biliyorsun. Seni şımartmak benim hobim."

"Ama sen bana zaten dünyayı verdin."

Havuzun merdivenlerinden inip ona doğru yürüdüm ve dosyayı ona uzattım. "İşte dünyanıza ekleyebileceğiniz bir şey."

"Ne oldu?"

"Aç şunu," diye talimat verdim.

Bakışlarını benimkilerden ayırmak istemiyordu. Gülümsemesinden, dudaklarındaki tuhaflıktan bunu anlayabiliyordum. Ama sonunda havuzun kenarına geçip dosyayı kenara koydu. Sonra ellerini kurutmak için havada salladı ve sonunda kapağı açtı.

"Brady... Aman Tanrım. Yapmadın..." diye nefes nefese kaldı. "Yaptın!"

Arkasına geçtim, çenemi omzuna yasladım, kıcı sıkımı okşuyordu. Tekrar ereksiyon olmamak için elimden gelen her şeyi yapıyordum. O an daha sonra gelebilirdi ama şimdi değil.

"Sanırım şoktayım," diye devam etti. "Kesinlikle huşu içindeyim. Ve nutkum tutuldu - bu listeye nutkumun tutulduğunu da ekleyin." Yavaş yavaş bana doğru döndü. "Sen..." Gözlerimi taradı. "Bilmiyorum bile. Sen her şeysin."

"İstediğin her şey mi?" Ellerim kalçalarına indi ve sırtının alt kısmına doğru gitti.

"Bunu söylemeye gerek yok."

"Yeni evimize aşık olmaya ne dersin?"

Bana bakarken başını salladı. "Ona aşık olmaktan çok daha fazlasıyım." Gözleri benimkileri aramaya devam etti. "Bize Edinburgh'da bir ev aldığına inanamıyorum."

"Sana yapacağımı söylemiştim."

"Hayır, bana para söz konusu olmadığında fazladan para vermemenin zor olduğunu ve bu alışverişi düşünebileceğimi söylediniz."

Kıkırdadım. "Beni yakaladın." Elimi yüzüne doğru kaldırdım. "Yapmamaya çalıştığım şeylerden biri de senin adına karar vermek. Hayatının bir noktasında hiç karar vermene izin verilmiyordu. Ben her zaman sana seçenekler sunan adam olacağım, onları elinden alan değil." Diğer elimi kaldırdım ama başının arkasını tutacak şekilde arkasında tuttum. "İskoçya'yı sana sormadan aldım, ama sana bir hediye olsa da Lily, daha çok benim için bir hediye olduğunu açıklamama izin ver."

Onu havuzdan çıkardım ve pa-perwork'ün yanındaki çıkıntıya yerleştirdim, bacaklarını ayırarak aralarına girebildim. "Edinburgh'da yedi aydan fazla zaman geçirdik ve oraya her gittiğimizde, hayatımızdaki şeyler değiştiğinde, kötülük sonunda yok olduğunda, sende bir şey gördüm. Yüzünde. Gözlerinde. Şehre her baktığında dudaklarının aralanışında."

Bir kolumu sırtına doladım, diğerini de arkamda tuttum. "Los Angeles senin en sevdiğin şehir değil. Bunu hiç söylemedin ama biliyorum. Atlanta bir daha asla senin evin olmayacak, bunu da biliyorum. Edinburgh'da sevdiğim şey sana nasıl görüldüğü. Seni ne kadar mutlu ettiği. Orada kendini nasıl rahat hissettiğin. Orada nasıl arkadaş edindiğin. Ve bu da beni yaşayan en rahat adam yapıyor." Duraksadım, güneşin teninde parlamışını izledim. "Seni öyle görmek, öyle hissetmek, tek istediğim bu. Bu yüzden, evet, sana orada bir ev verdim. Otelin dışında, kaçışımız, cennetten bir parça haline getirebileceğimiz bir yer. Ama içinin dolu olduğunu bilmek

Bu kadar büyük bir zevkle sahip olabileceğim en büyük hediye bu."

Adımı fısıldadı, elini saçlarımın tepesinde ve ensemdede gezdirdi. "Ben yaşayan en şanslı kadınımdı."

"Kadın..." Dedim ki. "Kendine karım demeni tercih ederim."

"Sen ve o eş saçmalığı-" Sesi kesildi, gözleri büyüdü, kucağında tuttuğum elmas yüzüğü görünce eliyle hemen ağzını kapattı.

Kutuyla uğraşmadım; havuz bunu çok zorlaştırabilirdi. Bu yüzden, üzerinde bir buçuk karattan fazla elmas ve ortasında beş karatlık bir oval bulunan platin yüzüğü tuttum ve kalçasına yerleştirdim.

Kendi tasarladığım bir yüzük.

Mum ışığı planlamıştım. Gül yaprakları. Tayland Körfezi'nde müzik ve fotoğrafçının olacağı bir yer, birkaç hafta içinde gerçekleşmesi planlanıyordu.

Ama bu kadar özel değildi.

Kızımı tanıyordum. Bu anı sadece ikimizle geçirmeyi tercih ederdi. Çıplak olarak. Havuzumuzda, tek bir seyirci ya da fotoğrafçının yüzüne tuttuğu bir kamera olmadan.

"Lily Roy," dedim usulca gözlerinin içine bakarak, "hayatımın geri kalanını seni koruyarak geçirmekten başka bir şey istemiyorum. Seninle çocuk sahibi olmak. Seninle böyle anılar yaşamak. Seni severek." İlk damla yanağından aşağı süzülürken ekledim, "Aklımda hiçbir zaman bir soru olmadı. Sen benimsin." Gülümsedim. "Ama seçim senin bebeğim. Şimdi sana soruyorum, benim karım olur musun ve ben de sonsuza dek senin olur muyum?"

Başını salladığında daha fazla gözyaşı döküldü. "Sen bana sormadan çok önce cevabım evetti."

Yüzüğü onun küçük parmağına geçirdim ve onu havuzun kenarından çekip kollarıma aldım. Bacakları belime dolandı ve kolları boynumu çevreledi.

"Benim," diye homurdandım, bu sabah zaten kullandığım bir tonda ama bu seferki farklıydı.

Bu seferki bölgeseldi.

Kalıcı.

Koruma.

"Beni sevdiğini söyleyeceğini biliyorum," dedi, "ama benim seni daha çok sevdiğimi bilmen gerek."

Spade Hotel Serisi'nin diğerk kitaplarına göz atın

Macon'un Kitabı: [Playboy](#)

Cooper'ın Kitabı: [Asi](#)

Ridge Cole'un Kitabı: [Kalp Kıran](#) Rhett

Cole'un Kitabı: [Tek](#)

Bale ve onun skandallarla dolu yollarını okumak istiyorsanız,
[Dominated](#) adlı romanına göz atın.

Hikayede bahsi geçen Hooked adlı takılma uygulamasının bir de
kitabı var: [Mr. Hook-up](#).

*Maçaların en iyi arkadaşları olan Dalton Ailesi Serisini okumak ister
misiniz?*

Dominick'in kitabı: [Avukat](#)

Jo ve Jenner'ın kitabı: [Milyarder](#) Ford'un

kitabı: [Bekar Baba](#)

Declan Shaw'ın kitabı: [Stajyer](#) Camden'ın

kitabı: [The Bachelor](#)



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.